

ΠΑΓΚΑΣΤΗ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΔΙΑΔΧΘΕΝ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΚΗΝΗΣ ΤΟΥ ΘΕΡΙΝΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΑΠΟΔΑΞΕΩΣ

ΤΗ 29 ΙΟΥΛΙΟΥ 1878.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΗΘΟΠΟΙΟΙ

Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας	Νικόλαος Καρδοβίλλης
Ἀπελλῆς	Διονύσιος Ταβουλάρης
Χοερίλος, ποιητής	Σπυρίδων Ταβουλάρης
Ἡφαιστίων	Ἰωάννης Σπυρόπουλος
Λάδραξ, δούλος	Νικόλαος Παρασκευόπουλος
Ἡαγκάστη	Σοφία Ταβουλάρη
Εὐφραΐνα, ἀκόλουθος αὐτῆς	Ἑλένη Χέλμη
Δοῦλοι.	

Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν ἔτει 334 π. Χρ. κατὰ μὲν τὴν πρώτην πρᾶξιν ἐν Περγᾷ, κατὰ δὲ τὰς ἄλλας δύο ἐν Ἐφέσῳ.

ΠΑΓΚΑΣΤΗ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΡΩΤΗ

Πολυτελής αἰθουσα μεγάρου ἐν ᾗ κατοικεῖ ἡ Παγκάστη. Εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης διὰ τῆς στοᾶς φαίνεται ὁ κήπος. Ἐπὶ τῆς πρώτης θέσεως ἔνθεν καὶ ἔνθεν τραπεζοφόρα, ἐφ' ὧν ἀνθοδόχοι. Ἐπὶ τῆς δευτέρας θέσεως δεξιᾷ τῷ θεατῇ ἀνάκλιτρον. Ἐπὶ τῆς τρίτης θέσεως ἐκείρῃ τῆς αἰθούσης θύραι, ἐξ ὧν ἡ πρὸς τᾶριστερά φέρει εἰς τὰ ἰδιαίτερα τῆς Παγκάστης δώματα. Ἐπὶ τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ τραπεζοφόρου μικρὸν ἀρχαῖον κάτοπτρον. Τῆδε κάκεισε ἔδραι, ἑδῶλια, τραπέζαι κτλ.

ΣΚΗΝΗ Α'

ΛΑΒΡΑΞ, ΤΡΥΦΑΙΝΑ

(Εἰσέρχονται δεξιόθεν κομίζοντας ἀνθοφόρα κἀνιστρα. Πρῶτος εἰσέρχεται ὁ Λάβραξ προσπαθὼν νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν τῆς Τρυφαίνης).

Τρυφαίνα

Ἄ, Λάβραξ, μὴ με φεύγῃς, Λαβρακίδιον.

Λάβραξ μετὰ περιφρονήσεως.

Αἶ, σιωπὴ· σιώπα.

Τρυφαίνα

Ἄ, Λαβράκιον!

Λάβραξ

Ποῦ εἶν' αἱ ἀνθοδόχοι;
(Βαίνει δεξιᾷ)

Τρυφαίνα δίδουσα αὐτῷ ἀνθοδόχην.

Λάβραξ, διατί,
σκληρῶς, μὲ φεύγεις;

Λάβραξ δυσθόμως.

Ἄφινέ με ἔσυχον
διορθῶναι τὰ ἄνθη καὶ σιώπαινε.

Τρυφαίνα

Ἄ, Λαβρακίδιον μου, ἂν μὲ ἔδλεπες
πρὸ πάντε χρόνων θὰ μ' ἠγάπας ἐρμηνεύς.

Λάβραξ

Ἐγώ; πρὸ δεκαπέντε ἂν σε ἔδλεπον
θὰ ἤμην ὅπως εἶμαι τώρα δυστυχής.

Τρυφαίνα

Τί ἔχεις κ' εἶσαι δυστυχής; τί ἔχεις; τί;

Λάβραξ

Τί ἔχω, λέγεις; ἀλλὰ σὺ τί εἶσαι, σὺ;
δὲν εἶσαι δυστυχὴς;

Τρυφαίνα ζητοῦσα νὰ περιπτυχθῇ αὐτόν.

Ἄ, Λαβράκιον!

Λάβραξ ἀποφεύγων αὐτήν.

Τελαίονε τὰς δέσμας καὶ ἡσύχαζε.

Τρυφαίνα διορθοῦσα τὰ ἄνθη.

Πρὸ πάντε χρόνων, Λάβραξ, εἰς τὴν Ἀάρισσαν
πλουσία ἤμην καὶ πανίσχυρος ἐγώ,
ἦν τώρα βλέπεις δούλην· εἶχα μέγαρον
καὶ δούλους· εἶχα κτήνη, κτήματα πολλά·
ἀλλὰ ἐπῆλθεν ὁ ἐχθρός, ἡ Ἀάρισσα
ἠλώθη ἐξ ἐφόδου, κατεστράφημεν,
καὶ ἐπωλήθη δούλη· δούλη, μ' ἐννοεῖς;
Ἡ Τρυφαίνα . . .

Λάβραξ

Εὐρέθη, γύναι, ἄνθρωπος

νὰ σ' ἀγοράσῃ;

Τρυφαίνα

Λάβραξ, Λάβραξ, διατί
τὴν Τρυφαίναν πλερώνεις; ἃ, πῶς σ' ἀγαπᾷ.

Λάβραξ

Εἰς κόρακας καὶ σὺ καὶ ἡ ἀγάπη σου.

Τρύφαινα

Πρὸ πέντε χρόνων δὲν θὰ μοῦ τὸ ἔλαγες.

Λάβραξ δίδων αὐτῇ κάτοπτρον.

Ἴδὲ τὸ πρόσωπόν σου εἰς τὸ κάτοπτρον καὶ φρίξε.

Τρύφαινα

Αἶ, τὸ βλέπω, δὲν εἶμ' εὐειδής;

Λάβραξ

Τί; πῶς;

Τρύφαινα

Δὲν εἶμ' ὠραία;

Λάβραξ

Τί; ὠραία σύ;

Τρύφαινα

Τί διαφέρω τῆς Παγκάστης;

Λάβραξ γελῶν μεταδίνει ἀριστέρᾱ.

Χαχ, ἄχ, ἄ!

Τρύφαινα

Ἦξεύρεις δει ἦτο δούλη μου αὐτῇ,
ἦν τώρα βλέπεις ἰσχυράν, ἐπίζηλον
τοῦ βασιλέως ἐρωμένην;

Λάβραξ

Δούλη σου;

Καὶ τί μὲ τοῦτο; εἶσαι τώρα δούλης της.

Τρύφαινα

Δὲν εἶμαι δούλη, εἶμ' ἀκόλουθος αὐτῆς.

Λάβραξ

Ἀκόλουθος καὶ δούλη ἓν καὶ τὸ αὐτό.

Τρύφαινα

Ἀλλὰ μὲ ἔχει τώρα ὡς μητέρα της.

Λάβραξ

Δὲν ἐπωλήθης δούλη ὡς ἐγώ; λοιπόν;

Τρύφαινα

Ἦς μείνω αἰωνίως ἔν με ἀγαπᾷς.

Λάβραξ

Ἐγώ; νὰ ἀγαπήσω σέ; τὴν Τρύφαιναν;
Ἐρρέτω ἡ ἀγάπη τότε.
(Μεταδίνει δεξιᾱ).

Τρύφαινα

"Ασπλαγγνε!

Ὡς σὲ μωροὺς εἶχεν ἐραστὰς ποτε
ἀλλὰ δὲν ἦσαν ὅπως εἶσαι εὐμορφοί·
ἐκεῖνοι μὲ ἠγάπων, Λάβραξ, ἀλλὰ σύ...

Λάβραξ

Ἐγώ;

Τρύφαινα

Θά μ' ἀγαπήσης;

Λάβραξ

Σ' ἀποστρέφομαι.

Τρύφαινα

Λοιπὸν κ' ἐγὼ θὰ δώσω τὴν καρδίαν μου
εἰς τὸν Χοιρίλαν.

Λάβραξ

Δός την, δός την, Τρύφαινα·
ἂν ἀληθῶς μὲ ἀγαπᾷς...

Τρύφαινα

Σὲ ἀγαπῶ.

Λάβραξ

Αἶ, δός την τότε, δός την εἰς τὸν ποιητὴν,
σανδάλια δὲν ἔχει... τὴν χρειάζεται.

Τρύφαινα

Δὲν εἶδες πόσον μ' ἀγαπᾷ αὐτός;

Λάβραξ

Ἄ, ναί·
δὲν εἶνε ὅμως τόσον βλάξ ὁ ἄνθρωπος
ὅσον ἐφανταζόμην· καὶ προέκρινεν
εἰς Ἀδύδαν νὰ μείνῃ, τόσον σ' ἀγαπᾷ.

Τρύφαινα

Θὰ ἔλθῃ ὅμως, Λάβραξ, καὶ θὰ λυπηθῇ,
θὰ τὸ μετανοήσῃ.

Λάβραξ

Πότε ἀφῆσαμεν
τὴν Ἀδουδον;

Τρύφαινα

Πῶς, πότε;

Λάβραξ

Πρὸ ἐνὸς μηνός.

Τρύφαινα

Καὶ τί μὲ τοῦτο; ἔπαυσε νὰ μ' ἀγαπᾷ;

Λάβραξ

Ἀκόμη δὲν ἐφάνη εἰς τὴν Πέργαρον.

ΕΚΗΝΗ Β'

ΛΑΒΡΑΞ, ΤΡΥΦΑΙΝΑ, ΧΟΙΡΙΛΟΣ

(Ὁ Χοιρίλος εἰσέρχεται τρέχων καὶ δὲ μὲ
λῆς πᾶνυρον κρατῶν).

Χοιρίλος

Τρυφαίνιδόν μου, χεῖρε· χεῖρε, Τρύφαινα.

Τρύφαινα

Χοιρίλε, πῶς εὐρέθης;

Χοιρίλος

Ἄ, Τρυφαίνιον.

Τρύφαινα τῷ Λάβρακι

Ἀποδοῖς, Λάβραξ;

Χοιρίλος ἰδίᾳ.

Τίρας ἀποφώλιον.

Τρύφαινα

Ποῦ ἔσο; πῶς δὲν ἤλθες μὲ τὸ στρατεύμα;
πῶς ἔμεινες ὀπίσω; πῶς, Χοιρίλε μου;

Χοιρίλος

Δὲν ἔμεινα, μὲ ἔφησαν.

Τρύφαινα

Σὺ ἔφησαν;

ΤΟΜΟΣ Β', 3. — ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1878.

Χοιρίλος

Ἄ, τί ὑπέστην ὁ ταλαίπωρος ἐγὼ.
Εἰς Ἀδουδον οἱ φαῦλοι μ' ἐγκατέλειπον.
(Ὁ Λάβραξ ἐξέρχεται καὶ μὲν ὀλίγον
ἐπανέρχεται κἀνίστρα κομίζων).

Τρύφαινα

Οἱ φαῦλοι;

Χοιρίλος

Ναί, οἱ φαῦλοι, οἱ δειλοὶ ἱππεῖς.

Τρύφαινα

Καὶ διατί, Χοιρίλε; πῶς σε ἔφησαν;

Χοιρίλος

Ἐν Γρανικῷ τοὺς Πέρσας κατενίκησεν
ὁ βασιλεὺς, καὶ ἦσαν ὅλοι πλὴν ἐμοῦ.
Τὸν θρίσμιθόν του ποῖος, ποῖος ὕμνησεν;
Ἐκεῖ δὲν ἤμην, Τρύφαινα· τὸ ἐννοεῖς;
Ἄ, πῶς τὴν ὅλην μάχην θ' ἀπεικονίζον.
ἤδη τοὺς Πέρσας καὶ ἐκεῖ τοὺς Ἕλληνας
ἢ ὅχι, ὅχι· ἀπ' ἐδῶ τοὺς Ἕλληνας
κ' ἐκεῖ τοὺς Πέρσας, ἢ, ἐκεῖ καλλίτερον
τοὺς Πέρσας φόρδην μὲ γδην φεύγοντας, νεκροὺς
ἐδῶ καὶ πληρωμένους, ἄλλους θυήσκοντας
ἐκεῖ, κ' ἐν μέσῳ ὅλων τὸν Ἀλέξανδρον
διώκοντα τὰ πλήθη τῶν βαρβάρων.

(μετὰ λύπης)

οἱ

δὲν ἤμην καὶ θὰ μείνῃ ἀπερίγραπτος
τεῦ Γρανικοῦ ἡ μάχη. Τί δυστύχημα!

Λάβραξ γελῶν.

ὑπομονή!

Χοιρίλος στραφεῖς καὶ βλέμμα περιφρο-
νήσει·ς ῥίψας τῷ Λάβρακι· ἑξακολουθεῖ
ἐμὲ τῇ Τρυφαίνῃ.

Πῶς εἶνε ἡ Παγκάστη; πῶς;
Ὁ βασιλεὺς; ὁ Ἀπαλλῆς;

Λάβραξ εἰρωνικῶς.

Ὁ βασιλεὺς
σὲ χαιρετίζει, ποιητῆ, καὶ ἀσπασμόν
γλυκύτατον σοὶ πέμπει.

Χοιρίλος ἐργίλως.

Δούλε, σιωπῇ.

Τρύφαινα

Τί κέρναις, Λάβραξ;

Λάβραξ γέλων.

Ἦ, ὁ ποιητής! χὰχ, ἄχ!

Χοιρίλος

Ἐπιτριβαίης, ἄθλιε, πεμπόντρε!

Λάβραξ

Καλὰ, θὰ μοῦ ζητήσης πάλιν συνδρομήν.

Χοιρίλος

Τὴν συνδρομήν σου; Φύγε, βούλε, κἀθ' ἑμὲ.
(Ὁ Χοιρίλος διώκει τὸν Λάβρακα, ὅστις
ἐξέρχεται δρομαίως).

Τρύφαινα ζητοῦσα νὰ ἐμποδίσῃ τὸν
Χοιρίλον.

Χοιρίλε, μὴ, Χοιρίλε, μὴ τὸν Λάβρακα.

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΤΡΥΦΑΙΝΑ, ΧΟΙΡΙΔΟΣ.

Τὸν φαῦλον, τὸν ἀχρεῖον, τὸν ἀναίσχυντον.
Ἐμὲ νὰ σκώπῃ, τὸν Χοιρίλον, τίς; αὐτός.
(Μελεχίως τῇ Τρυφαίνῃ).

Τρυφαίνιόν μου, ἄ, Τρυφαίνιον καλὴ,
σαντάλια δὲν ἔχω . . . δὲς μοι χρήματα.

Τρύφαινα

Τί, πάλιν; πάλιν θέλεις;

Χοιρίλος ἱκετευτικῶς.

Δός μοι μίαν μνᾶν.

Τρύφαινα

Ἀλλ' ἕως τώρα δύο μνᾶς τοῦ ἔδωκα.

Χοιρίλος

Δὲν ἔχω πλέον οὐδὲ ὀβολόν. Δός, δός.

Τρύφαινα

Δὲν θὰ σου δώσω.

Χοιρίλος

Δός μοι δίδραχμον.

Τρύφαινα

Ποτέ.

Χοιρίλος

Τρυφαίνιόν μου, δός μοι κἀν δραχμὴν
καὶ σοὶ τὴν ἐπιστρέψω αὐρίον εὐθὺς.

Τρύφαινα

Καθὼς τὰς ἄλλας ἢ καθὼς τὰς δύο μνᾶς;

Χοιρίλος

Ἦ, μὴν ἀρνῆται; ἴδε τὰ σαντάλια.

Τρύφαινα

Τὸν γάμον πότε θὰ τελέσωμεν λοιπόν;

Χοιρίλος ἰδίᾳ.

Οὐά! τὸν γάμον λέγει.

Τρύφαινα

Δι', Χοιρίλε μου;

Χοιρίλος

Ταχέως, ὦ, ταχέως! δός μοι τὴν δραχμὴν.

Τρύφαινα δίδουσα δραχμὴν.

Ἴδου, Χοιρίλε, δῶρον τῆς συζύγου σου.

Χοιρίλος ἰδίᾳ.

Σὺ σύζυγός μου; ἀλλὰ εἰν' ἀναίσχυντος;

Τρύφαινα

Τί εἶπες;

Χοιρίλος

Ἡ Παγκράστη δὲν ἐξέπνησεν;

Τρύφαινα

Τί θέλεις τὴν Παγκράστην;

Χοιρίλος πεφοβισμένος.

Ἐρωτῶ ἀπλῶς.

Τρύφαινα

Σοῦ εἶπα χιλιάκις νὰ μὴν ἐρωτᾷς.

Χοιρίλος

Ἀλλὰ . . .

Τρύφαινα μεταβαίνουσα ἀριστερᾷ.

Δὲν θέλω τὴν μιῶ.

Χοιρίλος

Τί λέγεις, πῶς;

Τρύφαινα

Καὶ σὺ θὰ τὴν ἐμίσεις ἐὰν ἤξευρες . . .
ἀλλ' ὄχι, δὲν τὸ λέγω.

Χοιρίλος

Λέγε.

Τρύφαινα

Ἄλλοτε.

Χοιρίλος

Τρυφαίνιδόν μου, λέγε, σὲ παρακαλῶ.

Τρύφαινα

Θὰ τὴν μισήσης ὅμως ὅπως τὴν μισῶ.

Χοιρίλος ἰδίᾳ.

Νὰ τὴν μισήσω . . . τὴν Παγκάστην, ὦ θεοί!

Τρύφαινα μετὰ κακίας.

Τὴν ἐλοπούμην ἕως χθές, πλὴν σήμερον
δὲν τὴν λοπούμαι πλέον· χθές μ' ἐπίκρανε,
τραχεῖς μοῦ εἶπε λόγους, μ' ἐξηυτέλισεν,
ἀλλὰ θὰ κλάσῃ, γαί, θὰ κλαύσῃ δι' αὐτό.

Παγκάστη ἔδουσα ἔξωθεν.

Οὐ μοι μέλει τὰ Γύγαιω
τῶν Σαρδίων ἀνακτος . . .

Τρύφαινα τείνουσα τὸ οὖς.

Ἀκούεις;

Χοιρίλος

Τί ν' ἀκούσω;

Τρύφαινα

Πῶς δὲν ἤκουσας;

Παγκάστη ἐξακολουθοῦσα.

οὐδ' εἰλέ πῶ με ζήλος
οὐδὲ φθονῶ τυράννευς.

Τρύφαινα

Εἴν' ἡ Παγκάστη.

Χοιρίλος περιχαρής.

Ἡ Παγκάστη;

Τρύφαινα.

Ἔρχεται.

(Ἀνέρχεται τὴν σκηνὴν καὶ ἱσταται δεξιᾷ).

Χοιρίλος ἰδίᾳ.

Ἄ! τὰ σανδάλιά μου, θὰ τὰ ἴδῃ, φεῖ!

ΕΚΗΝΗ Δ'

ΤΡΥΦΑΙΝΑ, ΧΟΙΡΙΛΟΣ, ΠΑΓΚΑΣΤΗ.

(Εἰσέρχεται ἡ Παγκάστη εὐθυμῶς καὶ εἰς χει-
ρας ἀνθοφόρον κάμιστρον κρατοῦσα).

Τρύφαινα ἰδίᾳ.

Πικρὰ θὰ κλάσῃς ὅμως . . .

Χοιρίλος ἐκθαμβος

Ἄ!

Παγκάστη βλίνουσα πρὸς τὸ πρὸς δεξιᾷ
τραπεζοφόρον.Χοιρίλε, σὺ;
πῶς ἦλθες ἐξ Ἀδύδου; πῶς ἀνέζησας;
δὲν εἶχες πλεύσει τὸν Ἀχέροντα λοιπόν;
(Μεταβαίνει ἀριστερᾷ).

Χοιρίλος

Ἄ, τί ὑπέστην, δέσποινα, τί μ' ἔκαμαν.

Παγκάστη τῇ Τρυφαίνῃ γωρὶς νὰ στραφῇ
πρὸς αὐτήν.Παρά τὴν κρήνην εἶνε κι' ἄλλα κάμιστρα,
καὶ δύο δέσμοι, φέρε μέτας, Τρύφαινα.

Χοιρίλος

Τρυφαίνιδόν μου, δός μοι, δός μοι διδραχμονά.

Τρύφαινα

Οἶ, σ' ἐβάρυνθην.

Παγκάστη

Ἦκουσας;

Τρύφαινα ἐξερχομένη

Ναί, δέσποινα.

ΕΚΗΝΗ Ε'

ΧΟΙΡΙΔΟΣ, ΠΑΓΚΑΣΤΗ

Παγκάστη

Αἶ, λέγε, τί ἐπέστης εἰς τὸν Ἄδουδον;

Χοιρίλος

Μὲ ἔθαψαν οἱ φαῦλοι, μὲ κατέστραψαν.

Παγκάστη ἐκπληκτος.

Σὺ ἔθαψαν, Χοιρίλε; πῶς σὲ ἔθαψαν;

Χοιρίλος

Οἱ κακοήθεις! Ζῶντα, ζῶντά μ' ἔθαψαν.

Παγκάστη διορθοῦσα τὰ ἄνθη

Πλὴν τίνας;

Χοιρίλος

Τίνας; οἱ ἐταῖροι κ' οἱ ἱππαῖς
τῇ προτροπῇ τοῦ καύφου Παρμενίωνος.
Αὐτοὶ ἐκέντηον τὸν σκιάθειον κ' ἐγὼ
ἄμέριμος ἐρρόφων· ποῦ νὰ φαντασθῶ
τὸν δόλον, τὴν ἀπάτην; καί μ' ἐμέθυσαν.

Παγκάστη μεταβαλόνσα θεῖα

Καὶ ἵππειας;

Χοιρίλος

Εἰς τάφον ζῶντά μ' ἐκλείσαν·
ἐμὲ, Παγκάστη, τὸν Χοιρίλον!

Παγκάστη

Δέσποινα!

Χοιρίλος

Τὸν ὕμνωδόν τῆς δόξης τοῦ κατακτητοῦ.
Καὶ ἔταν χεῖρες εὐσπλαγχνοὶ ἀνέωξαν
τὸν τάφον, μ' εὔρον ἐκ τῆς πείνης θνήσκοντα.
Ἄ, τοὺς αἰσχροὺς, τοὺς φαῦλους· μὲ ἠφάνισαν.
Τίς θὰ ὕμνήσῃ τώρα τὴν ἐν Γρανικῷ,
ἀφ' οὗ ἐκεῖ δὲν ἤμην; τίς; Ἀλλὰ ἐκεῖ,
ἐντὸς τοῦ τάφου τοῦ ψυχροῦ, τοῦ παγεροῦ,
μ' ἐνέπνευσεν ἡ Μοῦσα ἡ παρήγορος
καὶ ποίημα ἐποίησα παρμέγεθες,
ἐν ᾧ ὕμνω τὸ κάλλος τῆς Παγκάστης.

Παγκάστη

Ἄ!

Χοιρίλος ἐκτυλίστων τὸν πάπυρον

Νὰ ἐκτυλίξω ἄρες με τὸν πάπυρον,
Παγκάστη, καὶ νὰ ψάλλω.

Παγκάστη

Λέγε.

Χοιρίλος στρέφεται διξῖα καὶ ἀριστερᾷ
ὥσθ' ἐμπνεόμενος

Ὀδρανέ,
σὺ ἄκουσέ με. Θάλασσα, ὦ θάλασσα,
τὰ κύματά σου κράται. Μέγας ποιητῆς
θὰ ψάλλῃ τώρα.

(τύπτων διὰ τοῦ ποδὸς τὸ ἔδαφος)

Εἶνε στερεὰ ἡ γῆ;

(κατερχόμενος τὴν σκηνὴν)

Δοικὸν ἀρχίζω:

(πλησιάζων τὴν Παγκάστην καὶ διὰ φωνῆς
βροντωδούς)

Κάλλος...

Παγκάστη ἐμφράττουσα τὰ ὦτα.

Ἄ! τὰ ὦτά μου!

ΕΚΗΝΗ Σ'

ΧΟΙΡΙΔΟΣ, ΠΑΓΚΑΣΤΗ, ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ

Ἠφαιστίων

Παγκάστη, χαῖρε.

Παγκάστη ὑποκλίνουσα

Ἠφαιστίων.

Χοιρίλος

Φίλε μου.

Ἡφαιστίων πλησιάζων τὸν Χοιρίλον.

Χοιρίλε; πῶς εὐρέθης; ποῦ ἐκρύπτεσαι;

Χοιρίλος

Μὲ εἶχον θάψει ζῶντα εἰς τὴν Ἀβυδὸν.

Ἡφαιστίων τῇ Παγκάστῃ

Τοῦ βασιλέως φέρω τὰς διαταγὰς.

Παγκάστη

Τί διατάσσει;

Ἡφαιστίων

Ἔρχεται ἐντὸς μικροῦ. . . .

Χοιρίλος χαίρων.

Ὁ βασιλεὺς θὰ ἔλθῃ;

Ἡφαιστίων

Φέρων μεθ' αὐτοῦ
καὶ τὸν ζωγράφον Ἀπελλῆν.

Παγκάστη

Τὸν Ἀπελλῆν;

Χοιρίλος ἰδίᾳ ἀνερχόμενος.

Δικαιοσύνην θὰ ζητήσω παρ' αὐτοῦ.

Ἄ! Παρμενίων, τώρα βλέπεις . . . θὰ ἰδῇς

Ἡφαιστίων

Εἰς τὸν ζωγράφον ἔδωκε διαταγὴν
νὰ γράψῃ τὴν εἰκόνα τῆς Παγκάστης του.

Παγκάστη χαίρουσα.

Τί λέγεις, Ἡφαιστίων, τὴν εἰκόνα μου!
(Εἰσέρχεται ὁ Λάδραξ φέρων πλῆθος ἀκολου-
θεῖται δὲ ὑπὸ δούλων φερόντων τὸν ἑκρί-
βαντα, τὰ χρώματα, τὰς κόγχας κτλ.)

Ἡφαιστίων

Ἴδου, ὡς βλέπεις, φέρουν τὸν ἑκρίβαντα,
τὸν πλῆθος, τὰ χρώματα.

Παγκάστη ἐνοῦσα τὰς χεῖρας.

Τὸν πλῆθος;

Λάδραξ

Ὁ Ἀπελλῆς τὰ πέμπει ταῦτα, δέσποινα.

Ἡφαιστίων

Ἀπόθεε ταῦτα, Λάδραξ, κατὰ γῆς ἐκεῖ.
(Ὁ Λάδραξ ἐκτελεῖ τὴν διαταγὴν τοῦ Ἡφαι-
στίωνος ἀποθέτει πάντα παρὰ τὸ τρα-
πέζοφρον ἀριστερᾷ καὶ ἐξέρχεται
μετὰ τῶν ἄλλων δούλων).

Παγκάστη

Ἄλλ', Ἡφαιστίων, εἶνε τοῦτο δυνατόν;

Ἡφαιστίων

Προσέτι παραγγέλλει ὁ Ἀλέξανδρος
νὰ περιβάλῃς τὴν ἐσθῆτά τὴν χρυσοῦν,
ἐφ' ἧς παρθένων χεῖρες εἰς Ἀμφίπολιν
τὴν Γίγαντομαχίαν ἀπεικόνισαν,
καὶ ν' ἀναδέσῃς ὑψηλῶς τὴν κόμπην σου
προσθέτουσα σφενδόνην καταμάργαρον.

Παγκάστη

Δὲν τὸ πιστεύω, τί χαρὰ, ἄ, τί χαρὰ!

Χοιρίλος ἀπελπίζων.

Τίς θὰ ἐμνήσῃ τὴν παρὰ τὸν Γρανικόν;

Τρύφαινα φέρουσα κάμιστρον.

Δὲν εὖρον ἄλλα ἐν τῷ κήπῳ κάμιστρα.

Παγκάστη πλησιάζουσα αὐτήν.

Εἰς τὰς θεραπαινίδας, Τρύφαινα, εἰπέ
νὰ ἐτοιμάσουν τὴν χρυσοῦν ἐσθῆτά μου·
ταχέως, σπεῦσον.

(Ἐατέρχεται δεξιᾷ εὐχαρίς).

Τρύφαινα ἰδίᾳ ἐξερχομένη.

Πρίσθεις πάλιν θὰ δεχθῇς.

Παγκάστη

Καὶ πότε, εἶπες, ἔρχεται ὁ βασιλεὺς;

*Ἡφαιστίων**Ἐντὸς ὀλίγου· ἴσως εἶνε καθ' ὁδόν.**Παγκάστη**Ἄ, τρέχω τότε, ἵνα ἦμιτι ἔτοιμος.**Χοῖριλος**Τὸ ποίημά μου ὅμως δὲν τὸ ἔκουτας.
Λοιπὸν ἀρχίζω· Κάλλος...**Παγκάστη ἐξερχομένη.
Τώρα ποίημα;*

ΕΚΗΝΗ Ζ'

ΧΟΙΡΙΛΟΣ, ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ

*Ἡφαιστίων**Τί, νέον ἔχεις ποίημα;**Χοῖριλος ἐκδιπλῶν τὸν πάπυρον.**Νεώτατον.**καὶ εἶνε μέγα, θεῖον καὶ θαυμασίον.
Θά σου ἀρέσῃ, εἶμαι ὑπερδέδιος.
Λοιπὸν ἀρχίζω· Κάλλος...**Ἡφαιστίων ἀπερχόμενος.**Χαίρε, φίλτατε.*

ΕΚΗΝΗ Η'

*Χοῖριλος μόνος βλέπων φεύγοντα
τὸν Ἡφαιστίωνα.**Τί, φεύγει; φεύγει; Ἐφυγεν; Ἄ, τὸν αἰσχρόν!
Ἐγὼ ν' ἀρχίσω, καὶ ὁ ἀναίσθητος αὐτὸς
νά δοραπετεύσῃ; νὰ μὴ μείνῃ κἄν στιγμὴν;
Αὐθάδῃ Ἡφαιστίων, θὰ τιμωρηθῇς.
Δὲν θὰ ἀκούσῃς πλέον οὐδὲ στίχον μου,
δὲν θὰ σοῦ εἴπω οὐδὲ κἄν ἡμίτιχον.**(Διπλῶν τὸν πάπυρον καὶ κετερχόμενος
τὴν σκηνήν).**Στιχοῦργε, γράφε, μέλπε, ψάλε, ποιητῆ,
διὰ νὰ ἔχῃς ὧς αὐτὸν ἀκρατάς.
Καὶ νύκτας ὅλας μένω νῆστις, ἀγρυπνῶς
διὰ νὰ γράφω τὰς λαμπρὰς ἰδέας μου.
Διότι τί συμβάλει; Δὲν περᾶ στιγμὴ
χωρὶς νὰ ἔχω πέντε, δέκα, εἴκοσι.**Καὶ ὅλας τί ἰδέας; θεῖας, θαυμαστάς!
Ἡ κεφαλὴ μου εἶνε μάχης στάδιον·
τὰς ἀναμένω, ἀντιπαρατάσσονται,
καὶ ἅμα δώσω τὸ σημεῖον πολέμου.
Παλαίουν ὥς αἱ τίγρεις συγκρουόμεναι,
ὡς τὰ θηρία μέχρις ἐξοντώσεως·
καὶ τότε πλέον μετὰ μάχην κρατερὰν
ἐκλάμπει μία μόνη ὑπερθαυμαστὴ,
τῶν ἄλλων ὅλων τάνθος, ἡ ἐξαισιος,
ἣν καὶ χαράσσω ἐπὶ τοῦ πάπυρου μου...**(Προσβλέπων μετ' ἀγάπης τὸν πάπυρον).**Καὶ εἰ δὲν ἔχω γράψῃ ἐπ' αὐτοῦ ἐδῶ.
Τί δὲν τὴν λέγω· Ἀφροδίτην, Ἀθηνᾶν,
Δανάην, Ἥραν, Περσεφόνην, Ἀρτεμιν·
τί θεῖαν, τί γλαυκῶπιν, τί χρυσόκομον,
εὐήγορον, εὐάνειρον, εὐαίματον,
πολύρῃμον, πολύποτμον, πολύφιλτρον,
καὶ ὅ,τι ἄλλο εὖρον ὑπερθαύμαστον.
ὦ, σὺ, Παγκάστη, σὺ, γλυκεῖά μου ἐλπίς,
δὲν θὰ σε αὖρω μόνον μίαν κἄν στιγμὴν,
νά σου ἐκφράσω διὰ μέλους λυρικοῦ
τὸ ἀναφλέγον τὴν καρδίαν πάθος μου;
Πῶς σε λατρεύω, πῶς ἄ, πῶς σε ἀγαπῶ·
καὶ τί βασάνους διὰ σὲ ὑφίσταμαι.
Διὰ νὰ βλέπω τὴν γλυκεῖάν σου μορφὴν
τὸν γάμον ὑπεσχέθην εἰς τὴν Τρύφαιναν
καὶ διατρέχω κίνδυνον γαμήλιον!
Ἄ, σὺ, Παγκάστη, φύλαττέ με ἀπ' αὐτῆς.
Θὰ τὸ ἀκούσῃς τὸ λαμπρὸν μου ποίημα
καὶ θὰ με ἀγαπήσῃς ὅπως σ' ἀγαπῶ.
Ἐκεῖ θὰ ἦσαι· σὺ ἐκεῖ κ' ἐγὼ ἐδῶ.
Θὰ ἐκτυλίξω τότε εὐθὺς τὸν πάπυρον
καὶ θὰ ἀρχίσω διὰ συμπαθοῦς φωνῆς.
Λοιπὸν ἀρχίζω· Κάλλος...*

ΕΚΗΝΗ Θ'

ΧΟΙΡΙΛΟΣ, ΤΡΥΦΑΙΝΑ εἰσερχομένη
ἄπελπις.*Τρύφαινα**Ἄ! θ' ἀποπνίγῃ!**Χοῖριλος διπλῶν τὸν πάπυρον.**ὦ, ὦ! τὸ τέρας! ὦ! τί βλέμμα ἄγριον!**Τρύφαινα**Τὸ ἐννοεῖς, Χοῖριλε; σὺ, τὸ ἐννοεῖς;**Χοῖριλος**Τί, Τρύφαινά μου;*

Τρύφαινα

"Ω, δὲν τὸ ἀνέχομαι.
Νὰ γράφῃ τὴν εἰκόνα, τὴν εἰκόνα της;
τίς; ὁ ζωγράφος Ἀπελλῆς, ὁ Ἀπελλῆς!

Χοιρίλος

Καὶ τί μὲ τοῦτο;

Τρύφαινα

Τί με ἐρωτᾷς καὶ τὸ;
(Ῥικτομένη, κατ' αὐτοῦ).
Χοιρίλε, θά σε πνίξω.

Χοιρίλος φεύγων αὐτήν.

Μὴ, Τρυφαίνιον.

Τρύφαινα

"Α, δὲν ἀντέχω θὰ λαποθυμήσω . . . ἄ!
(Πίπτει εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Χοιρίλου).

Χοιρίλος

Τρυφαίνιόν μου, πῶς; ἐλαποθύμησεν.
"Ω, συμφορά μου· τώρα;
(Ῥίπτων αὐτὴν γῆμαί).
Πέσε κατὰ γῆς.

Τρύφαινα συνερχομένη.

"Α!
(Προσπαθεῖ νὰ ἐγερθῇ).

Χοιρίλος ἰδίᾳ.

Πῶς; συνῆλθε; καὶ ἐγὼ τὴν ἔρριψα
διὰ νὰ μένῃ αἰωνίως.
(Πλησιάζει τὴν Τρύφαιναν καὶ βοηθεῖ αὐτήν
ὅπως ἐγερθῇ).

Τρύφαινα,
τί σου συνέβη; πῶς χαμαὶ κατέπεσες;

Τρύφαινα

Τὴν κρήνην δούλην νὰ καλέσω δέσποιναν
καὶ νὰ τὴν ζωγραφίσουν τώρα· ἐννοεῖς;
Διότι ἦτο δούλη ἡ Παγκάστη.

Χοιρίλος

Πῶς;

Τρύφαινα

Τὴν εἶχον ἀγοράσει εἰς τὴν Ἀδρίσσαν·
μὲ ἐννοεῖς, Χοιρίλε; ἦτο δούλη μου.

Χοιρίλος

Τί λέγεις; πῶς;

Τρύφαινα

Τὴν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος
κ' ἐνῶ πλησίον ἔκλειον ἐγὼ, καὶ τρεῖς
ὠραιότερα ἤμην, εἰς τὴν δούλην μου
τὴν χεῖρα παῖναι, εἰς αὐτὴν προσμειδιᾷ.
Παῖδρον! τὴν Παγκάστην προετίμησε,
τὴν δούλην τῆς δεσποίνης. Ἀλλ' εἰπέ μου εὖ,
δὲν εἶμ' ὠραιότερα;

Χοιρίλος τείνων τὴν χεῖρα.

Δὸς τετράδραχμον.

Τρύφαινα

"Ο Αἰδράξ μου τὸ εἶπεν, ἄ, πῶς μ' ἀγαπᾷ.

Χοιρίλος

"Ο Αἰδράξ, λέγεις, σ' ἀγαπᾷ; ἀλλὰ κ' ἐγὼ
δὲν σε λατρεύω; Δὸς τετράδραχμον λοιπόν.

Τρύφαινα

Καθὼς ὁ Αἰδράξ ὁμοῦ;

Χοιρίλος κλαίων.

Τότε διατί
τὴν πάτριον ἀφήσας ἠκολούθησα
τὸ σπράττυμα;

Τρύφαινα

Μὴ κλαίης.

Χοιρίλος

Κλαίω Τρύφαινα
διότι μὲ ἠρονήθης. Δὸς κἂν δίδραχμον.

Τρύφαινα ἰδίᾳ.

Πῶς με λατρεύεις!

Χοιρίλος ἰδίᾳ.

Δὲν μου δίδει τίποτε.

Τρύφαινα

Ἄ, μὴ λυπῆσαι, σ' ἀγαπῶ.

Χοιρίλος ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν.

Ἀγάπα με·
δὲν θέλω ἄλλο τίποτε, Τρυφαίνιον,
ἀγάπην μόνον . . . καὶ δραχμὰς.

Τρύφαινα

Σοῦ ἔδωσα.

Χοιρίλος ὑπομειδιῶν.

Καθ' ὕπνου μ' ἐπεσκέφθη χθὲς καὶ σήμερον
ἡ φαινή μορφή σου, ὦ Τρυφαίνιον.
Ὡραία ἦσο κ' εἶχες τὸ βαλάντιον. . .

Τρύφαινα

Ὁ βασιλεὺς.

Χοιρίλος

Ὁ βασιλεὺς;

Τρύφαινα ἀνερχομένη.

Κι' ὁ Ἀπελλῆς.

ΕΚΗΝΗ Ι'

**ΧΟΙΡΙΛΟΣ ΤΡΥΦΑΙΝΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΑΠΕΛΛΗΣ**

Εἰσέρχονται ἔξ ὁριστέρων. Ὁ Ἀπελλῆς ὡς
βλέπει τὸν οὐκρίθαντα φαίνεται χαίρων ἀπο-
θέτει τὸ βᾶκτρον καὶ τὸν πέτασον καὶ διευ-
θετεῖ τὰ πάντα πρὸς ἐργασίαν.

Χοιρίλος πίπτων εἰς τοὺς πόδας τοῦ
Ἀλεξάνδρου.

Δικαιοσύνην, βασιλεῦ Ἀλέξανδρε.

Ἀλέξανδρος

Χοιρίλε; σὺ, Χοιρίλε;

Χοιρίλος

Ναί, γονυκλιγὴς
δικαιοσύνην ἐξαιτῶν.

Ἀλέξανδρος ἐγείρων αὐτόν.

Ἐγέρθητι.

Χοιρίλος

Ὁ Παρμενίων, βασιλεῦ Ἀλέξανδρε.

Ἀλέξανδρος τῇ Τρυφαίνῃ

Εἰπέ εἰς τὴν Παγκράστην ὅτι εἰμ' ἐδῶ.

Τρύφαινα ἰδίᾳ.

Δὲν εἶνε ψεῦμα, ἦλθε καὶ ὁ Ἀπελλῆς.
(Ἐξέρχεται).

ΕΚΗΝΗ ΙΑ'

ΧΟΙΡΙΛΟΣ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ΑΠΕΛΛΗΣ

Ἀλέξανδρος

Λοιπὸν, Χοιρίλε; τί συνέβη; τί ζητεῖς;

Χοιρίλος

Ὁ Παρμενίων βασιλεῦ . . .

Ἀλέξανδρος

Σὲ ἔδειρε;

Χοιρίλος

Μὲ ἔθαψε.

Ἀλέξανδρος

Τί λέγει Ἀπελλῆ, αὐτός;

Ἀπελλῆς γελῶν.

Ἄ, ὁ Χοιρίλος εἶν' ἀστείος πάντοτε

Χοιρίλος

Ἀστείος εἶπας; Ζῶντα, ζῶντά μ' ἔθαψαν

Ἀλέξανδρος

Ποῦ, πῶς καὶ πότε;

Χοιρίλος

Εἴμεθα εἰς Ἀδύδον.

Ἀπελλῆς

Ἀπὸ Ἀδύδου ἤρχισας;

Χοιρίλος

Ἄλλ' ἀκούσαν.

Ἀλέξανδρος

Συντόμως . . .

Χοιρίλος

Πλὴν ἀκόμῃ.

Ἀλέξανδρος

Συντομώτερα.

Χοιρίλος ταχέως.

Ὁ Παρμενίων εἶπ' ἐκεῖ εἰς τοὺς ἵππους
 νὰ μὲ μεθύσουν, καὶ με κατεμέθυσαν·
 τοὺς εἶπε νὰ με θάψουν, καὶ με ἔθαψαν.

Ἀλέξανδρος

Τί θέλεις τώρα;

Χοιρίλος

Πῶς τί θέλω;

Ἀλέξανδρος

Τί ζητεῖς;

Χοιρίλος

Δικαιοσύνην, ἀναξ.

Ἀλέξανδρος

Πῶς τὴν ἐννοεῖς;

Χοιρίλος

Ὁ Παρμενίων νὰ τιμωρηθῇ σκληρῶς.

Ἀλέξανδρος

Τὸν προδικάζω εἰς βαθμὸν ἀνώτερον.

Χοιρίλος

Τί λέγεις, ἀναξ, καὶ ἀφοῦ με ἔθαψαν;

Ἀλέξανδρος

Ἄ, ἐν τὸν προδικάζω, ἀφοῦ ἔζησας.

Χοιρίλος

Ἐμὲ, τὸν Ὀμηρὸν σου, βασιλεῦ, ἐμέ;

ΤΟΜΟΣ Β', 8. — ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1878.

Ἀλέξανδρος

Μορμὼ τοῦ θράους, ἀνθρώπε, σὺ Ὀμηρε;

Χοιρίλος

Ἐγὼ καὶ τοῦ Χοιρίλου σὺ ὁ Ἀχιλλεύς.

Ἀλέξανδρος

Τί λέγει οὗτος, Ἀπελλῆ, τὸν ἔκουσας;

Ἀπελλῆς

Ἀδυναμία τῶν ἀνθρώπων, βασιλεῦ.

Ἀλέξανδρος

Ἐπὶ αἰῶνας μυριάκις προτιμῶ
 Θεοσίτης τοῦ Ὀμήρου νὰ λογιζώμαι,
 ἢ τοῦ Χοιρίλου Ἀχιλλεύς καὶ πρὸς στιγμὴν.

Χοιρίλος

Ἴδού τὸ κέρδος! Γράφε, ψάλε, ποιητὰ,
 τὸν ἥρωά σου ἔμνει ὡς ὁ Ὀμηρος,
 διὰ τ' ἀκούης λοιδορίας ὡς αὐτάς.

Ἀλέξανδρος μειδιῶν.

Βαβαί τῆς ἀνικησίας τοῦ ἀνδρός αὐτοῦ.

Χοιρίλος κωμικῶς.

Βαβαί τοῦ βασιλέως λέγω καὶ ἐγώ.

Ἀλέξανδρος

Σὺ τὸν γνωρίζεις τὸν Χοιρίλον, Ἀπελλῆ,

Ἀπελλῆς

Τί λέγει, τὸν Χοιρίλον; καὶ τὸ ἐρωτᾷς;

Ἀλέξανδρος

Πλὴν δὲν γνωρίζεις τί συνεφωνήσαμεν.
 Ὅσάκις γράφει στίχον ἀμεμπτον, καλόν,
 τὸν ἐπαινῶ στατήρᾳ δίδων εἰς αὐτόν·
 ἀλλ' ὅταν γράφῃ στίχον μέτριον, κακόν,
 βαρὺ τοῦ δίδω, ἰσχυρὸν κολάφισμα.
 Καὶ ἕως τῶρα τρεῖς στατήρας ἔλαβεν,
 ἐνῷ αἱ παρειαὶ τοῦ ἀπηρίθμησαν
 ἐξήκοντα καὶ τρία κολαφίσματα.

Χοιρίλος

Ἐξήκοντα καὶ δύο, μή με ἀδικῇς.

Ἀλέξανδρος

Ἐξήκοντε καὶ ὀδοὶ παραδέχομαι.

Ἀπελλῆς

Λοιπὸν θὰ ἔχη μαλακὰς τὰς παρειάς.

Ἀλέξανδρος θωπεύων τὴν παρειάν
τοῦ Χοιρίλου.

ὦ ἀπειρὴνδρου κόρης· δὲν παρατηρεῖς;

Χοιρίλος ἐκδιπλῶν τὸν πάπυρον.

Ἐτοίμασον στατῆρας, βασιλεῦ, πολλοὺς,
θὰ ἀπαγγεῖλω ποίημα καμμέγιστον.

Ἀλέξανδρος

Στατῆρας ἐτοιμάζω, καὶ τὴν χεῖρά μου
ἐτοίμην ἔχω· φύλαττε τὰς παρειάς.

Χοιρίλος

Λοιπὸν ἀρχίζω. «Κάλλος».

Ἀλέξανδρος βλέπων τὴν Παγκάστην.

Ἄ! Παγκάστη μου.
(Βαίνει πρὸς αὐτήν).

Χοιρίλος ἰδίᾳ.

Ἀπελπισία! Εἶμαι, εἶμαι ἀτυχής.

ΕΚΗΝΗ ΙΒ'

ΧΟΙΡΙΛΟΣ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ΑΠΕΛΛΗΣ
ΠΑΓΚΑΣΤΗ.

Παγκάστη εἰσερχομένη δεξιόθεν.

ὦ βασιλεῦ μου, εἴνε ἀληθὲς λοιπὸν;
ὁ Ἀπελλῆς θὰ γράψῃ τὴν εἰκόνα μου;

Ἀλέξανδρος ἀσπαζόμενος αὐτήν.

Ἀφοῦ τὸ εἶπον.

Παγκάστη

Πόσον χαίρω δι' αὐτό.

(Μένουσι ἀμφοτέρω εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς.
Ὁ Ἀλέξανδρος περιβάλλει τὴν Παγκάστην).

Χοιρίλος πρὸ Ἀπελλῆ κρυφίως.
Ποῦ θὰ σε εὕρω μετὰ ταῦτα;

Ἀπελλῆς

Δικτῆ;

Χοιρίλος

Νὰ σοῦ τὸ ἀπαγγεῖλω· εἴν' ἐξαίσιον!
Ἰδέας ἔχω ἐν αὐτῷ πρωτοφανεῖς,
καὶ ἂν θελήσῃς νὰ ἀκούσῃς τὴν ἀρχὴν
θὰ σοῦ ἀρέσῃ, εἶμαι ὑπερβέβαιος.
Λοιπὸν ἀρχίζω. Κάλλος. . .

Ἀλέξανδρος κατερχόμενος.

Φίλε Ἀπελλῆ.

Ἀπελλῆς

Πῶς εἶπες, ἄναξ;

Χοιρίλος δυσανασχετῶν ἀνέρχεται
τὴν σκηνήν.

Εἴνε ἀνοπέφορον.

Ἀλέξανδρος

Χοιρίλε, ποῦ πηγαίνεις;

Χοιρίλος διπλῶν τὸν πάπυρον.

Ἐξαναχωρῶ.

Δὲν κατορθώνω ν' ἀπαγγεῖλω δίστιχον.

Ἀλέξανδρος

Αἱ παρειαί σου, βλέπεις, εἴνε τυχηρά.

Χοιρίλος

Καὶ θὰ τὸ ἀναγνώσω εἰς τὸ στρατεῖμα.

Ἀλέξανδρος

Χοιρίλε, χαῖρε.

Χοιρίλος μετ' ἐμφάσεως.

Βασιλεῦ, ἀντίχαιρε.

Ἀλέξανδρος μειδιῶν.

Ὁ Παρμανίων κρύπτει μὴ σε ἴδῃ.

Χοιρίλος ἰδίᾳ.

Θὰ ἔλθω νὰ σε εὕρω μόνην αὐρίου,
(Ἀπερχόμενος).

Παγκάστη μου, Παγκάστη, ἄ, Παγκάστη μου.
(Ἐξέρχεται. Ἐξω δὲ τῆς σκηνῆς ἀκούεται
κάλην ἢ φωνὴν τοῦ λέγοντος «Κάλλος!», ἢ ἄλλο
συγγρόνως ἀκούεται καὶ κρότος κρημνίζομε-
νου σώματος).

ΕΚΗΝΗ ΙΓ'

ΔΑΦΕΔΑΝΑΡΟΣ ΑΠΕΛΛΗΣ ΠΑΓΚΑΣΤΗ

Ἀλέξανδρος

Λοιπὸν εἰς ἔργον. Σὺ, Παγκάστη, κάθησε
 Ποῦ πρέπει νὰ καθήσῃ Ἀπελλῆ;

Ἀπελλῆς δεικνύων τὸ ἀνάκλιντρον.

Ἐκεῖ.

(Κατασκευάζει τὰ χρώματα ἐκπλύνει τοὺς
 χρωστήρας καὶ περὶ τὸ τέλος τοῦ διαλόγου εἶνε
 ἕτοιμος καὶ ἵσταται πρὸ τοῦ πίνακος ἀνα-
 μένων).

Ἀλέξανδρος δεικνύων εἰς τὴν Παγκάστην
τὸ ἀνάκλιντρον.

Ἐδῶ ἔλθε, Παγκάστη.

Παγκάστη καθημένη.

Ἄ, Ἀλέξανδρε,
 πῶς νὰ ἐκφράσω, ἦν αἰσθάνομαι χαράν;
 Λοιπὸν κ' ἐγὼ θὰ ἔχω τὴν εἰκόνα μου;
 καθὼς οἱ στρατηγοί σου, ὅπως σὺ αὐτός;

Ἀλέξανδρος ἱστάμενος ὀπισθεν καὶ κατὰ
 τὸ μέσον τοῦ ἀνακλίντρον, διὰ τῆς ἀρι-
 στερᾶς ἐρείδεται ἐπ' αὐτοῦ.

Μὲ καταθέλγει ἡ χαρά σου, φίλη μου,
 καὶ, πιστεύσέ με, τώρα καταθλίβομαι,
 διότι τοῦτο δὲν ἐσκέφθην πρὸ πολλοῦ.
 Ἀλλὰ σὺ πάλιν πῶς δὲν μοὶ τὸ ἔλεγες;

Παγκάστη

Ἄ, δὲν ἐτόλμων . . .

Ἀλέξανδρος

Ἄ, Παγκάστη, μὲ λυπεῖς.

Παγκάστη

Τὸ ἐθεώρουν μέγα . . . δὲν ἐπίστευον . . .

Ἀλέξανδρος

Ποσάκις δέ, σοι εἶπον πᾶν ὅ,τι ποθεῖς
 νὰ μοὶ το λέγῃς, ἔν' ἀμέσως γίνεσαι;

Παγκάστη

Τί θέλεις νὰ ποθήσω πλέον σήμερον;
 τὰ πάντα ἔχω, ὅλα μοὶ τὰ ἔδωκες.

Ἀλέξανδρος

Δὲν εἶχες τὴν εἰκόνα.

Παγκάστη

Τ' εἶνε ἡ εἰκὼν,
 λιμὴν ἢ κτήμα; καὶ αὐτὴν διέταξας.

Ἀλέξανδρος

Πῶς ὅμως δὲν ἠξεύρεις ἥσο τυχερά.
 Εἰς δείκνον εἶχον πάντας τοὺς τεχνίτας χθὲς
 μακρὰν τοῦ στρατοπέδου παρὰ τὸν ναόν.
 Τὴν εὐθυμίαν ὁ σαπρίας ἠῤῥᾶνε,
 καὶ περὶ μέσας νύκτας εἴμεθα φοιδοὶ
 πλὴν τοῦ ζωγράφου, ὅστις καὶ δὲν ἔπαυεν.
 Ἐμελζγχόλα, ἦτο σύννοος, σκαπετικός,
 διότι ἀνεζήτει τὴν ἐντέλειαν
 ἦν κ' ἐν αὐτῇ τῇ φύσει δὲν ἐξεύρισκε.
 Τὸν ἐλοπήθην κ' εἶπον τότε εἰς αὐτόν
 νὰ τὴν ζητήσει γράφων τὴν Παγκάστην μου.

Παγκάστη μαιδιῶσα.

Ἄ, ἄ! δὲν εἶπες ὅμως τὴν ἀλήθειαν.

Ἀλέξανδρος ἀπομακρυνόμενος αὐτῆς
 Αὐτὴν καὶ μόνην.

Παγκάστη

Ὅχι.

Ἀλέξανδρος τῷ Ἀπελλῇ.

Εἶσαι ἕτοιμος!

Ἀπελλῆς

Ἄν ἐπιτρέψῃς νὰ ἀρχίσω.

Ἀλέξανδρος

Ἀρχίσον.

Ἀπελλῆς

Αὐτὴν τὴν θέσιν θέλεις; δὲν εἶνε καλῇ.

Ἀλέξανδρος

Αὐτὴν ἢ ἄλλην μ' εἶνε ἀδιάφορον.

Ἀπελλῆς

Παγκάστη, λάβε θέσιν ἄλλην παρ' αὐτήν·
καθὼς συνήθως, ἀφελῶς.

(Ἡ Παγκάστη ἀλλάσσει θέσιν).

Ναί, ναί, αὐτήν·

ὥραία θέσις.

Ἀλέξανδρος μετ' ἐνθουσιασμοῦ τῷ
Ἀπελλῇ.

Βλέπεις, βλέπεις, Ἀπελλῇ,
ἀναγνωρίζεις ἐν αὐτῇ τὸ τέλειον;

Ἀπελλῆς

Τῇ ἀληθείᾳ.

(Τῇ Παγκάστη).

Μὴ κινῆσαι· ἤρχισα.

Ἀλέξανδρος

Ἢ τελειώτης! Εἶχον δίκαιον ἐγώ.
Ἰδὲ ὅποιον βλέμμα, τί μειδίσμα,
σὲ σαγηνεύει καὶ ἐκ πρώτης ὀψευς.

Ἀπελλῆς

Θὰ ἐξακολουθήσης;

Ἀλέξανδρος

Πῶς;

Ἀπελλῆς

Ἀδύνατον

νὰ ἐργασθῶ· ποῦ πρῶτον νὰ προσέξω.

Ἀλέξανδρος

Ἀ!

Βεβαίως. Γράφε· γράφε, δέν σε ἐνοχλῶ.

(Πλησιάζουν τῇ Παγκάστη).

Λοιπὸν, Παγκάστη, χαῖρε.

Παγκάστη ἀνακαθημένη.

Πῶς;

Ἀλέξανδρος

Ἀπερχομαι.

Παγκάστη

Ποῦ φεύγεις; ποῦ πηγαίνεις;

Ἀλέξανδρος

Εἰς τὸ στράτευμα.

Θὰ πέρω τοὺς προσκόπους καὶ τὸν Κάσσανδρον
νὰ καταλάβουν τὰ περὶ τὴν Ἐφεσον,
διότι εἰς τὰς Σάρδεις ἴσως μείνωμεν.

Παγκάστη

Ἐκ τῆς Περγάμου θὰ ἀνχωρήσωμεν;

Ἀλέξανδρος

Ἐντὸς ὀλίγου.

Παγκάστη

Πότε;

Ἀλέξανδρος ἀπομακρυνόμενος αὐτῆς.

Ἰσως αὐριον.

Παγκάστη

Τι λέγεις;

Ἀλέξανδρος

Σὲ ἐκπλήττει;

Παγκάστη

Εἶν' ἀδύνατον.

Ἀλέξανδρος

Τὸ εἶδες μέχρι τοῦδε.

Παγκάστη

Ἀλλ' ἀρκεῖ, ἀρκεῖ.

Ἀλέξανδρος μειδιῶν.

Ἀρκεῖ; τί πρᾶγμα, τί ἀρκεῖ;

Παγκάστη

Ὁ πόλεμος.

Ἀλέξανδρος

Ὁ πόλεμος; ποῦ εἶναι; εἶδες πόλεμον;
Ἐγὼ δὲν εἶδον ἔτι.

Παγκάστη

Κ' ἡ ἐν Γαργαῶ;

Ἀλέξανδρος μετ' ἀδιαφορίας.

Ἀπλὴ ἱππομαχία· τί πλεότερον;

Παγκάστη ἐγειρομένη.

Λοιπὸν θὰ προχωρήσῃς μέχρις Ἰνδικῆς;

Ἀλέξανδρος μειδιῶν.

Ἐκεῖ νὰ λήξῃ λέγεις ἡ στρατεία μου;

Ἄ, ὄχι, φίλη, πέραν, πέραν καὶ αὐτῆς.
(Σοβαρῶς).

Δὲν ἔξω ἐν Εὐρώπῃ, ἐφθίνον ἐκεῖ,
οὐδ' ἐν Ἀσίᾳ νὰ ὑπάρξω δύναμαι·
εἶνε στενὸς ὁ χώρος, ἔχει ὄρια,
δὲν ζῶ ἐνδοξοῦ ὁρίων, ὄχι, πνίγομαι
καὶ θέλω τόπον, θέλ' ὀλόκληρον τὴν γῆν.
(Ἀφελῶς).

Ἐν τούτοις χαῖρε, φίλη. Χαῖρε Ἀπελλῇ.

(Ὁ Ἀπελλῆς καὶ ἡ Παγκάστη ἀπὸ τῶν θεί-
σεων αὐτῶν χειρετίζουσι τὸν Ἀλέξανδρον κύ-
πτοντας τὰς κεφαλὰς. Εἴτα ἡ μὲν Παγκάστη κά-
θεται ἐπὶ τοῦ ἀνυχλίντρου, ὁ δὲ Ἀπελλῆς ἀ-
ναλαμβάνει τὸ ἔργον αὐτοῦ.

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'

ΑΠΕΛΛΗΣ, ΠΑΓΚΑΣΤΗ

Ἀπελλῆς

Μὴ μεταβάλλῃς θέσιν· στρέψε δεξιᾶ·
τὴν κεφαλὴν ὀπίσω· οὕτως, ἄριστα.

Παγκάστη μετὰ μικρὰν σιγὴν.

Θὰ διαρκέσῃ μέχρι τέλους, Ἀπελλῇ,
ἡ ἄσκησίς μου αὕτη;

Ἀπελλῆς

Πῶς;

Παγκάστη

Ἀπέκαμον.

Ἀπελλῆς μειδιῶν.

Δὲν ἤρχισα εἰσέτι καὶ ἀπέκαμες;

Παγκάστη

Ἀλλ' εἶνε τυραννία τοῦτο, Ἀπελλῇ.

Ἀπελλῆς

Δὲν ἔχεις καρτερίαν; ἐγκαρτέρησον.

Παγκάστη

Ἄ, ἡ καρδιά μου τώρα ἀποσβέννεται.

Ἀπελλῆς

Πῶς τοῦτο;

Παγκάστη

Ἐδαρύνθην. Ἐὰν ἤξευρον
τὴν καταδίκην ταύτην τὴν ἀφόρητον,
δὲν θὰ ἐξήτευν τὴν εἰκόνα μου ποτέ.

Ἀπελλῆς μετὰ συμπαθείας.

Δὲν εἶνε καταδίκη.

Παγκάστη

Ἐτελείωσα;

Ἀπελλῆς

Τί λέγεις;

Παγκάστη ἀνσκαθημένη.

Ὅχι

Ἀπελλῆς

Ἀλλὰ πῶς; δὲν ἤρχισα.

Παγκάστη ἐγειρομένη καὶ πλησιάζουσα
τὸν Ἀπελλῆν.

Δὲν ἤρχισες ἀκόμη καὶ με τυρανναῖς;

Ἀπελλῆς

Πλὴν δὲν θὰ τελειώσῃ ἂν δὲν κάθῃσαι.

Παγκάστη βλέπουσα τὸν πίνακα.

Τί εἶνε τοῦτο; εἴμ' ἐγὼ αὕτη ἐδῶ;
γραμμά καὶ μόνον; δός μοι τὸν χρωστικόν σου.

Ἀπελλῆς

Τί θέλεις τὸν χρωστικόν;

Παγκάστη λαμβάνουσα τὸν χρωστήρα.

Δός μοι τὸν λοιπόν.
(ζωγραφῆσαι ἐπὶ τοῦ πίνακος).
Ἰδὼ τὸ στόμα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἰδοῦ.

Ἀπελλῆς

Τι κάμνεις; μὴ, Παγκάστη.

Παγκάστη

Τώρα θὰ ἰδῶς.

Ἀπελλῆς

Τὸν πίνακά μου καταστρέφεις.

Παγκάστη

Σιωπή.

Ἀπελλῆς

Καὶ τώρα πῶς θὰ γράψω; τί μου ἔκαμες;

Παγκάστη

Ἰδοὺ πῶς γράφουν. Βλέπεις; βλέπεις; Ἀπελλῆ;
(ἐκρήγνυται εἰς γέλωτα).

Τὸ στόμα; ἄ! τί στόμα! χᾶχ, ἄχ, ἄχ, ἄχ, ἄ!
(Τρέχει πρὸς τὸ πρὸς ἀριστερὰ τραπέζο-
φόρον).

Ἀπελλῆς ἰδίᾳ.

Ὅποια χάρις . . . πόσον εἶνε εὐκαμπτος!

Παγκάστη

Θά σοι προσφέρω δέσμην ἱῶν, Ἀπελλῆ.
Ἦ, ὄχι, δύο ῥόδα· προτιμῶ αὐτά.
(Προσβλέπει αὐτὸν ἐπιχαρίτως).

Ἀπελλῆς ἰδίᾳ παρατηρῶν αὐτὴν σὺννευς.

Τί πλάνον βλέμμα ἔχει· πῶς προσμειδιᾷ.

Παγκάστη ὁσφραινομένη τὰ ῥόδα.

Ὠραία ῥόδα, κ' ἔχουν τόσον ἄρωμα!

Ἀπελλῆς ἰδίᾳ.

Θεοί! τί κάλλος! . . . ὦ, ἰδοὺ τὸ τέλειον!

Παγκάστη προσφέρουσα τῷ Ἀπελλῇ
τὰ ῥόδα.

Σοὶ δίδω ταῦτα, ἀλλ' εἰπέ μοι δύνασαι
νὰ ζωγραφίσῃς τὸν χρωματισμὸν πιστῶς;

Ἀπελλῆς λαμβάνων τὰ ῥόδα.

Βεβαίως καὶ εὐκόλως.

Παγκάστη μειδιῶσα.

Καὶ τὸ ἄρωμα;

Ἀπελλῆς ἐκπληκτος.

Τὸ ἄρωμα τῶν ῥόδων;

Παγκάστη

Ναί, τὸ ζωγραφεῖς;
τὸ κατορθώνεις τοῦτο;

Ἀπελλῆς

Πῶς; τὸ ἄρωμα
νὰ ζωγραφίσω; εἶνε δυνατόν ποτε;

Παγκάστη γελῶσα.

Πλὴν τί ζωγράφος εἶσαι;

Ἀπελλῆς μειδιῶν.

Ἀστειύουσαι.

Παγκάστη

Σὲ θέλω νὰ το κάμῃς· λέγε, δύνασαι;

Ἀπελλῆς γελῶν.

Θὰ προσπαθίσω· τώρα ὅμως κάθησε.

Παγκάστη δυσανασχέτοῦσα.

Τί, πάλιν νὰ καθίσω; εἶν' ἀδύνατον.

Ἀπελλῆς

Σὲ ἱκετεύω· ἐκτελῶ διαταγὴν,
καὶ σὺ γνωρίζεις πόσον εἶνε αὐστηρὸς
ὁ βασιλεὺς, Παγκάστη· κάθησε λοιπόν.

Παγκάστη καθημένη.

Ἄ, τί ἄνθρω! σπαῖσε ὅμως, μὴν ἄργῃς.

Ἀπελλῆς γράφων ἐπὶ τοῦ πίνακος.

Θὰ τελειώσῃ, ἐὰν μένης ἥσυχος,
διότι περιμένει ὁ Ἀλέξανδρος.
Χθὲς ἄλλα εἶπε, καὶ ἄλλα λέγει σήμερον.
Διέταξε νὰ γράψω τὴν εἰκόνα σου,
διότι θέλει ταύτην, ὅχι δι' ἐμέ.
Δὲν του ἀρέσκει ἴσως νὰ ὁμολογῇ
μικρὰν ἀδυναμίαν· εἶνε ἀλαζών,
ἀλλ' ὅμως αὕτη, εἶνε ἡ ἀλήθεια.

Παγκάστη ἰδίᾳ.

Πῶς ἐδάρυνθην!

(Μεγαλαφώνως μετὰ μικρὰν παύσιν).

Ἐτελείωσε λοιπόν;

Ἀπελλῆς

Νὰ τελειώσῃ;

Παγκάστη ἐγειρομένη.

Τί; δὲν ἐτελείωσε;

Ἀπελλῆς ἀδημονῶν.

Πῶς; πάλιν; πάλιν, ἀλλὰ πῶς θὰ ἐργασθῶ;

Παγκάστη μαιδιῶσα.

Ἄ, δὲν κατεδικάσθην νὰ ἐγκάθηναι,
ὅπου ταν ἔξω λάμπει ἥλιος φαιδρός.
Ἦλθες, ἔν θέλης, αὐρίου, μεθαύριον,
καθ' ὅραν βετώδῃ, μελαγχολικῇ.
Δὲν θέλω τώρα· τώρα εἶμαι εὐθυμὸς
καὶ ἔδω τὰ πάντα πνευγερὰ μοὶ φαίνονται.
Ἴδὲ τὸν κῆπον· ἴδε, τ' ἄνθη μὲ καλοῦν,
καὶ τρέχω νὰ τα δρέψω. Χαῖρε, Ἀπελλῆ.
(Ἐξέρχεται τρέχουσα. Ὁ Ἀπελλῆς μένει

ἐκθαμβὸς θαυμάζων αὐτήν. Ὅταν δὲ νομίσῃ
ὅτι δὲν φαίνεται πλέον παρακολουθεῖ αὐτήν
διὰ τοῦ βλέμματος πάντοτε παρηνκλίνων καὶ
τὴν κεφαλὴν).

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'

Ἀπελλῆς μόνος.

Ὅποιον κάλλος! Ἄ! πῶς τρέχει, πῶς πηδᾷ·
ἐλαφροτέρα τοῦ ἀνέμου ἔφυγεν.

(Κατερχόμενος τὴν σκηνὴν).

Πῶς μοὶ προσεμειδίασαν μ' ἔδοξε
τὰ δύο ταῦτα ῥόδα.

(προσδλέπων μετ' ἀγάπης τὰ ῥόδα).

Ἄ! τί ὄνειρον!

(Λέγων τὴν κεφαλὴν).

Τοῦ βασιλέως εἶν' οἱ λόγοι ἀληθεῖς·
ὁ βλέπων ταύτην τότε μόνον ἐννοεῖ
τὸν κόσμον, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ὑπαρξίν·
(Στρεφόμενος πρὸς τὸ μέρος, ἀφ' οὗ
ἐξηλθεν ἡ Παγκάστη).

Ὡ, τῆς μαγείας τῆς ἀρρήτου!

(Συνερχόμενος ἐκ τῆς ἐκστάσεως).

Τί λοιπόν;

καὶ ἐγὼ, καὶ ἐγὼ ἠσθάνθην τὴν καρδίαν μου;
(Διατρέχων τὴν αἴθουσαν).

Πῶς; πάλαι;

(Ἰστάμενος).

Ὅχι.

(Μετὰ μακρὰν παύσιν θλιβερώς).

Ἀλλὰ τὴν αἰσθάνομαι

ἀναζητεῖ ἐκείνην.

(Ἀγερούχος).

Καὶ ἡ τέχνη μου;

(Ἀνασεύων τὴν κεφαλὴν).

Ἡ τέχνη; Οἴμοι!

(Ὡσεὶ πεφοδισμένος).

Φύγε, φύγε, Ἀπελλῆ,

ὡραιότερα εἶνε καὶ τῆς τέχνης σου!

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Βασίλειος ἀΐουσι τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν Ἐφέσῳ. Ὁπισθεν τοῦ περιστυλίου ἱερώτης, ἀπ' οὗ φαίνεται ἡ ἐσωτερικὴ ὄψις τῶν ἀνακτόρων. Δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ θύραι· δεξιᾷ παρὰ τὴν θύραν παράθυρον. Ἐπὶ τῆς πρώτης θέσεως ἀριστερᾷ ὁ ὀκρίδας τοῦ Ἀπελλοῦ καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἡ εἰκὼν τῆς Παγκράτης ἡμιτελής. Δεξιᾷ ἀνάκλιτρον· ὀπισθεν αὐτοῦ τράπεζα μικρὰ καὶ παρ' αὐτῇ λυχνόχος ὑψηλός. Ὁπισθεν τοῦ ὀκρίδαντος τράπεζα, ἐπ' ἧς ἔχει τὰς κόγχας καὶ τὰ χρώματά του ὁ Ἀπελλῆς· πρὸ τοῦ ὀκρίδαντος σκίμπους. Ἐπὶ τῆς δευτέρας θέσεως καὶ κατὰ τὸ μέσον τῆς σκηνῆς πολυτελής τράπεζα καὶ παρ' αὐτὴν ἀριστερᾷ ὁ θρόνος τοῦ Ἀλεξάνδρου.

ΣΚΗΝΗ Α'

Χοιρίλος μόνος. Εἰσέρχεται ἀκροπαθητὶ καὶ μετὰ πραιοχῆς ἰδὼν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις κατέρχεται τὴν σκηνήν.

Οὐδεὶς· ψυχὴ δὲν εἶνα· δὲν ἐξύπνησαν.
 Ἄ! θά τιν' εὕρω ἐπὶ τέλους σήμερον
 θὰ ᾔνω ἴσως μόνη, καὶ θὰ ἐκφρασθῶ.
 Δὲν ὑποφέρω πλέον, μοῦ ἐτέρωσεν
 ὁ ἔρως τὴν καρδίαν· ἔγινε σκοδός.
 Ἄ, φαῦλα Παρμενίων, τί μου ἔκαμα.
 Καθ' ἣν ἡμέραν ἔρθασα εἰς Πέργαμον
 καὶ ἔμαθα τί εἶπον τότε κατ' αὐτοῦ,
 μὲ συλλαμβάνει, μὲ ἐγκλείει εἰς κλωθὸν
 καὶ με χαρίζει εἰς Λυδὸν ὡς πύθηκον.
 Ὁ Κύριός μου—εἶχον πλῆθος κύριον,
 τίς; ὁ Χοιρίλος· τίς; ἐγὼ, ὁ ποιητής. —
 Ὁ κύριός μου μὲ δωρεῖ εἰς ἕτερον,
 εἰς ἄλλον οὗτος μὲ πωλεῖ, κ' ἐντὸς μηνὸς
 ἀλλάσσει δέκα, πάντοτε ὡς πύθηκος.
 Ἐγὼ διεβεβαίουν τὸ ἀντίθετον·
 τοῖς ἔλεγον, δὲν βλέπετε; εἴμ' ἄνθρωπος·
 αὐτοὶ οἱ κακοῦθεις δὲν ἐπείθοντο,
 μὲ ἐθεώρουν αἰωνίως πύθηκον.
 Ἡ τύχη ὅμως μὲ ἠδνόει πάντοτε,
 καὶ μίαν νύκτα δραπετεύω εὐτυχῶς.
 Περιπλανῶμαι δεξιᾷ, ἀριστερᾷ,
 ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον ἔρχομαι,
 καὶ φθάνω τέλος εἰς τὴν Ἐφεσον ἰδῶ,
 μετὰ περιπλανήσεις καὶ φρικτὰ δεινὰ.
 Διότι τί συνέδη ὅταν ἔφυγον.
 Ὁ κύριός μου ἄμα τὸ ἐνόησεν
 τοὺς δούλους ὅλους κατ' ἐμοῦ ἐξέπεμψε
 νὰ με συλλάβουν ζῶντα ἢ καὶ ἀψυχον.
 Ποῦ νὰ με εὕρουν ὅμως οἱ πανάθλιοι;
 Εἰς λόχμας καὶ εἰς ὁδὸν διημέρουν,
 ἀνερχόμεν ἐπὶ κλάδων ὑψηλῶν,
 καὶ παρ' ὀλίγον τότε νὰ πεισθῶ κ' ἐγὼ
 καὶ νὰ πιστεύσω, ὅτι ἤμην πύθηκος.
 Ἀλλὰ δὲν εἶμαι, ὄχι· εἶμαι ποιητής!

ΣΚΗΝΗ Β'

ΧΟΙΡΙΔΟΣ, ΤΡΥΦΑΙΝΑ

Τρύφαινα

Χοιρίλα μου, Χοιρίλα.

Χοιρίλος

ὦ, ἡ μέγαίρα!

Τρύφαινα

Ποῦ ἦτο πόσον χρόνον, πῶς δὲν σ' ἔδλειπον;
 πῶς ἐκ Περγᾶμου ἄφαντος ἐγένεσο;

Χοιρίλος

Ποῦ ἤμην; ναί, ποῦ ἤμην.

(μετ' ἐμφάσεως)

Ἐταξείδευον.

(Μεταδιδίνει δεξιᾷ)

Τρύφαινα

Πῶς τοῦτο; λέγε.

Χοιρίλος λαμβάνειν ἀγέρωχον βοῦς.

Ἐμπορίας ἐνεκεν.

Τρύφαινα

Σὺ ἔμπορος, Χοιρίλα;

Χοιρίλος

Μάλιστα· ἐγὼ.

Τρύφαινα

Καὶ ποίου εἶδους ἔκαμνες ἐμπόριον;

Χοιρίλος

Ἐμπόριον καρδάμων, αἰνῶν, ἐπωρῶν,
μετάξης καὶ πιθήκων... ὅχι... πινυκῶν!
Τὶ κέρδη καὶ τί πλούτη εἶμαι πλούσιος,
καὶ ἔχω τώρα δύο τέλαντα χρυσοῦ.

Τρύφαινα

Πῶς εἶπες; δύο;

Χοιρίλος

Δύο, δύο μάλιστα.

Τρύφαινα

Πλὴν πῶς συμβάλει καὶ φορεῖς, εὖ πλούσιος
ἀντὶ τοῦ ἱματίου τὸ τριβῶνιον;
Πῶς εἶσαι εὐτύχης; ἀκαρτεῖς τὸ γένειον;

Χοιρίλος

Ἄ, μὴ προσέγχε, τοῦτο εἶνε ἴδιον
ἡμῶν τῶν βεθυπλούτων· ναί, Τρυφαίνιον.
Εἰς τὸν λιμένα κάτω ἔχω τὸν χρυσόν,
καὶ νὰ μὲν εὐτύχης τώρα μίαν δύο μνᾶς,
ἵνα μισθώσω ἔφα πρὸς μεταφοράν.

Τρύφαινα

Ἀλλ' εἶπες, ὅτι ἔχεις δύο τέλαντα.

Χοιρίλος

Εἰς τὸν λιμένα κάτω μὲ ἐνέησας;

Τρύφαινα

Λοιπὸν ὁ γάμος πότε;

Χοιρίλος

Πότε; τάχιστα.

Τρύφαινα περιπτυσσομένη αὐτόν.

ὦ, τί χαρὰ, Χοιρίλε, ἦ, Χοιρίλε μου.

Χοιρίλος

Ἄ, δὲν μοι λέγεις, Τρύφαινα, τί ἔκαμες
τὸ δακτυλίδιον σου τὸ πολύτιμον;

ΤΟΜΟΣ Β', 3. — ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1872.

Τρύφαινα

Τὸ ἔχω.

Χοιρίλος

Ἄ, τὸ ἔχεις;

Τρύφαινα

Ναί, τί τὸ ζητεῖς;

Χοιρίλος

Δὲν μοι το εἶδεις νὰ το διορθώσωμεν;

Τρύφαινα ἀπομακρυνομένη αὐτοῦ.

Εἰς σέ νὰ δώσω τὸν δακτύλιον; εἰς σέ;

Χοιρίλος

Δὲν ἔχεις πίστιν εἰς ἐμὲ, Τρυφαίνιον;

Τρύφαινα

Πολλὴν, μεγάλην πίστιν μάλιστα.

Χοιρίλος

Λοιπὸν;

Τρύφαινα

Τὰ τέλαντά σου λησμονεῖς, Χοιρίλε μου.

Χοιρίλος ὡσεὶ ἐμπνεόμενος.

Ἄ!

Τρύφαινα

Τ' εἶναι;

Χοιρίλος

Δὲν μοι δίδεις τὴν ἐσθῆτά σου
νὰ δώσω νὰ τὴν βάψουν;

Τρύφαινα

Ποῦν; τὴν λευκὴν;

Χοιρίλος

Ναί, καὶ ἐκείνην.

Τρύφαινα

Πρὸ μηνὸς τὴν ἔδωκα.

Χοιρίλος

Τὴν ἔδωκας;

Τρύφαινα ἰδίᾳ σείονσα τὴν κεφαλὴν.

Πανοῦργε!

Χοιρίλος ὑποστένων.

Δὸς λοιπὸν τὴν μνᾶν.

Τρύφαινα ἐρευνῶσα τὰ θυλάκιά της.

Τί δυστυχία! ἔχω μόνον εἰδραχμὸν.

Χοιρίλος ἐρπάζων τὸ νόμισμα.

Καὶ τοῦτο φέρε, Τρύφαινα, καλὸν καὶ αὐτό.

ΕΚΗΝΗ Γ'

ΤΡΥΦΑΙΝΑ, ΧΟΙΡΙΛΟΣ, ΠΑΓΚΑΣΤΗ

Παγκάστη σὺννοος.

Δὲν ἔλθ' ἀκόμη, Τρύφαινα, ὁ Ἀπελλῆς;

Χοιρίλος

Θεοί!

Τρύφαινα

Δὲν ἔλθε, δέσποινα.

Παγκάστη πρὸ τοῦ πίνακος ἱσταμένη.

Χοιρίλα, εἰς

Χοιρίλος

Εγὼ, Παγκάστη, ὁ Χοιρίλος· ναι, ἐγώ.

Παγκάστη

Ἰδὲ ἔάν ἡ θύρα εἴνε ἀνοικτὴ,
ἢ αὐλαιοι, ἢ ἔξω.

Χοιρίλος ἱκετευτικῶς τῇ Τρυφαίνῃ.

Δός μοι, Τρύφαινα.

Παγκάστη μετ' ἀνυπομονησίας.

Ἀκόμη νὰ μὴν ἔλθῃ.

Χοιρίλος ὁμοίως.

Τρυφαίνιδεν.

Παγκάστη ὑπομειδιῶσα μελαγχολικῶς.

Λοιπὸν Χοιρίλα, πῶς σ' ἐκαναβλίπομεν;

Χοιρίλος

Ταξειδιώτην ἀνδρα.

Τρύφαινα ἔξω τοῦ περιστυλίου.

Τὸν Ἀλέξανδρον
ὅν ἀναμένει ὅπως καὶ τὸν Ἀπελλῆν,
τὸν ἀγαπᾷ βεβαίως.

Παγκάστη τῇ Τρυφαίνῃ

Πήγαινε λοιπὸν.

Τρύφαινα ἐξερχομένη.

Ἐνδείξεις θέλω καὶ θά τὴν ἐκδικηθῶ.

ΕΚΗΝΗ Δ'

ΧΟΙΡΙΛΟΣ, ΠΑΓΚΑΣΤΗ

Χοιρίλος ἰδίᾳ.

Ἄ, ἐπὶ τέλους μένοι, μένοι εἶμεθα.

Παγκάστη

Ταξειδιώτην λέγεις; καὶ ποῦ ἔπλεες.

Χοιρίλος

Λοιπὸν ἀρχίζω· Κάλλος...

Παγκάστη βλέπουσα τὸν Ἀπελλῆν.

Ἄ, ὁ Ἀπελλῆς.

Χοιρίλος διπλῶν τὸν πάκυρον.

Ἐγὼ τὸ εἶπα, εἶμαι, εἶμαι ἀτυχής!

ΕΚΗΝΗ Ε'

ΧΟΙΡΙΛΟΣ, ΠΑΓΚΑΣΤΗ, ΑΠΕΛΛΗΣ

Ὁ Ἀπελλῆς εἰσέρχεται σὺννοος, χαιρετίζει
διὰ νεύματος τὴν κεφαλὴν τῇ Παγκάστῃ καὶ
βαίνει ἀριστερᾷ ῥίπτει παρὰ τὴν τράπεζαν τὸ
ἱμάτιον καὶ τὸν πέτασον αὐτοῦ καὶ λαμβά-
νων χροστήρα ἱσταται σιγῆλας πρὸ τοῦ πί-
νακος.

Παγκάστη πλησιάζουσα αὐτόν.

Δὲν ἔργαις οὕτως ἄλλοτε, κῶς ἤργησας;

Ἀπελλῆς ψυχρῶς.

Δὲν ἤμην εἰς τὴν πόλιν.

Χοιρίλος

Χαῖρε, Ἀπελλῆ.

Ἀπελλῆς πρὸ τοῦ πίνακος.

Παγκάστη, ἀναμένω.

Παγκάστη

Ἔχομεν καιρὸν.

Ἀπελλῆς

Σὺ ἴσως ἔχεις.

Παγκάστη

Ἄφες τώρα· καὶ προχθὲς
δὲν ἤρχισες ἀμέσως.

Ἀπελλῆς

Κάθησε.

Παγκάστη

Ἀλλὰ . . .

Ἀπελλῆς ἀνυπομόνως.

Παρέρχεται ἡ ὥρα· κάθησε λοιπόν.

Χοιρίλος ἰδίᾳ.

Θά τ' ἀπαγγέλω καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ.
Δὲν δύναμαι ν' ἀνθέξω· θὰ διαρραγῶ.

Παγκάστη βαίνουσα πρὸς τὸ ἀνάκλιντρον.

Ὅπόταν εἶνε σκυθρωπός!

Ἀπελλῆς ἰδίᾳ.

Ἄ! σήμερον
θὰ τελειώσω τὴν εἰκόνα ἐντελῶς·
ἐν ὑποφέρω πλέον.

Παγκάστη, ἰδίᾳ.

Τάλαν Ἀπελλῆ!
(κάθηται.)

Χοιρίλος τῷ Ἀπελλῇ ἱσταμένος ἐν τῷ
μέσῳ τῆς σκηνῆς.

Ἐγὼ νομίζω, φίλε μου . . .

Παγκάστη

Χοιρίλε.

Χοιρίλος

Πῶς;

Παγκάστη ἀποτόμως.

Ἡ κάθησε ἢ φύγε.

Χοιρίλος

Πῶς; πλὴν διατί;

Παγκάστη

Μὰς ἐμποδίζεις.

Χοιρίλος ἐπὶ χωρῶν.

Ἄ, ναί, ναί· πολὺ καλῶς.

Ἀπελλῆς

Τὴν χεῖρα φέρε πρὸς τὰ ἄνω. Δεξιᾶ.
Ἐκεῖ. Τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἔξω· μὴ πολὺ·
τὴν κεφαλὴν ὀλίγον πρὸς τὰ κάτω. Ναί.
Μειοῦα.

Χοιρίλος

Εὔγε, Ἀπελλῆ. Τὸ ἔργον σου
ὠραῖον εἶνε· τὸ θαυμάζω ἀληθῶς,
καὶ ποίημα θὰ γράψω ἐκατόστιχον,
να ἐξυμνήσω πρῶτον τὸν χρωστῆρά σου.

Ἀπελλῆς ἀδιαφόρως.

Καὶ πότε θὰ το γράψης;

Χοιρίλος

Ἀὔριον εὐθύς.

Τὴν ἐμπνευσίν τὴν ἔχω, θὰ το ἔγραψον
ἀμέσως τώρα, ἀλλ' ἰδὲ τὸν πάπυρον,
θὰ προσφωνήσω τῇ Παγκάστῃ ποίημα.
Λοιπὸν ἀρχίζω: Κάλλος. . .

Παγκάστη

Ἄφες, αὔριον

τὸ ἀπαγγέλλεις.

Χοιρίλος

Ἀὔριον;

Παγκάστη

Θά ἐνοχλῇς

ὦν Ἀπελλῆς.

Ἀπελλῆς σκεπτικῶς.

Διόλου.

Παγκάστη

Εἴν' ἀδύνατον.

Χοιρίλος

Δέν θά φωνάζω.

Παγκάστη μετὰ δυσσρεπείας.

Εἶπον, πήγαινε λοιπόν.

Χοιρίλος

Παγκάστη, μέ δυνάμει; τόν Χοιρίλον σου;

Παγκάστη

Δέν σε διώκω, ἀλλὰ τώρα πήγαινε
κ' ἔλθε πρὸς τὴν ἐσπέραν μέ τοὺς στίχους σου.

Χοιρίλος ἰδίᾳ.

Νά φύγω; πού νά κρίψω τὴν καρδίαν μου;

Παγκάστη

Ἀκόμη μένεις;

Χοιρίλος

Ἄφες με τοῦλάχιστον
νά ἔλθω μετ' ὀλίγον, ἄφες, ἄφες με,
διότι τώρα ἔχω ἐνδόν μου τὸ πῦρ,
καὶ ἂν μ' εὕρῃ ἡ ἐσπέρα θ' ἀποτεφρωθῶ.

Παγκάστη

Καλῶς· πλὴν τώρα φύγε.

Χοιρίλος

Χαῖρε, Ἀπελλῆ.

Παγκάστη ἐν ἀκόμῃ, ἐν, ἐν βλέμμα σου,
διὰ νὰ γράψω νέον πάλιν ποίημα.

Παγκάστη

Σοῦ δίδω δύο.

Χοιρίλος

Δύο;

Παγκάστη

Ἀλλὰ πήγαινε.

Χοιρίλος ἀπερχόμενος.

ὦ εὐτυχία! ὦ τρισμέγιστος χαρά!
οἶ' ἄλλον ἄνδρα ἀντεπέλεις, ἤλεις;

ΕΚΗΝΗ Σ'

ΠΑΓΚΑΣΤΗ, ΑΠΕΛΛΗΣ

Ἀπελλῆς

Τὴν κεφαλὴν πρὸς τ' ἄνω, καὶ τὸ σῶμά σου
ὀλίγον πρὸς τὰ ἔξω. Κάθησε καλὰ
ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον, εἴτω' κάλλιστα,
καὶ μὴ κινῆσαι.

Παγκάστη

Τι παθὼν μελαγχολῆς;
τί σου συνέβη, κ' εἶσαι τόσον σκυθρωπός;
Τὸ πρόσωπόν σου λύπη καταπλημμυρεῖ,
ἀπέβηκες τοῦ ἔθους τὴν παιδρότητα,
καὶ ἡμέρας δύο τώρα τὸ μαιδιάμα
δέν διαστέλλει πλέον τῶν χαλκῶν σου
τὰς θύρας.

Ἀπελλῆς

Ὅχι· μὴν ἐλπίσῃς τοῦ λοιποῦ
φαιδρὸν νά μ' ἔθῃς· ἔζησεν ὁ Ἀπελλῆς.

Παγκάστη

Εἰς τὴν καρδίαν τῆς Παγκάστης ἐκθανόν.

Ἀπελλῆς

Μὴν ἐμιλῇς, κινεῖσαι.

Παγκάστη

Ἄ, θά ἐμιλῶ.

Ἀπελλῆς

Πλὴν πῶς θά ζωγραφίσω.

Παγκάστη μειδώσα.

Ἐνθ' ἀπολέσω τὴν φωνήν μου οἱ αὐτό.
Ἐδιδόκον

Ἀπελλῆς

Ἀλλ' ἴσα ἴσα ἤρχισα τὸ στόμα σου.

Παγκάστη

Δὲν το ἀφίνεις; Ἐχεις ἀτελείωτον
τὴν κόμην.

Ἀπελλῆς

Καὶ ἡ κόμη εἶνε ἕτοιμος.

Παγκάστη

Οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν εἶνε.

Ἀπελλῆς

Καὶ αὐτοὶ σχεδόν.

Παγκάστη

Τοὺς ὀφθαλμοὺς μου γράψε καὶ ἀπάντησον
εἰς ὅσα εἶπεν. Διὰ τί μελαγχολᾷς;

Ἀπελλῆς μετὰ πένου.

Διότι κλέρον ἔλαχον οἱ δυστοχεῖς
τὸν πόνον καὶ τὴν θλίψιν, τὸν ἀπελπισμὸν,
τὴν αἰωνίαν τοῦ Ταντάλου βάσανον.

Παγκάστη

Ἀλλ' εἶς' εὐδαίμων, σὺ, ὦ Ἀπελλῆ.

Ἀπελλῆς

Ἐγώ;

Παγκάστη

Δὲν ἔχεις τὴν ἀγάπην τῆς Παγκάστης σου;

Ἀπελλῆς

Πλὴν τὴν Παγκάστην ἄλλος ἔχει, ἄλλος, καί
καὶ θά τὴν ἔχη εὖριον καὶ πάντοτε.

Παγκάστη

Ἀν εἰς αὐτὸν ἀνῆκω ὡς καπάκτησις
εἰς σὲ ἀνῆκω ὅμως δοῦσα τὴν ψυχὴν.

Ὁ βασιλεὺς δὲν ἔχει τὴν καρδίαν μου,
τὴν ἔχεις σὺ, ζωγράφε, σὺ, ὃν ἀγαπῶ.

Ἀπελλῆς

Παραμυθίαν δὲν ζητεῖ ὁ ἀσθενής
ὁ μέλλων ν' ἀποθάνῃ· εἰν' ὁ θάνατος
ἐλπίς ἀρκοῦσα εἰς αὐτόν. Ἐγὼ δὲν ζῶ,
δὲν ζῶ, Παγκάστη, πλέον. Οἴμοι! ἔζησα!
Δὲν ἔχω ἄκρον τῶμα μου ἐστέρρευσε.
Δὲν κλαίω πλέον, δὲν θρηνῶ, ὦ, δὲν θρηνῶ
καὶ ὅμως πᾶσχω! Τάλας, τί μ' ἀπέμεινε;
Μηδέν, ἦ, ὄχι· ὁ φλοιὸς ἐκ τῆς ζωῆς!
Τὸ πᾶν ἡ θλίψις ἀπεξήραν' ἐν ἐμοί,
πᾶσα ἐλπίς ἐσθίσθη καὶ πᾶν ὄνειρον,
ὁ Ἀπελλῆς ὑπῆρξε. Χαῖρε, Ἀπελλῆ!

Παγκάστη ἰδίᾳ σὺννοος.

Εὐγνωμοσύνη! δύο ἔχεις θύματα!

ΕΚΗΝΗ Ζ'

ΑΠΕΛΛΗΣ, ΠΑΓΚΑΣΤΗ, ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ

Ἡφαιστίων

Ὁ βασιλεὺς ποῦ εἶνε;

Παγκάστη ἐγαιρομένη.

Ἡφαιστίων.

Ἡφαιστίων

Ποῦ;

Ἰνὰ τὴν πόλιν ὅλην τὸν ἐξήτησα
καὶ δὲν τον εὔρον.

Παγκάστη

Τί συμβαίνει; τί ζητεῖς;

Ἡφαιστίων

Τοῦ τεθνεῶτος Σόρφακος οἱ ὑπαδοί,
κατὰ τῶν καθεστώτων κατανέστησαν,
κ' ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀλληλοκτονήσωσι.

Ἀπελλῆς

Τοὺς Ἐφεσσίους δὲν γνωρίζεις, φίλτατε;
εἰν' ἀγαθοὶ πολῖται καὶ φιλόζωοι.

Παγκάστη

Ἀλλ' ἂν ἐμάτη ὁ λαὸς καθὼς προχθὲς

καὶ θύματα ζητήσῃ πάλιν;

Ἡφαιστίων

Ἐλαβον

τὰ ὅπλα πάντες, καὶ μεγάλοι καὶ μικροί,
κ' εἴαν δὲν καταφθάσῃ ὁ Ἀλέξανδρος,
ν' ἀναχαιτίσῃ τὸν μαινόμενον λαόν,
θὰ πείσουν ὅλοι, ὅλοι θὰ θανατωθῶν,
καὶ μετ' αὐτῶν γυναῖκες, παῖδες, γέροντες,
ἀθῶα ὄντα εἰς οὐδένα πταίσαντα.

Παγκάστη τερροχγμένη.

Ὁ βασιλεὺς ἐξῆλθε μόνος πρὸ πολλοῦ
εἰς τὸν ναὸν ἐπ' ἡγας; ἴσως εἴν' ἐκεῖ.

Ἡφαιστίων

Εἰς τὸν ναὸν δὲν ἦμην τῆς Ἀρτέμιδος.

Παγκάστη

Ἐκεῖ θὰ εἶνε.

Ἡφαιστίων ἐξερχόμενος.

Τρέχω.

Παγκάστη

Σπεῦσε, σπεῦσε.

ΕΚΗΝΗ Η'

ΠΑΓΚΑΣΤΗ, ΑΠΕΛΛΗΣ

Παγκάστη

Ω!

Θὰ ρεῦσῃ πάλιν αἷμα παιδῶν, γυναικῶν,
τῶν ἐμφυλίων σπαραγμῶν αἱ συμφοραί,
ἐπὶ ἀθῶων ὄντων ἐπιπίπτουσαι,
εἰς πένθος μέγα καὶ βροδὲ τὴν ἔφραον
θὰ κατακλύσουν. ὦ! αἱ φοβεραὶ σκηναί,
ὧν μάρτυς ἦμην χθὲς θὰ ἐπαναληφθῶν.
Ἄλλ' ὄχι, θὰ προφθάσῃ ὁ Ἀλέξανδρος
ν' ἀναχαιτίσῃ τὴν μανίαν τοῦ λαοῦ.

Ἀπελλῆς μειδιδὼν πικρῶς.

Ἄ! μὴν ἀσχάλλῃς ἐπὶ ξέναις συμφοραῖς.

Παγκάστη

Ἄλλ' εἶδον, εἶδον σφαζομένους γέροντας,
νεκρὰ παιδία, νήπια κίμαφοντα,

καὶ ἡ εἰκὼν τῆς φρίκης ἐν τῇ μνήμῃ μου
ἐνεχαράχθη. ὦμαι! ποία συμφορά!

Ἀπελλῆς ὁμοίως.

Πλὴν μὴ λησμόνει τώρα τὴν εἰκόνα σου.

Παγκάστη

Ἄ, τώρα πλέον.

Ἀπελλῆς

Κάθησε.

Παγκάστη

Διάθεσιν

δὲν ἔχω νὰ καθήσω· εἰμ' ἀνήσυχος,
πολὺ συνεκινήθην.

Ἀπελλῆς

Σὲ παρακαλῶ,

σὲ ἱκετεύω· κάθησε.

Παγκάστη

Ἀδύνατον·

ἡ τύχη τῶν ὄντων εἶνε ἄγνωστος.
Λυπεῖμαι, φρίττω· τί θὰ γείνη!

Ἀπελλῆς ἀνυπομόνως.

Κάθησε.

Παγκάστη

Εἰς τὸν ναὸν θὰ εὔρῃ τὸν Ἀλέξανδρον
ὁ Ἡφαιστίων;

(τῷ Ἀπελλῇ μετὰ γλυκύτητος)

Ἄφες, ἄφες, Ἀπελλῇ
μὴν ἐπιμένῃς· δὲν θὰ φύγῃ ὁ καιρὸς·
ἔδῳ θὰ ἦμαι αὐρίον, μεθαύριον
καὶ ὅσον θέλεις μένω· χάριτα ζητῶ.

Ἀπελλῆς σύνσφρος καὶ αὐστηρός.

Ἐν ταῦτοις πρέπει τέλειον τὸ ἔργον μου
νὰ παραδώσω εἰς τὸν διατάξαντα.

Παγκάστη

Θὰ τελειώσῃ.

Ἀπελλῆς

Πότε;

Παγκάστη

Ἐχόμεν καιρὸν.

Ἀπελλῆς

Ἄλλ' ὅμως δὲν θὰ ἔλθω αὐριον ἰδῶ.

Παγκάστη

Πῶς δὲν θὰ ἔλθῃς; διατί; δὲν ἔννοῶ.
ἔάν δὲν ἔλθῃς αὐριον, μεθαύριον.

Ἀπελλῆς

Οὐδέποτε.

Παγκάστη ἔντρομος.

Οὐδέποτε;

Ἀπελλῆς

Οὐδέποτε.

καὶ διὰ τοῦτο ἐπιμένω σήμερον
νὰ τελειώσω.

Παγκάστη

Πλὴν τί λέγεις, Ἀπελλῆ;

Ἀπελλῆς ἀπελπίζει

Θὰ φύγω, θὰ ἀπέλθω καὶ μακρὰν, μακρὰν.

Παγκάστη

Ἄ, ὄχι, ὄχι, δὲν εἶν' ἀληθές· ποτέ.
Δὲν θὰ ἀφήσῃς τὴν Παγκάστην ἔρημον·
αὐτὴ εἶσαι ἡ ζωὴ μου, ἡ χαρὰ μου, σὺ,
καὶ ὅ,τι ἔχω ἐν καὶ μόνον βλέμμα σου,
δὲν ἔχω ὅλα ὅσα μὲ περικυκλοῦν.

Ἀπελλῆς

Παγκάστη, ἀκουσέ με.

Παγκάστη ἱκέτις

Δὲν θὰ φύγῃς, αἵ;

Ἀπελλῆς

Μακρὰν, θὰ φύγω.

Παγκάστη ἀπελπίζει

Ὅχι.

Ἀπελλῆς

Εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Ἐκεῖ θὰ κρύψω τὴν ὁδόν μου ἐκεῖ.

Παγκάστη

ὦ, μὴ το λέγῃς, Ἀπελλῆ, ἀδύνατον.

Ἀπελλῆς

Τοῦ Ἀπελλοῦ τὸν βίον ἀκουσον λοιπόν.
Τὴν Ἑφesus κατέλιπον νεώτατος
καὶ εἰς τὴν Σικυῶνα ἀνεχώρησα.
Ὁ πρῶτος τοῦ Παμφίλου μαθητὴς ἐγὼ
τοῦ διδασκάλου ἔχαιρον τὴν εὐνοίαν,
καὶ ὅ,τι μέγα ἦτο καὶ θαυμάσιον,
ὅ,τι ὡραῖον, ἰδεῶδες, πᾶν καλόν,
πρῶτος ἐγὼ, Παγκάστη, ἐξωγράφισα.
Παρά τὴν Σικυῶνα εἶν' ἡ Κόρινθος,
πλουσία πόλις, εὐγεως, πολυπληθής.
Ἐκεῖ συρρέουσιν πάντες ἐκ περάτων γῆς,
ἐκεῖ κομίζουσιν κερδοσκόποι ἔμποροι,
ἐκ τοῦ Αἰγαίου πάντοτ' ἀγοράζοντες,
καλὰς παρθένους, τρυφερὰ κοράσια,
παιδίσκας ἐτι ἀμορφώτους καὶ ὠχράς.
Αἱ κόραι, ὧν τὸ βλέμμα εἶνε τακερὸν
μορφοῦνται ὑπὸ ἄλλων διδασκόμεναι,
καὶ εἰς τὴν πλουσίαν πόλιν, εἰς τὴν Κόρινθον,
ἐταῖραι ἐπὶ κάλλει, ἐπὶ πνεύματι,
ὑπὸ μυρίων ἐραστῶν θαυμάζονται.
Πολλὰς ἐκ τούτων τότε ἐξωγράφισα·
ὄραται ἦσαν, ἐξηπλοῦντο νωχελῶς,
ἐρωτοπλάνη εἶχον ὅλαι βλέμματα,
γυμνάς τὰς εἶδον, ἀλλὰ δὲν ἠγάπησα.

Παγκάστη σὺννοους διερχομένη πρὸ τοῦ
Ἀπελλοῦ ἰδία.

ὄραται ἦσαν καὶ ἐξηπλοῦντο νωχελῶς.

Ἀπελλῆς

Ὁ Φίλιππος κατόπιν μὲ ἐκάλεσεν
εἰς τὴν Μακεδονίαν τὴν πολυάνδρην.
Ἐπῆλθε τῆς Δαρίσσης ἡ καταστροφὴ
καὶ ἤχθη εἰς τὴν Πέλλαν ὡς αἰχμάλωτος.
Δὲν ἐνθυμούμαι τὴν ὥρην τὴν σ' ἐδώρησεν
εἰς τὸν υἱὸν ἐκείνου, τὸν Ἀλέξανδρον.
Ὅποτε οὗτος Μίγας ἀνὰ κρηυγθεῖς
καὶ τῶν Ἑλλήνων στρατηγὸς εἰς τὸν Ἰσθμὸν
ἐπὶ φυλὰς βαρβάρων ἐξεστράτευσε,
γυναῖκα μίαν μόνην, σὲ παρέλαβεν.
Ὑσεία ἦσο, θεῖαν εἶχες καλλονὴν,
καὶ μίαν νύκτα μ' εἶπεν εἰς τὴν Πέργαμον
νὰ γράψω, ναί, νὰ γράψω τὴν εἰκόνα σου.
ὦ! διατί νὰ εἶπῃ τοῦτο εἰς ἐμέ;
δὲν ἦσαν ἄλλοι παρ' αὐτῶν; ὁ Λύσιππος,
ὁ Πυργατέλης; δὲν ἠδύναντο αὐτοὶ
νὰ σε ἀπεικονίσουν; ὦ, ἠδύναντο,

ἀλλ' εἰς ἐμὲ ἐδόθη ἡ διαταγή,
καὶ ἤρχισα τὸ ἔργον εἰς τὴν Πέργαμον.

Παγκάστη

Ὁ Πυργοτέλης; ἀλλὰ δὲν με ἐρωτᾷς,
θὰ ἤθελον; θὰ ἔδιδον τὴν ἄδειαν;

Ἀπελλῆς

Τὰς σκέψεις μου διεῖπε πάντῃ πάντοτε
ἡ τέχνη μόνη· μόνη, ἄλλο τίποτε.
Ὑπερηφάνως τὴν γυναῖκα ἔδλεπον.
Δὲν ἐφοβεῖτο ἡ καρδιά πειρασμόν,
τὸ πνεῦμα κ' ἡ ψυχὴ μου ἐφρουρον τὴν γῆν,
μετρησιούμην ἕνεκα τῆς τέχνης μου.
Ἀλλὰ ἡ Μοῖρα ἄλλα μοι ἐπέκλωθεν.
Ἐκάθησας καὶ ἤρχισα τὸ ἔργον μου.
Παρῆλθον δύο, εἴτα τρεῖς καὶ τέσσαρες,
παρῆλθον ἕξ ἡμέραι, καὶ ὁ Ἀπελλῆς
δὲν ἦτο πλέον ὅλος εἰς τὴν Κόρινθον.
Δὲν ἤμην ὅπως τότε ἀπαθὴς, φυχρὸς,
δὲν ἤμην ὅπως πάντος ἀδιάφορος·
ἐδῶ ἐπόνουν, ἠσθάνομην τὴν ψυχὴν
ἐκλείπουσαν τελαίως, κ' ἡ καρδιά μου
οὐρηνοῦσα καθωδῆγχι πᾶσαν σκέψιν μου.
Ὡ! συμφορὰ! ὁ ἔριος κατεπτόησε
τὴν τέχνην, τὸν ζωγράφον κατενίκησαν
ὁ ἄνθρωπος! Παγκάστη, αἱ Παγκάστη μου,
ἐπάλαισα, ἠττήθην, σὲ ἠγάπησα!

Παγκάστη

Ὡ Ἀπελλῆ μου, πάλιν ἐπανόλαβε
πᾶν ὅ,τι εἶπες· λέγε πόσον μ' ἀγαπᾷς.
Μὴ παῦε, λέγε, Ἀπελλῆ μου, οἶλς μου,
αἰῶνα ὅλον νὰ σ' ἀκούω δύναμαι.

Ἀπελλῆς μετ' ἄλλους.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλος πλὴν ἐμοῦ σὲ ἀγαπᾷ.

Παγκάστη

Ὡ, δὶωξέ την τὴν ἀνάμνησιν αὐτήν.

Ἀπελλῆς

Καὶ εἶνε Μέγας, εἶνε βασιλεὺς αὐτός.

Παγκάστη

Τοῦ κόσμου ὅλου, ὅχι τῆς Παγκάστης σου.

Ἀπελλῆς

Ἀλλ' ἡ Παγκάστη δέχεται φιλήματα.

Παγκάστη

Δὲν εἶμαι ἐλευθέρᾳ, εἶμαι δοῦλῃ σου.

Ἀπελλῆς

Καὶ δεχομένη δίδει, τὸν ἀσπάζεται.

Παγκάστη

Εὐγνωμοσύνης μόνον δίδει φιλημα.

Ἀπελλῆς πίπτων ἐπὶ τοῦ σκίρπεδος.

Ὡ Τύχη, Τύχη, πῶς με καταδίκασα;

Παγκάστη

Μὴ, μὴ θαυρῆς, ἄφες μόνη νὰ θρηνῶ.
Ἀλλ' ἀκουσέ με, ἀκουσέ με, Ἀπελλῆ,
πρὶν ἢ ἐκφράσῃς ὅταν θῇ ποτε μοιφήν.
Γονεῖς δὲν εἶδον, δὲν ἐγνώρισαν ποτέ,
ἀπωρῶνίσθην βρέφος εἰς τὰ σπάργανα
καὶ δοῦλῃ ἤμην εἰς τὴν Ἀδρίσσαν ἐγώ.
Εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Τρύφαινης ἠῤῥησα,
καὶ ὅτ' ἐκ τοῦ πολέμου κατεπτόησαν
ἡγματοσίθην καὶ εἰς Πάλλαν μ' ἔφεραν.
Ἐκεῖ με εἶδε πρῶτον ὁ Ἀλέξανδρος·
δὲν ἐδιωρήθην εἰς αὐτόν, μ' ἐπώλησαν,
καὶ δοῦλῃ ὄδσα, δοῦλῃ, πάλιν, ἔμεινα.
Ἀλλ' ἤμην νέα, ἤρσα τῷ βασιλεῖ
κ' ἐντὸς λαμπροῦ μεγάρου μ' ἐγκατέστησε.
Τὸν πλοῦτον ὅλον, ὅσους εἶχε οὐρανοῦς
πρὸ τῶν ποδῶν μου τότε ἐξεκένωσέ·
μοι ἔδωκε λιμένας, κτήνη, κτήμας,
θεραπαινίδας, ἀμφιπόλους, αὐλοδοῦς,
πᾶν ὅ,τι ἔχει ἰσχυρὴ βασιλισσά·
μοι ἔδωκε τὰ πάντα, τὴν καρδίαν σου.
Ἀντὶ δὲ τούτων ὅλων μοι ἐζήτησαν
ἀγάπην μόνον. Δὲν τὴν ἔδωσα ἐγώ.
Οὐχὶ διότι ταῦτα δὲν ἠθέλησα,
ἐπιθυμίαν εἶχον, θὰ τὴν ἔδιδον,
ἀλλ' ἦτο λίθος τότε ἡ καρδιά μου,
οὐδὲν ἠγάπων, οὐδ' αὐτὸν τὸν ἥλιον.
Ἐκ συντηθείας μᾶλλον ἤμην εὐθυστός,
ἐγέλων αἰωνίως, πῶς καὶ διατί;
οὐδὲ ἐνδούν, οὐδ' ἐζήτησά ποτε.
Καὶ εἶνε νέος, εὐειδὴς ὁ βασιλεὺς,
ψυχὴ μεγάλη, γενναῖόφρων, συμπαθὴς,
καὶ εἰς ἄλλη ἦτο εἰς τὴν θέσιν μου,
θὰ τὸν ἠγάπα, ὦ, θὰ τὸν ἐλάτρευεν.

Ἀπελλῆς σόονους.

Ὡραῖος εἶνε καὶ θὰ πενιλάτρευεν.

Παγκάστη καθημένη παρ' αὐτῷ καὶ τὴν
χεῖρα αὐτοῦ διὰ τῶν δύο αὐτῆς χειρῶν
λαμβάνουσα.

Ἐγὼ, τὸ βλέπεις τώρα, δὲν τον ἀγαπῶ·
ἀλλ' εἴμ' εὐγνώμων, Ἀπελλῆ, τὸν σέβομαι.
Καὶ ἐὰν ἦτο λίθος ἡ καρδία μου
διὰ τὸν βασιλέα μόνον ἦτο, ναί.
Δὲν εἶνε πλέον ποτισθεῖσα δάκρυα·
ἔρᾳ καὶ χαίρει· εὖρεν, ὅ,τι ἤθελεν,
εἴτιγα σὲ καὶ μόνον ἀναμένουσα.
ὦ! δὲν θὰ φύγῃς τώρα πλέον, Ἀπελλῆ,
μὴ ἀποκρύπτῃς ἀπ' ἐμοῦ τὸ πρόσωπον.

Ἀπελλῆς κρατῶν διὰ τῆς χειρὸς τὴν
κεφαλὴν του.

Θεοί! ὦ, δὲν ἀντέχω· ᾧ! καρδία μου!

Παγκάστη

Ἰδέ με, στρέψε, ἡ Παγκάστη σὲ καλεῖ.

Ἀπελλῆς δακρύων.

Παγκάστη!

Παγκάστη

Λέγε, λέγε.

Ἀπελλῆς περιβάλλων αὐτὴν διὰ τοῦ
βραχίονος.

Ἄ! Παγκάστη μου!

Παγκάστη ἐν τῇ ἀγκάλῃ τοῦ Ἀπελλᾶ.
Εἰπὲ καὶ πάλιν πόσον μ' ἀγαπᾷς!

Ἀπελλῆς

ὦ, ναί.

Σὲ ἀγαπῶ, δὲν φεύγω.

Παγκάστη ῥίπτουσα τὴν κεφαλὴν ὀπίσω.

Λέγε, λέγε μοι.

Ἀπελλῆς

Σὲ ἀγαπῶ, Παγκάστη.

Παγκάστη περιβάλλουσα τὸν Ἀπελλῆν.

Ναί, μὲ ἀγαπᾷς.

Ἀπελλῆς

Θὰ μένω.

Παγκάστη

Ναί, νὰ μένης.

(κλίνουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους
τοῦ Ἀπελλᾶ).

Ἄφες με ἔδῳ
τὴν κεφαλὴν νὰ κλίνω. Δὲν θὰ φύγῃς, αἶ;

Ἀπελλῆς

Δὲν φεύγω, ὅχι.

Παγκάστη

Ἄ! ἐπὶ τοῦ στήθους σου!

Ἀπελλῆς

ὦ, εὐτυχία!

Παγκάστη

Ψάλε τὴν ἀγάπην σου.

Ἀπελλῆς

Ἰδέ με, κλαίω, ἀλλὰ πλέον ἐκ χαρᾶς.

Παγκάστη

Μὴ μου ταρασσῃς τ' ὄνειρόν μου, Ἀπελλῆ.

Ἀπελλῆς

ὦ, ἔρωτες, ἔρωτες!

Παγκάστη

Σίγα, σίγα, μ' ἀφυπνοῖς.

Ἀπελλῆς

Ἀπεκοιμήθη. Ζεῦ! μὴν εἶνε ὄνειρον;
(Προσβλέπων αὐτὴν μετ' ἀγάπης).

Δὲν εἶνε, ὅχι· τὴν κρατῶ, τὴν θλίβω, ναί.

Ἄ! ἐπὶ τέλους, εἶσαι εἰς τοὺς κόλπους μου.

(Ἐπιθέτει φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῆς).

Παγκάστη ἀνατινάζσεται ὡς ἀφυπνι-
ζομένη).

Τί ἔκαμες;

Ἀπελλῆς ἐγειρόμενος.

Παγκάστη . . .

Παγκάστη

Με ἐφίλησας!

Ἀπελλῆς ἱκετευτικῶς ἀλλὰ μετὰ χαρᾶς.

Συγχώρησέ με, ἦμην τόσο ἐτυχής!
(Μικρὰ σιγή).

Παγκάστη

Σὲ συγχωρῶ.

Ἀπελλῆς

Ἀλλ' ὅμως τοῦτο ... δὲν ἀρκεῖ ...
ἐὰν ἐτόλμων ... ἐν καὶ μόνον ... μόνον ἐν ...
ἐπὶ τὰ χεῖρα...

Παγκάστη δίδουσα εἰς ἀσπασμὸν τὴν χεῖρα.
Σ' ἀγαπῶ καὶ σοὶ ἀρκεῖ.

Ἀπελλῆς ἔξαλλος.

Εὐδαιμονία! . . . ὦ, δὲν εἶσαι ὄνειρον!
Ἄ! τώρα ἐντυπύσθην. Κάθησε λοιπόν·
ὅα ζωγραφίσω· εἶμαι ἔμπλεος χαρᾶς!

Παγκάστη βαίνουσα πρὸς τὸ ἀνάκλιντρον.

Συγχώρησέ με, βασιλεῦ Ἀλέξανδρε·
δὲν πταίω, ὅχι, εἶχον πόθους καὶ ψυχὴν,
πάν, ὅ, τι ἠδυνήθην πάν τι ἐπραΐα,
νὰ καταπνίξω δις καὶ τρίς ἡθέλῃσα
τοὺς πόθους μου, εἰς μάρτην· τὸν ἠγάπηται!
(Κάθεται).

Ἀπελλῆς

Ἐτοίμη εἶσαι;

Παγκάστη

Ναί.

Ἀπελλῆς

Ὀλίγον δεξιᾶ.

Παγκάστη

Τὸ πρόσωπόν του ἐφαιδρύνθη ἐντελῶς.

Ἀπελλῆς

Τί ἔπαθ' ὁ χρωστήρ μου; ᾧ, ἐμάδησε.
Θὰ φέρω ἄλλον ἐκ τοῦ οἴκου αὐρίου.

Παγκάστη

Νὰ φέρης ὅλους τοὺς χρωστήρας σου ἰδῶ.

Ἀπελλῆς

Καὶ τότε οἴκοι πῶς θὰ ζωγραφίσω;

Παγκάστη

Ἄ!

Ἀπελλῆς

Καὶ ἔχω τόσα ἔργα ἀτελείωτα.

Παγκάστη

Ὁ Βουκεφάλας;

Ἀπελλῆς

Ἐτελείωσ' ἀπὸ χθὲς.

Παγκάστη

Τί λίγαις; καὶ τὸν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος;

Ἀπελλῆς γελῶν.

Τὸν εἶδε, ναί, τὸν εἶδε.

Παγκάστη

Διατὶ γελᾷς;

Ἀπελλῆς

Καὶ πῶς νὰ μὴ γελάσω; δὲν τοῦ ἤρπασεν.

Παγκάστη

Πῶς γίνεται;

Ἀπελλῆς

Δὲν ἔχει, εἶπεν, ἔκφρασιν,
καὶ τὴν εἰκόνα ὑπερμέτρως ἔψαγεν.
Ἐνῷ ἐκαῖνος ἀνεζήτει σφάλματα,
διήλθεν ἵππος κατὰ τύχην ἀπ' ἐκεῖ·
ὥς εἶδε τὴν εἰκόνα, ἐχρυσμέτισε.

Παγκάστη

Καὶ τότε;

Ἀπελλῆς

Τότε εἶπον: — Ἰραφικώτερος
κατὰ πολὺ ἐφάνη σοῦ, ὦ βασιλεῦ,
ὁ ἵππος οὗτος. — Εἶχον ὅμως δίκαιον.

Παγκάστη

Ἐπελθὲ τότε;

Ἀπελλῆς

Ναί, τὸ ἐμολόγησεν.

ΣΚΗΝΗ Θ'

ΔΗΚΛΑΔΗΣ ΠΑΓΚΑΣΤΗ ΛΑΪΞΑΝΑΡΟΣ

Ἀλέξανδρος πρὸ τῶν κινδύνων ἰστάμενος
καὶ τὴν Παγκάστην παρατηρῶν.

ὦ πλάσμα θεῶν, καλλὸν ἢ θεσπέσιος,
Παγκάστη μου!

Ἀπελλῆς

Μὴ στρέψῃς...
(Βλέπων τὸν Ἀλέξανδρον).
Ἄ!

Παγκάστη ἐγειρομένη.
Ὁ βασιλεὺς!

Ἀλέξανδρος κατερχόμενος καὶ τὴν
Παγκάστην πλησιάζων.

Γλυκεῖα φίλη, βλέπεις, δὲν ἐδράζονα;
τὸ ἄρμα τοῦ ἡλίου δὲν μεσουρανεῖ,
καὶ εἶμαι πάλιν εἰς τοὺς κόλπους σου ἐγώ.
Δὲν ἀναπνέω ὅπου σὺ δὲν εἶσαι, σὺ
ὁ πρῶτος ἔρως τῆς ἀτάκτου μου ψυχῆς.
Δὲν ζῶ μακρὰν σου, δὲν ἀντέχω, πνίγομαι.
Ἐδῶ εὗρισκω ἔδοντ' ἐδῶ χαρὰν,
εἰς τὴν ἀγκάλην τὴν θερμὴν τῆς φίλης μου.
Ἐδῶ εἰσπνέω τὴν μυρδασσαν πνοήν,
ἣν ἀναδίδει ἡ καρδία σου, ἐδῶ.
Δὲν με θερμαίνει τοῦ ἡλίου ἡ ἀκτίς,
ὥς με θερμαίνει βλέμμα τῆς Παγκάστης μου.
Παγκάστη μου, Παγκάστη, ἐρωμένη μου,
νά σε φιλήσω* δός μοι, δός μοι φίλημα.

(Ἡ Παγκάστη παρτείνει τὸ μέτωπον ὁ
Ἀπελλῆς ἀγωνιῶν βλέπει).

Τὸ μέτωπόν σου; ὄχι, δός τὰ χεῖλη σου.

(Ἡ Παγκάστη ρίπτει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ
ὀπίσω, ὁ Ἀλέξανδρος τὴν ἀσπάζεται, ἐνῶ ὁ
Ἀπελλῆς φαίνεται ἀπελπίς).

Ἀκόμη, φίλη!

Ὁ Ἀλέξανδρος ἀσπάζεται αὐτὴν ἐπανειλημ-
μένως).

Ἡδονὴ ἀνέκφραστος!

(Μίνει πρὸς στιγμὴν μετ' ἔρωτος τὴν Παγ-
κάστην βλέπων. Ἡ Παγκάστη προσπαθεῖ ν'
ἀποφύγῃ τὸ βλέμμα τοῦ Ἀπελλοῦ).

Ἀπελλῆς ἰδίᾳ μετ' ἀπελπισμοῦ.

Καρδία μου, μὴ θρῆναι, γράψε χεῖρ, καὶ σὺ
ψυχὴ μου, σίγα. Οἴμοι! Οὕτως εἴμαρται.

Ἀλέξανδρος ἀφίνων τὴν Παγκάστην καὶ
κατερχόμενος τὴν σκηνήν.

ὦ, ἔρως, ἔρως! Τί πλεῖστον ἐμεῦ
ἠσθάνεσο, Κρονίδη, ἀσπαζόμενος
τὰ χεῖλη τῆς Δανάης;

Παγκάστη μετὰ λύπης, ἰδίᾳ.

Τάλαν Ἀπελλῆ.

(Ὁ Ἀλέξανδρος ἀνέρχεται τὴν σκηνὴν δια-
γράφων ἡμικύκλιον περὶ τὸν Ἀπελλῆ).

Ἀπελλῆς ἰδίᾳ.

Εὐδαιμονία! εἶσαι φροῦδον ὄνειρον.
Μίαν στιγμὴν καὶ μόνην μοι ἐδώρησας,
καὶ ἡ στιγμὴ περὶ ληθεῖ.

Ἀλέξανδρος

Χαῖρε, Ἀπελλῆ.

Ἀπελλῆς

Χαῖρε καὶ σὺ!

Ἀλέξανδρος βλέπων τὴν εἰκόνα.

ὦραϊόν! εὖγε, ἄοιστα.

Ὅποιον κάλλος! Κάθησε, Παγκάστη μου.

Παγκάστη

Ὁ Ἡφαιστίων σε ἐζήτει πρὸ μικροῦ,
τὸν εἶδες;

Ἀλέξανδρος

Ὅχι, τί ζητεῖ.

Παγκάστη

Τοῦ Σύρφακος

οἱ ὀπαδοὶ καὶ πάλιν ἐξανέστησαν
κατὰ τῶν καθεστώτων.

Ἀλέξανδρος πλησιάζων τὴν Παγκάστην
καὶ μετ' ἀδιαφορίας.

Πάλιν;

Παγκάστη

Ὁ λαός

ἐμάνη, ὥς μοι εἶπεν, εἰν' ἀκάθεκτος.
Θὰ θανατώσῃ πλὴν τῶν συστασιωτῶν
γυναῖκας, κδοας, παῖδας, βεῖση, γέροντας.

Ἐν τῇ ὁργῇ τοῦ ὁ λαὸς εἶνε τυφλός.
Ἀλέξανδρέ μου, μόνη ἔμφανισις
τοῦ βασιλέως θ' ἀποτρέψη τὸν λαὸν
ἀπὸ τειχούτων ἐγκλημάτων.

Ἀλέξανδρος

Ἀπαγε!

Παγκάστη

Ὑπὸ τὰ ὕμνατά σου δὲν ἐσφάγησαν
προχθὲς ἀκόμη τόσα ὄντα ἀτυχῆ;
Ἐνεφανίσθης, εἰ' ἐνός σου νεύματος
διέλυσας τὰ πλήθη τὰ μαινόμενα
ὦ, σπεῦσον πάλιν, μόνον νὰ ἐμφακοῦξ,
διὰ νὰ σώσης τὰ ἀθῶα πλάσματα.

Ἀλέξανδρος

Μὴ θορυβῆσαι, φίλη μου, μὴ θλίβεσαι
πᾶν ὅ,τι εἶδες, θέν θὰ ἐπαναληφθῇ.

Παγκάστη

Ἀλλ' ὁ λαὸς ἐμάνη.

Ἀλέξανδρος

Θ' ἀναχαιτισθῇ.

Παγκάστη

Πλὴν τίς θὰ πράξῃ τούτο ὅταν εἷς' ἰδῶ;

Ἀλέξανδρος

Ὁ Παρμενίων καὶ ὁ Σέλευκος.

Παγκάστη

Πῶς;

Ἀλέξανδρος

Ναί.

Παγκάστη

Ὁ Παρμενίων;

Ἀλέξανδρος

Μὴ φοδῆσαι, κάθησε.

Δείταξά τὸν Κλεῖτον νὰ περιφρουρῇ
καὶ θὰ συλλάβῃ πάντας τοὺς στασιαστάς
πρὶν ἢ ὁρμήσῃ ὁ λαὸς εἰς ἔφοδον.
Μὴ ἔχε φόβους, θὰ σωθῶσι· κάθησε.

Παγκάστη καθημένη.

Ἀ, εἴθε νὰ σωθῶσιν οἱ ταλαίπωροι.

Ἀλέξανδρος

Αὐτὴν τὴν θέσιν εἶχες πάντοτε;

Παγκάστη

Αὐτῇ.

Ἀλέξανδρος

Τὴν κεφαλὴν σου στρέψε. Ὅχι δεξιᾷ.
Ἀκόμη, βλέπε πρὸς ἐμέ.

Ἀπελλῆς

Ἀλλὰ . . .

Ἀλέξανδρος

Ἐκεί.

Ἀπελλῆς

Δε εἶν' αὐτὴ ἡ θέσις.

Ἀλέξανδρος

Πῶς;

Ἀπελλῆς

Δὲν εἶν' αὐτῇ.

Ἰδὲ ἀποῖαν ἔχει ἐν τῷ πίνανι.

Ἀλέξανδρος

Ἐμὲ νὰ βλέπῃ θέλω, Ἀπελλῆ.

Ἀπελλῆς

Σέ;

Ἀλέξανδρος

Ναί.

Ἀπελλῆς

Ἀ, λάβε τὸν χρωστῆρα καὶ εἰς τὴν θέσιν μου
ἔλθε νὰ γράψῃς . . .

Ἀλέξανδρος

Πῶς;

Ἀπελλῆς

Θὰ βλέπῃ τότε σέ,

ἀφ' αὐτοῦ εἶν' ἡ θέσις τῆς ἰδεῖς.

Ἀλέξανδρος

Καλὸν τὸ σκῶμμα.

Ἀπελλῆς δίδων τὸν χρωστήρα.

Λάβε.

Ἀλέξανδρος μειδιῶν.

Ἔχεις δίκαιον.

Οὐδέποτε εἰς ἄλλον θὰ ἐπέτρεπον
νά μ' ἀφαιρέσῃ τῆς Παγκάστης βλέμματα.
Ἐξακολουθεῖ.

Ἀπελλῆς τῇ Παγκάστῃ.

Βλέπε πρὸς ἐμέ, ἐκεῖ.

Ἀλέξανδρος μεταβαίνων δεξιᾷ τοῦ
Ἀπελλοῦ.

Τί κάμνεις; τοὺς βοστρύχους ἐξωγράφησας
κακῶς δὲν βλέπεις;

Ἀπελλῆς

Πῶς;

Ἀλέξανδρος

Αὐτοὺς ἐδῶ.

Ἀπελλῆς

Αὐτοὺς!

Ἀλέξανδρος

Ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου κάθηται· ἰδέ.

Ἀπελλῆς μειδιῶν.

Καθὼς ἐπὶ σφριγῶντος κέλητος ἵππεός.

Ἀλέξανδρος

Ἀπαράλλανκτος· καὶ πρὸ πάντων ὁ μικρός.

Ἀπελλῆς

Δὲν εἰν' ἑταῖροι, βασιλεῦ, οἱ βόστρυχοι,
παράταξις δὲν εἶνε στρατιωτική.

Ἀλέξανδρος

Τί ἐννοεῖς;

Ἀπελλῆς

ὑπόθεσις, ὅτι μ' ἐβλεπες

ἐπὶ δόρατος ἵππου καὶ θυμοειδοῦς,
ἀλλ' ἔχοντα χρωστήρα ἀντὶ δόρατος,
ὑπόθεσις, ὅτι ἡμῖν ἐπὶ κεφαλῇς
στρατιωτῶν μυρίων, τοῦ ἀγῆματος,
καὶ ὅτι τοὺς ὠδήγουν ἐπὶ τὸν ἐχθρὸν,
ἐν τῷ τὴν μάχην σχεδιάζων ὅπως σὺ,
δὲν θὰ ἐγέλας, βασιλεῦ;

Ἀλέξανδρος

Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ.

Ἀπελλῆς

ὑπόθεσις, ὅτι εἶχον τὴν ἀξίωσιν
κατὰ τὴν μάχην νὰ σοὶ δίδω συμβουλὰς.

Ἀλέξανδρος

Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ σοὶ λέγω· σὲ ἐνόησα.

Ἀπελλῆς

Λοιπὸν εἰς μάχην τοὺς στρατοὺς παράτατε
καὶ τοὺς βοστρύχους ἄφετε μόνον εἰς ἐμέ.

Ἀλέξανδρος

Ἀλλὰ τὸ βλέμμα. . .

Ἀπελλῆς ἀνυπομένως.

Πάλιν;

Ἀλέξανδρος

Παρατήρησον.

Ἐδῶ, τὸ βλέπεις; διαφέρει καὶ πολύ.

(Τῇ Παγκάστῃ).

Παγκάστη, στρέψε, στρέψε πρὸς ἐμέ.

(Τῷ Ἀπελλῇ).

ἰδέ.

τὸ βλέμμα τῆς Παγκάστης εἰν' ἀγέρωχον
καὶ σὺ τὸ ἔχεις συμπαθές.

Ἀπελλῆς περιχαρής.

Ἄ! συμπαθές;

Ἀλέξανδρος

Ὁραῖον εἶνε τὸ ἐπὶ τοῦ πίνακος,
γλυκὺ, δὲν λέγω, ἔχει ἡδυπάθειαν,
ἀλλὰ μ' ἀρίσκει τ' ἄλλο, τὸ ἀγέρωχον·
τοιουτοτρόπως μ' ἀτενίζει πάντοτε.
Καὶ ἔχει μεγαλεῖον τ' ἄλλο βλέμμα τῆς.
Διόρθωσέ το, Ἀπελλῇ.

Ἀπελλῆς

ὦ φίλε, ἄφες με
ἄφες νῦν γράψω ὅ,τι βλέπει τ' ὄμμα μου.
Πρὸς τί λοιπὸν ὁ πῖναξ; εἶνε περιττός.
Ἄν σὺ τὴν βλέπῃς ἄλλως; τί ζητῶ ἐγώ;
σοὶ δίδω τὸν χρωστῆρα καὶ ζωγράφησε.

Ἀλέξανδρος

Πλὴν, φίλε μου, δὲν εἶπον, δὲν ἠθέλησα....

Ἀπελλῆς

Ἐγὼ τὴν βλέπω ὅπως εἶνε, συμπαθῶ,
ἀλλέως σὺ τὴν θέλεις, ἔχεις χρώματα,
ἰδοὺ ὁ πῖναξ, γράψα τὴν ἀγέροντον.

Ἀλέξανδρος θέτῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ
ἔργου τοῦ Ἀπελλοῦ).

ὦ Ἀπελλῆ μου, μὲ λυπεῖς.

Ἀπελλῆς

Δὲν ἔραθον

νῦν πολακεύω.

Ἀλέξανδρος σφίγγων αὐτῷ τὴν χεῖρα.

Δι' αὐτὸ σὲ ἀγαπῶ.

Νῦν σε πικράνω δὲν ἠθέλησ', Ἀπελλῆ,
ἀλλ' ἂν οἱ λόγοι οὗτοι σὲ κατέβλησαν,
λησμώντες τοὺς, δὲν ἐνόουν τι κακόν.
Ὁ φίλος εἶπε τούτους, ὁ Ἀλέξανδρος,
οὐχὶ ὁ βροχιδεύς.

Ἀπελλῆς

Καλῶς.

Ἀλέξανδρος

Τοὺς λησμονεῖς;

Ἀπελλῆς ἐργαζόμενος.

Καὶ αὐτίον εἰς ἄλλα.

Ἀλέξανδρος

Ἄλλοτε ποτέ.

Σὺ μάρτυς τούτου ἔσο, οὐ, Παγκάστη μου. γνωρίζω.
Εἰς τὸ ἐξῆς δὲν λέγω πλέον τίποτε.
Βαρέως φέρει πᾶσαν παρατήρησιν,
ζηλοτυπεῖ τὴν τέχνην, εἰν' ἐρωιστής,
οὐδ' εἰς τὸν φίλον ἐπιτρέπεται παιδιάν.

Ἀπελλῆς πικρῶς ἰδίᾳ.

Τὸν φίλον, ναὶ, τὸν φίλον· εἶνε φίλος μου!

Ἀλέξανδρος ἀποβάλλων τὸ ἔξοχος καὶ
τὴν περικεφαλαίαν.

Τι ἔχεις σὺ, Παγκάστη; εἶσαι κατηφής.

Παγκάστη θορυβουμένη.

Ἐγώ;

(μετιδιῶσα ἐπυχάριτος).

Γελῶ, δὲν βλέπεις;

Ἀλέξανδρος συμπαθῶς.

Γέλα πάντοτε.

Παγκάστη

Ποῦ ἦσο τὴν πρωΐαν;

Ἀλέξανδρος

Ἄ! ἐθαύμαζον
τῆς Ἐφεσίας τὸν θαυμάσιον ναόν.
Δὲν εἶδον ἔργον μεγαλοπρεπέστερον,
οὐδὲ μοὶ εἶνε δυνατόν νῦν φαντασθῶ.
Δὲν κατεστράφη ὅλος ὅπως ἔλεγον·
οἱ κίονες τοῦ μένου, δὲν κατέπεσαν
καὶ μέγα μέρος τῆς ξυλείας, ὁ χρυσὸς,
τὰ μάομαρ, τὰ γείσα καὶ ὁ ἱάσπις,
θὰ χρησιμεύσουν εἰς τὴν ἀνακαίνισιν.
Ὅποιος πλοῦτος! ποῖα τέχνη θαυμαστή!
Τοιοῦτος εἶνε, Ἀπελλῆ, ὁ Παρθενῶν;

Ἀπελλῆς

Δὲν εἶδον τὰς Ἀθήνας.

Ἀλέξανδρος καθήμενος εἰς τὴν ἄκραν
τοῦ ἀνακλίντρου.

Ἀλλὰ ἤκουσας
περὶ τοῦ Παρθενῶνος.

Ἀπελλῆς

Ναὶ, ἐξ ἀκοῆς

Ἀλέξανδρος

Λέγουσιν ὅτι εἶνε θαυμαστός.

Ἀπελλῆς

Εἰν' ἔργον τοῦ Ἰκτίνου καὶ αὐτὸ ἄρκει.

Ἀλέξανδρος

Τὸν Καλλικράτην, τὸν Φειδίαν λησμονεῖς.

Ἀπελλῆς

Νὰ λησμονήσω τὸν Φειδίαν; ὦ, ποτέ.

Παγκάστη

Τίς τούτους καθωδήγει εἰς τὸ ἔργον των;

Ἀπελλῆς

Διάνοια εὐρεῖς καὶ μεγαλουργὰς·
ὁ Παρικλῆς!

Ἀλέξανδρος ἐγειρόμενος.

Ὁ Μίγας.

Ἀπελλῆς

Μίγας ἀληθῶς.

Ἀλέξανδρος

Ἰδὼν τὸν Μεγαβάζην τῷ προέττεινα
νὰ ἀναλάβω τὴν ἐξακολούθησιν
τοῦ ἔλεος ἔργου, ἂν συγκατετίθετο
νὰ γράψω τὸν ὀνόμα' μου ἔνω τῶν θυρῶν·
ἀπεποιήθη οὗτος· δὲν ἐπέμεινε.

Παγκάστη

Τοῦ Ἡροστράτου . . .

Ἀλέξανδρος

Σίγα· τί προέφερες;

Παγκάστη

Τί εἶπον;

Ἀλέξανδρος

Εἶπες τ' ὄνομά του.

Παγκάστη

Τί κακόν;

Ἀλέξανδρος

Καὶ ποῦ τὸ εἶπες; ποῦ; ἐνώπιον αὐτοῦ.

Παγκάστη

Τοῦ Ἡροστράτου...

Ἀλέξανδρος

Σίγα.

Παγκάστη

Δὲν σε ἐννοῶ.

Ἀλέξανδρος

Πῶς, δὲν ἤξεύρεις τὴν δρακόντειον ποινὴν,
ἣν ἐπιβάλλουν τώρα οἱ Ἑφέσιοι,
εἰς ὃν τινα προφέρει μόνον τ' ὄνομα
τοῦ Ἡροστράτου;

Παγκάστη

Δὲν ἤξεύρω τίποτε.

Ἀλέξανδρος

Ἰδοῦ, ἐρώτα τὸν Ἑφέσιον αὐτόν.

Παγκάστη

Τί ἐπιβάλλουν;

Ἀπελλῆς

Τοῦ θανάτου τὴν ποινὴν.

Ἀλέξανδρος

Κατεδικάσθης, δόστηνος Παγκάστη μου,
καὶ σὲ φονεύω δι' ἐνὸς φιλήματος.

Ἀπελλῆς ἰδίᾳ.

Ἐμὲ φονεύει τὸ τοιοῦτο φίλημα.
(Ὁ Ἀλέξανδρος πλησιάζει τὸν Ἀπελλῆν).

Παγκάστη ἰδίᾳ.

Τὴν καταδίκην μόνος του προέφερε.

Ἀλέξανδρος παρατηρῶν τὴν εἰκόνα.

Τί βλέπω; εἶγε, εἶγε.

Παγκάστη

Ἄ, Ἀλέξανδρε,
τί εἶπες πρὸ ὀλίγου εἰς ἐμὲ αὐτήν;
καὶ ὅμως πάλιν κάμνεις παρατήρησιν.

Ἀλέξανδρος

Ἀλλὰ θαυμάζω μόνον· εἰπὸν τι κακόν;

Παγκάστη

Δὲν ὁπιοσχέθης νὰ ἀπέχης τοῦ λοιποῦ,
ν' ἀφύνης τὸν τεχνίτην εἰς τὸ ἔργον του,
νὰ μὴ τῷ δίδῃς γνώμην, μήτε συμβουλήν;

Ἀλέξανδρος

Ἀλλὰ θαυμάζω μόνον ἔργον κάλλιστον,
δὲν εἶπον γνώμην, συμβουλήν δὲν ἔδωκα

Παγκάστη

Ἄν οὕτως ἔχη...

Ἀλέξανδρος

Οὕτως.

Παγκάστη

Τότε θαύμαζε.

Ἀλέξανδρος

Κ' ἐκεῖνο, ὅπερ μὲ ἐκπλήττει ἀληθῶς,
εἶν' ἡ ταχύτης, μεθ' ἧς τρέχει ὁ χρωστήρ.
Πῶς τοῦτο; σὺ συνήθως δὲν ἐργάζεσαι
ταχέως, πῶς συμβαίνει;

Ἀπελλῆς ἀδιαφόρως.

Ἄ, ἐνίοτε.

Ἀλέξανδρος

Διὰ νὰ γράψῃς δύο μόνον πίνακας
τὸν Ἡρώα, νομίζω, καὶ τοὺς Θνήσκοντας
Ὀλυμπιάδα ὅλην κατηγάλῃς.

Ἀπελλῆς

Ὀλυμπιάδα; ἀπατάσαι, βασιλεῦ.

Ἀλέξανδρος

Ἄ, πιθανὸν ἡ μνήμη νὰ με ἀπατᾷ
καὶ ἴσως ὑπερβάλλω· ὅπως δὲ ἦποτε

δὲν γράφεις ἐσκεινμένως· τοῦτο ἐννοῶ.
Προχθὰς ἀκόμη αὕτη ἡ εἰκὼν ἔδῃ
δὲν ἦτο ἐν σχεδίῳ; ἀχρωμάτιστος;
Καὶ ὅτε ἦλθον εἶγες μόνον τὴν μορφήν.
Ἐν τούτοις μετ' ὀλίγον, ἴσως αὖριον
θὰ ᾔν' ἐτοίμη.

Παγκάστη

Τί; ἐτοίμη;

Ἀλέξανδρος

Ἐντελῶς.

Παγκάστη ἰδίᾳ μετὰ λύπης.

Ἄ! ὅ, τι εἶπε θ' ἀληθείᾳ δυστυχῶς,
θὰ τελειώσῃ τὴν εἰκόνα σήμερον
καὶ αὖριον θὰ φύγῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Ἀλέξανδρος θαυμάζων τὴν εἰκόνα.

Καὶ εἶνε ἔργον τέλειον, θαυμάσιον
ὥραϊον εἶνε. Εἶγε, Ἀπελλῆ μου σὺ.
Οὐδὲ ὁ Ζεῦς, οὐδὲ ὁ Παρράσιος
θὰ ἔγραφον τὴν φίλτην μου καλλίτερον.
Παγκάστη, εἰς ὥραϊα, θεῖα καλλονή,
καὶ ὁ ζωγράφος σ' ἀπεικόνισε πιστῶς.

(Πλησιάζων τὴν Παγκάστην).

Ἀλλὰ τί ἔχεις πάλιν; πάλιν ὠχρίθης.
Τί ἐνθυμήθης; τὴν μανίαν τοῦ λαοῦ;
θ' ἀνεχαιτίσθη πλέον· ἐταξάφρουρὸς,
καθὼς σοὶ εἶπον, καὶ θὰ συνελήφθησαν
οἱ παραξίαι καὶ οἱ ὀπαδοὶ αὐτῶν.
Ἡ πόλις, δὲν ἀκούεις; εἶνε ἔρεμος,
οὐδὲν συμβαίνει· ἐάν τι συνέβαινεν
ὁ Ἡραιστίων θὰ μοί το ἀνήγγελλεν.
Ἀλλ' ἴσως ἄλλο θλίβει τὴν καρδίαν σου·
τί θέλεις; λέγε· λέγε, φίλῃ μου καλή·
δὲν εἶνε πλήρης ἡ εὐδαιμονία σου;
σοὶ μένει ἔτι πόθος ἀνεκπλήρωτος;
εἰπέ, τίς εἶναι; νὰ τον ἐκπληρώσω, ναι.

Παγκάστη

Οὐδένα πόθον ἔχω πλέον, βασιλεῦ·
πᾶν ὅ, τι ἐπαθύρουν τὸ ἀπῆλυσσα.

Ἀλέξανδρος

Ἄλλ' εἶνε, εἶνε, καὶ τον παραιοπῆς.

Παγκάστη

Μοὶ ἔδωσας τὰ πάντα, τί πλείονον;

Ἀλέξανδρος θαυπέων αὐτήν.

Τὸν κόσμον ὅλον ἤθελον νὰ σ' ἔδιδον.

Ἀπελλῆς ἰδίᾳ.

Ὅποια θλίψεις! δὲν θ' ἀπαλλαγῶ λοιπὸν;

Ἀλέξανδρος κατακλινόμενος ἐπὶ τῶν
γονάτων τῆς Παγκάστης καὶ τὴν κε-
φαλὴν διὰ τῆς χειρὸς ἐρείδων.

Ἐδῶ νὰ πῶ, νὰ ἀναπαυσθῶ ἐδῶ,
τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ τῶν γονάτων σου
νὰ κατακλίνω.

Ἀπελλῆς ἰδίᾳ.

Ὅμοι!

Παγκάστη

Θ' ἀποκοιμηθῶ.

Ἀλέξανδρος

Νὰ κοιμηθῶ; ᾧ, ὅχι, δὲν θὰ κοιμηθῶ,
δὲν ἔχω ὕπνον· οὐδὲ θέλω καὶ αὐτόν.
Τὴν Μαγνησίαν θέλω καὶ τὴν Μίλητον.

(Καθ' ὅλον τὸν μονόλογον τοῦτον ὁ Ἀπελ-
λῆς φαίνεται γράφων ταχέως, ἡ δὲ Παγκά-
στη ἔχει ἐστραμμένην τὴν κεφαλὴν καὶ με-
λαγχολῶσα προσβλέπει τὸν Ἀπελλῆν.)

Πολὸς παρήλθε χρόνος, ἤδη μῆνες τρεῖς,
ἀφ' οἷου ἐκ τῆς Πέλλης ἀνεχώρησα
καὶ ὅμως μόνον τὴν παρὰ τὸν Γρανικὸν
θὰ ἐνθυμοῦνται τοῦ Δαρείου οἱ στρατοί.

Ἐγὼ βραδύνω ἢ ταχὺς παρέρχεται
ὁ χρόνος, ὅστις σῦρει τοὺς ἐνικυτοὺς
καὶ τὰς ὀλυμπιάδας ὅλας ὡς στιγμὰς;
Μικρὸν ἀκόμη. Ὅταν τὰ παράλια
καὶ τοὺς λιμένας φέρω εἰς ὑποταγὴν,
καὶ ἀπὸ πάσης ἐχθρικῆς ἐπιδρομῆς
ἐξασφαλίσω ὅλην τὴν πατρίδα μου,
θὰ σε ζητήσω, Πέρσα, εἰς τὸ κέντρον σου,
κ' ἐκεῖ θὰ πλῆξω τὴν ἀλαζονείαν σου.

Ἄν τῶρα εἰς Ἀθήνας ἐξαπέστειλα
τριακοσίας πηλοπλάας περσικὰς,
θὰ σταίλω τότε τρισμυρίας τῇ Θεῷ.
Θὰ δικαιώσω τὰς ἐλπίδας, τὰς χρηστιάς,
ᾧς ἐν Ἑλλάδι τόσοι ἔχουν δι' ἐμέ,
θὰ ἐκτελέσω ὅ,τι εἶπον ὀρκισθεῖς
ἐν τῇ κοινῇ συνόδῳ εἰς τὴν Εὐρινθον,
καὶ θὰ κυρώσω τὰς συνθήκας ὀλικῶς,
σεβόμενος τὰ δόξαντα τοῖς Ἕλλησιν.

Τοὺς θέλω, Ἀθηναῖοι, τοὺς ἐπαίνοους σας, δὲν θέλω πόλεις.

ΤΟΜΟΣ Β', 8. — ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1878.

πλὴν θὰ τοὺς ἀποκτίσω μόνος, πολέμων,
προκινδυνεύων ἐν ταῖς πρώτοις πάντοτε,
καὶ εἰς τοὺς πολέμους σπείρων τὴν φθοράν.
Παιδίον μ' εἶπες ἄλλοτε, Δαρεῖε, σὺ·
καὶ τοῦ πατρὸς θανόντος ἀνεκάλεσας
ἀπὸ τοῦ Ἑλλησπόντου τὰ στρατεύματα,
ἀνέστειλας ἄμέσως τὰς παρασκευὰς
νομίζων παρελθόντα πάντα κίνδυνον.
Πλὴν τὸ παιδίον ἤλθε, σὲ ἀναζητεῖ,
ποῦ εἶσαι; θὰ σε εὔρω καὶ ἂν κρύπτεσαι.
Σὺ θ' ἀποτίσης τῶν Περσῶν τὰ σφάλματα,
τὰ θέμεθλα τοῦ θρόνου σου σαλεύονται,
δὲν ἐννοεῖς τὸν λόγον; εἴμ' ἐγὼ ἐδῶ.
Οἱ πρόγονοί σου τὴν Ἑλλάδα ἔλπισαν
νὰ κατακτήσουν καὶ ἐτόλμησαν δεινόν·
τὸ ἔδαφός τῆς ἀπηνῶς ἐπάτησαν,
ἀλλ' ἀπεκρίθη εἰς αὐτοὺς ὁ Μαραθῶν.
Κατόπιν εἰς τὸν Ξέρξην ἀπεκρίθησαν
πλὴν τῆς Μυκάλης, Σαλαμῖς καὶ Πλαταιαί.
Κ' εἰς σέ, Δαρεῖε, τώρα ἀποκρίνεται
οὐχὶ παιδίον, ἀλλὰ ὁ Ἀλέξανδρος.

(Ἐγείρεται μεγαλοπρεπῆς καὶ φοβερός).

Παγκάστη προσβλέπουσα μετ' ἀγάπης
καὶ θλίψεως τὸν Ἀπελλῆν, ἰδίᾳ.

Ἀκαταπαύστως γράφει, εἴν' ἀκούραστος.
(Στένουςσι).

Θὰ τελειώσῃ καὶ θὰ φύγῃ αὐτοῖσι!

Ἀλέξανδρος βλέπων περίλυπον
τὴν Παγκάστην

Παγκάστη, σὲ κουράζω μὲ τὰς σκέψεις μου,
ἀλλὰ δὲν ἔχω πλέον ἄλλο ὄνειρον.
Τὰ πάντα εἰς τοὺς φίλους διεμοίρασα,
λιμένας, πλούτη, χώρας, κτήνη, μέγαρα,
κρεττήσας τὰς ἐλπίδας μόνον δι' ἐμέ.

(Κατερχόμενος τὴν σκηνήν).

Θὰ τον κατανικήσω τὸν Καδομανὸν,
θὰ ὁπταξῶ ἀπασαν τὴν χώραν τοῦ,
τὰ χαῦνα πλῆθῃ τῶν Ἀσιανῶν αὐτῶν
θὰ πολιτίσω ἐλευθεριώτερον.

(Ἐξαπλούμενος ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς
Παγκάστης).

Θὰ ἐκπολέσω μέρη ἀκαταίτητα
καὶ ὅπου κτήνη βόσκονται ἀγεληδόν·
θὰ ἴδῃς πόλεις πολυάνδρους καὶ καλὰς.
Ἐκ τούτων μίαν θὰ σοι δώσω, φίλη μου,
πλὴν πῶς τὴν θέλεις; ὀρεινὴν ἢ πεδινὴν,
παράλιον τὴν θέλεις ἢ μεσόγειον;

Παγκάστη

Δὲν θέλω πόλεις.

Ἀλέξανδρος

Τί, τί θέλεις;

Παγκύστη

Τί ποτε.

Ἀλέξανδρος ἀσπαζόμενος αὐτήν.

Τὸ φίλημά μου θέλεις, καὶ, Παγκύστη μου
(Ἐξηπλωμένος φέρει τὰς χεῖρας πρὸς τὰ
ὄπισθον καὶ πλησιάζει εἰς τὰ χεῖλη αὐτοῦ τὴν
κεφαλὴν τῆς Παγκύστης).

Ἀπελλῆς ἰδίᾳ.

Πυρέσσων γράφων· εἶνε ἀτελειώτες.

(Ἀπειλπίζει)

Θὰ τελειώτῃς ὅμως σήμερον, εἰκὼν.

Ἀλέξανδρος

Εν τῇ εἰκόνι ἐπὶ τῶν χειλέων της
ἐκεῖ, ζωγράφει, πρόσθε καὶ τὰ χεῖλη μου.
(Ἐτάζει μετ' ἀγάπης τὴν Παγκύστην).

Ἀπελλῆς ἰδίᾳ ὑπόθρα βλέπω αὐτόν.

Ἄν τὰ προσθέσω, βασιλεῦ Ἀλέξανδρε,
ὅ' ἀπικονίσω τῆς Παγκύστης μορφασμόν.

ΕΚΚΗΝΗ Γ'

ΑΠΕΛΛΗΣ ΠΑΓΚΑΣΤΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ

Παγκύστη ἀποθοῦσα ἡρέμα τὸν Ἀλέ-
ξανδρον.

Ὁ Ἡφαιστίων ἐρχεται.

Ἀλέξανδρος ἀνακαθήμενος.

Τί;

Ἡφαιστίων

Βασιλεῦ.

Ἀλέξανδρος ἐγειρόμενος

Τί εἶνε πάλιν;

Ἡφαιστίων

Σπεῦσε, σπεῦσε, βασιλεῦ,

ἢ πᾶσις ἐξεργάγη καὶ ὁ Σέλευκος
ν' ἀναχαιτίσῃ τὸν λαὸν ἀδυνατῇ.

Ἀλέξανδρος ἀτάραχος.

Ὁ Παρμενίων ποῦ εὑρίσκεται;

Ἡφαιστίων

Ἐκεῖ.

ἀλλ' ἔνεκα τοῦ πλήθους μένει ἀπρακτος.

Ἀλέξανδρος

Διέταξα τὸν Κλεῖτον νὰ ἐπαγρυπνῇ.

Ἡφαιστίων

Κρυφίως ταῦτα πάντα ἐγιναν.

Ἀλέξανδρος

Εἰπέ.

Ἡφαιστίων

Οἱ στασιῶται ἱκανοὶ τὸν ἀριθμὸν
τοὺς ἐναντίους ἔπαντας συνέλαβον
καταλαβόντες τὴν ἀρχὴν τῆς πόλεως·
ἀλλὰ τὸν δόλον ἐννοήσας ὁ λαὸς
καὶ τὴν πατρίαν ταύτην ἐχθρευόμενος
τοῖς στασιώταις ἀπηνῶς ἐδῶξεν
ἐλευθερώσας τοὺς εἰσρχθέντας ἄρχοντας.
Τὰ καθεστῶτα ὅπως ἦσαν μένουσιν,
ἀλλ' αἱ ἀντεκδικήσεις ἤρχισαν εὐθὺς,
καὶ τῶρα σπεύδει ὁ λαὸς εἰς τοὺς ναοὺς
ἐκεῖ ζητῶν ν' ἀνύρῃ τοὺς στασιαστάς.
Τὰ τέκνα των, τοὺς οἴκους, τὰς γυναῖκάς των
ἐντὸς ὀλίγου ὅ' ἀφανίσῃ ὁ λαός.
Οὐδεὶς θὰ διαφύγῃ τὴν ὀργὴν αὐτοῦ
ἐὰν ἐγκαίρως δὲν φανῇ ὁ βασιλεὺς.

Παγκύστη

Ἀλέξανδρέ μου, σπεῦσε.

Ἀλέξανδρος

Ἴππους ἔφερες;

Ἡφαιστίων

Οἱ Ἴπποι κάτω ἀναμένουν ἑτοίμοι.

Ἀλέξανδρος φορῶν τὴν περικεφαλαίαν.

Πηγάδω.

Παγκάστη λικναιτικῶς.

Μὴ βραδύνῃς.

Ἀλέξανδρος

Τί ἀνησυχεῖς;

Παγκάστη

Θά τοὺς ἐξυλοθρεύσουν ἐὰν δὲν φανῇς.

Ἀλέξανδρος ἀπαχθόμενος αὐτήν.

Ἄφοῦ πηγαίνω.

Παγκάστη

Σπεῦσε.

Ἀλέξανδρος

Χαῖρε, Ἀπελλῇ!

(Ἐξέρχεται ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοῦ Ἰφαι-
στίωνος, ταύτοχρόνως δ' ἀκούεται ἤχος σαλ-
πίγγων).

ΕΚΗΝΗ ΙΑ'

ΠΑΓΚΑΣΤΗ, ΑΠΕΛΛΗΣ

(Ἡ Παγκάστη εἶπε περίλυπος δεξιᾷ ὁ Ἀ-
πελλῆς ῥίπτων χαμὰ τὸν χρωστήρα βαίνει
γοργῶ βήματι πρὸς τὸ βᾶθος, βλέπει ἂν ἐξηλ-
θεν ὁ Ἀλέξανδρος, εἶτα κτερίζεται τὴν σκη-
νὴν καὶ ἐμπλεος ὀργῆς δρᾷται τὴν χεῖρα τῆς
Παγκάστης.

Ἀπελλῆς

Παγκάστη, εἰς τῶν δύο· οὗτος ἢ ἐγώ.

Παγκάστη ἔντρομος.

Θεοὶ! τί λέγεις;

Ἀπελλῆς

Ἀκουσέ με.

Παγκάστη

Τί ζητεῖς;

Ἀπελλῆς ἐν ἀπογνώσει

Ζητῶ νὰ μ' ἀποδώσῃς τὴν καρδίαν μου,
τοῦ βίου τὴν γαλήνην καὶ τὸ πνεῦμά μου.

Παγκάστη

Λοιπὸν τυφλώττις; πῶς δὲν παρετήρησας
ἀπόσον ὑποφέρει ἡ Παγκάστη σου;

Ἀπελλῆς πίπτων ἐπὶ ἔδρας.

Ἐδῶ ἐνώπιόν μου σὲ καταρτίζει.

Παγκάστη

Πλὴν μ' ἐκνευρίζουν τὰ φιλήματα αὐτοῦ.

Ἀπελλῆς μετ' ἀπελπισμοῦ.

Καὶ ὅμως ὑπομένεις· δὲν ἀνθίστασαι.

Παγκάστη

Ἡ δοῦλη ὑπομένει, ὅχι ἡ γυνή.

Ἀπελλῆς

Αὐτὸς ἐκεῖ σ' ἐφίλει, κ' ἐκλαίον ἐγώ.
Τὸ δάκρυόν μου χρῶμα εἶχεν αἵματος,
οἷόν τι τ' ὄμμα μόνον ἔδλεπεν ἐκεῖ.
Ἵγροι δὲν ἦσαν οἱ βολβοὶ τῶν ὀφθαλμῶν,
ἀπέναντί τῶν τῆς Μεδοῦσας κεφαλῇ,
τὸ φίλημά του ἐπὶ τῶν χειλέων σου,
τοὺς ἀπελλίθου, τοὺς ἐναπεξήραινε,
κ' ἐκ τῆς καρδίας ἔρρεον τὰ δάκρυα.
Ὁ πόνος τῆς ψυχῆς μου δὲν ἐκφράζεται.

Παγκάστη

ὦ Ἀπελλῇ μου, σοῦ πλειότερον πονῶ.
Ἡ θλίψις ἐμφωλεύει εἰς τὰ στήθη μου·
ἐτάκην, ἐμαράνθην, ἀπεδάκρυσσα,
καὶ γεννηθεῖσα δυστυχῆς, ἀθλίω ζῶ.
Δὲν εἶνε, δὲν ὑπάρχει ὃν ἐπὶ τῆς γῆς
τοιαύτας πάσχον, εἰς πάσχω συμφοράς.
Μεγαλειτέρη θλίψις εἶνε τῆς ἐρήνης;
Εἰς σὲ ἐδόθη ὅλη ἡ ἀγάπη μου,
τὰ ὄναιρά μου, ἡ χαρὰ μου ἔπασα·
πάν, ὅ, τι μοι ἀνῆκε σοὶ το ἔδωκα,
ἀλλ' ὅτι δὲν ἀνέκει εἰς ἐμὲ αὐτήν·
πῶς νὰ σοὶ δώσω πλέον ἢ μὴ ἔχουσα;
ὦ, μὴ λυπῆσαι, ὅταν μὲ ἀσπάζεται
ἐπὶ τὰ χεῖλη πάγος ἐπικάθηται,
φιλεῖ τὸν πάγον, ἀλλ' οὐχὶ τὰ χεῖλη μου.

Ἀπελλῆς ἐγειρόμενος.

Παγκάστη, ἀκουσέ με, ἂν με ἀγαπᾷς.
Τὸ ἔργον τελειώνει ἴσως σήμερον
ἐγὼ θὰ φύγω . . .

Παγκάστη ἱκατεύτινῳ·

Ὅχι.

Ἀπελλῆς

Εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Ἐλθε μαζί μου.

Παγκάστη

Πῶς;

Ἀπελλῆς

Με τὴν ἀγάπην σου.

Παγκάστη

Ἀδύνατον.

Ἀπελλῆς

Ἀδύνατον;

Παγκάστη μεταβαίνουσα ἀριστερᾷ.

Ἀδύνατον.

Ἀπελλῆς

Δὲν θέλεις ἴσως· ἂν θελήσῃς δύναισι.

Παγκάστη

Ἄλλ' εἶμαι δοῦλη, καὶ ἀνήκω εἰς αὐτόν.

Ἀπελλῆς

Αὐτὸς σοὶ δίδει πόλεις ὡς ἀθόρυγα,
δὲν θά σοι δώσῃ τὴν ἐλευθερίαν σου;

Παγκάστη μετὰ συστολής.

Πλὴν μὴ λησμόναι δεῖ . . .

Ἀπελλῆς εἰρωνικῶς.

Ὅτι σ' ἀγαπᾷ.

(Μετὰ πικρίας).

Δὲν λητμονεῖ ὁ πάσχων τὴν οὐδύνην του!

(Μένει σὺννους).

Παγκάστη

Δὲν γίνετ' ἡ Παγκάστη ἀπελεύθερος·
ὁ ἀκόλουθός της πλέον τὸν κατακτητὴν
διὰ νὰ ἀποθάνῃ ἐν τῇ θλίψει της.

Ἀπελλῆς

Ποῦ θὰ σε φέρῃ, εὖ, γυναῖκα εὐπαθῆ,
διὰ πολέμων ἀτερμόνων, ἐπαχθῶν;
Πῶς θὰ ἐκφύγῃς προσιόντα κίνδυνον,
ἐὰν ἡ τύχη δυσμενὴς αὐτῇ φανῇ
καὶ καταστρατηγήσῃ τὸν Ἀλέξανδρον
τὰ πλήθη ταῦτα τῶν βαρβαρικῶν λαῶν;

Παγκάστη

Θὰ ὑποστῶ τὴν τύχην τοῦ δισκότου μου.

Ἀπελλῆς

Ἡξεύρεις ποῦ θὰ λήξῃ ἡ πορεία του;

Παγκάστη

Ὅπου ἂν λήξῃ θὰ με σύρῃ μεθ' αὐτοῦ.

Ἀπελλῆς

Θὰ ὑπερέλθῃ καὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Παγκάστη

Διὰ νὰ παρατείνῃ τὴν ἀνίαν μου.

Ἀπελλῆς

Εἰπέ λοιπὸν τοῖς φόβους, οἷς σοι προξενᾷ
τῆς ἐκστρατείας τ' ἀνυπόστατα δεινά·
θὰ σε ἀκούσῃ, ἴσως δὲ σὲ λυπηθῇ
κ' εἰς Πέλλαν σ' ἀποστελῇ ἀπελεύθερον.
Εἰπέ, Παγκάστη, ταῦτα πάντα εἰς αὐτόν
καὶ τότε πλέον φεύγομεν εἰς Αἴγυπτον.

(Περιπτυσσόμενος αὐτήν).

Ἐκαί, μακρὰν τοῦ πλήθους, τῆς αὐλῆς μακρὰν,
ἐν ἡσυχίᾳ ζῶμεν τρισευδαίμονες·
ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος εἶνε εὐδένδροι, τροπναί,
τὸν βίον καθιστῶσαι πανευφρόσυνον.
Ποθῶ γαλήνην, ἡρεμίαν τῆς ψυχῆς,
ἐκεῖ θὰ πῶ ἀκορέστως, ἄπληστος,
τὴν εὐτυχίαν εἰς τὰ χεῖλη σου ροφῶν.

Παγκάστη κρατοῦσα τὸν Ἀπελλῆν.

ὦ, πόσον εἶν' ὠραῖον τ' ὄνειρον αὐτό.

Ἀπελλῆς

Πλὴν πραγματοποιοῦνται καὶ τὰ ὄνειρα.

Παγκάστη

Τὰ ἄλλα ἴσως . . . ἀλλ' αὐτὸ ποτὲ, ποτὲ·

Ἀπελλῆς

Ἰὼν ὅ,τι θέλεις ἔχεις· θέλησε αὐτό.

Παγκάστη

Δουρὶα εἶμαι, δυστυχῶς καθηλωτή.

Ἀπελλῆς

Τί σε δεσμεύει δέν τον ἀγαπᾶς, λοιπόν;

Παγκάστη

Δέν εἰμ' ἀγνώμων ὅμως, ὅχι, Ἀπελλῆ.

Ἀπελλῆς ἀπομακρυνόμενος αὐτῆς.

Δέν εἶσ' ἀγνώμων, ὅχι· εἶσ' εὐγνώμων, ναί.
(Ὁργίλως).

Ἀλλὰ μὴ λέγε τότε· ὅτι μ' ἀγαπᾶς.

Παγκάστη

Ἄν σ' ἀγαπῶ τὸ εἶδες, τὸ ἐγνώρισας.
Δέν σοι τὸ κρύπτω· εἶμαι δυστυχῆς γυνή,
ἔρω καὶ πᾶσχω, ὅσον οὐδ' ἐνόησας.
Τὰ δάκρυά μου καταπίνω ἐν κρυπτῷ
ἀνυπολόγιστον φῶ! τὴν θέσιν μου.
ὦ Ἀπελλῆ μου, σ' ἀγαπῶ.

Ἀπελλῆς

Δέν μ' ἀγαπᾶς.

Παγκάστη

Ἀλλ' ἡ εὐγνωμοσύνη τὴν ἀγάπην μου
εἰς φυλακὴν ἐγκλείει.(Ὁ Ἀπελλῆς φαίνεται εἰς ἔκτρον παρωρυ-
σμένος).

Μὴν ἐργίζεσαι.

Ἀπελλῆς

Αἶ, λάβε θάρρος, δύναμιν ἀνάλαβε
καὶ πνίξε ἐν τῶν δύο εἰς τὰ στήθη σου·
ἡ τὴν εὐγνωμοσύνην ἢ τὸν ἔρωτα.

Παγκάστη ἰκέτις

Μὴν ἐπαυξάνης τὴν ὀδύνην μου, ὦ, μή.

Ἀπελλῆς

Ἐν τῇ αὐτῇ καρδίᾳ, τῇ αὐτῇ ψυχῇ
δέν συνυπόχουν ἰσχυρὰ αἰσθήματα.

τὸ ἐν ἐκπύγει· ἄλλο, ἐν ὑπερνικῇ,
διότι ἄλλως ἐν τῇ πάλῃ τῇ μακρῇ
καὶ ἡ καρδία καὶ ἡ ψυχὴ ἀπόλλυνται.
Ἄν ἀληθῶς, Παγκάστη, μ' ἀγαπᾶς ἔλθε,
ἔλθε μαζί μου. Φεύγω εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Παγκάστη ἀπελπὶς

Θεοί! θὰ φύγῃ! Οἴμοι, τέλεινα ἐγώ!

Ἀπελλῆς

Θὰ ἔλθῃς;

Παγκάστη ἐνωῦσα τὰς χεῖρας.

Ἀπελλῆ μου.

Ἀπελλῆς

Λέγε.

Παγκάστη

Ἀκουσον.

Ἀπελλῆς

Θὰ ἔλθῃς; λέγε· ναί ἢ ὅχι.

Παγκάστη μετ' ὀδύνης καὶ σιωπηλῶς.

Ὅχι.

Ἀπελλῆς ἀνατιναστόμενος.

Ἄ!

Παγκάστη πίπτουσα ἐπὶ τοῦ θρόνου
ἐνδακρυσ.

Ψυχὴ μου, κλαῦσε, πένθησε τὸν ἔρωτα

Ἀπελλῆς παρ' αὐτὴν ἰστάμενος.

Ἐπάρματος ἡ ὥρα καὶ ἡ στιγμή λοιπόν,
καθ' ἣν τὸ πρῶτον σ' εἶδον καὶ σ' ἠγάπησα.
Ἐπάρματος ὁ ἔρως καὶ ἡ τέχνη μου,
δι' ὧν ἐρρίφθην εἰς τοὺς πόδας σου ἐγώ.
ὦ γύναι, γύναι, ψεύδονται τὰ χεῖλη σου.
Δέν ἔχει καθ' ὅσον τὸ θάρρος τὴν ἀλήθειαν
νὰ εἴπῃ ἡ ψυχὴ σου. Μὴ ψευδῶς θρηνηῖς.
Εὐγνωμοσύνη ἐξώθει τὸν ἔρωτα
ἢ τὸ πολὺ χρυσὸν τοῦ κατακτητοῦ;

(Ἡ Παγκάστη ἐγείρεται, ἀπομακρύνεται τοῦ
Ἀπελλοῦ καὶ ἀγερῶχος προσδελήκουσα αὐτόν
ἀκούει μετ' ἀπαθείας ὅσα λέγει ὁ Ἀπελλῆς.)
Θὰ ἀπολέσῃς χώραν, κτήνη, κτήματα,
τὴν εὐφροσύνην, τὰ λαμπρὰ σου μέγαρα,

τὰ δαίπνα, τὰς θαλάσας, τὰ συμπόσια,
τὰς ἀνιητρίδας, τὰς καλὰς λουσιῶδες,
τοὺς παραδείσους, τὴν χρυσὴν περιβολὴν,
τὰ βαλανεῖα καὶ τὰς δούλας τὰς πολλὰς.
Τὸ λέκτρον θ' ἀπολέσῃς τὸ βασιλείον,
τῆς βασιλίσσης τὴν ψευδῆ ἐπίδειξιν
ἢ Λαρισαία δούλη, σὺ, ἢ ἔχουσα
τὸν κυριάρχην τῆς Ἑλλάδος ἑρμῆν.
Ἐθγνωμοσύνη! αἴσχος! Λέγε ὁ χρυσός!

Παγκάστη κυγερὰ.

Σὺ συγχωρῶ.

(Βαίνει ἀριστερᾷ).

Ἀπελλῆς ἑταλλός.

Ποῦ φεύγεις;

Παγκάστη συμπαθής.

Καὶ σὺ ἀγαπῶ.

Ἀπελλῆς ἔξω φρενῶν.

Ἑταίρα . . . στήθι.

Παγκάστη μετὰ φρίκης ἐπιστρεφόμενη.

Σίγα, σίγα.

Ἀπελλῆς

Αἶ, Λαίς,

οὐδὲ τὴν θέλω πλέον τῆς ἀγάπης σου.

Παγκάστη πίπτουσα ἐπὶ τοῦ θρόνου.

Ἄ, μὲ φονεύεις, Ἀπελλῆ, μ' ἐφόνευσας!
(Διὰ τῶν χειρῶν ἀποκρύπτει τὸ πρόσωπον
καὶ μένει κύπτουσα).

Ἀπελλῆς

Ὡς μέλας ὄφρις ὑπαισέδους ἐν ἑμοῖ,
κατέφαγες τὰ σπλάγχνα, τὴν καρδίαν μου,
τοῦ στήθους μου τὸ αἷμα ἀπεμύξισας,
καὶ ἔχεις, ἔχεις ἔτι τὴν ἀναλδειαν,
τολμᾷς νὰ λέγῃς, ὅτι μ' ἀγαπᾷς, σὺ, σὺ;
Καὶ συγχωρεῖς ἡ Φρόνη; σὺ με συγχωρεῖς;
Πανώλεθρος ἑταίρα! μὴ παραληρῇς;
Ἄν θέλῃς νὰ γνωρίσῃς ποῖος συγχωρεῖ
εἰς εἶν' ἐκεῖνος ὅστις ἐμμανῶς ἐρᾷ
ἀτένισόν με τελευταῖον καὶ ἰδὲ,
τὴν κεφαλὴν μου ρίπτω εἰς τοὺς πόδας σου.
(Τρέχει πρὸς τὸν πίνακα ἀρπάζει τοὺς χρω-
στήρας καὶ ἐν σφοδρᾷ συγκινήσει σβέννυσσι τὴν
εἰκόνα).

Παγκάστη ὡς ἀπὸ ληθάργῳ ἐγειρομένη.

Ὡ Ἀπελλῆ μου. . .

(Βλέπουσα τὸν Ἀπελλῆν σβεννύοντα τὴν εἰ-
κόνα μένει ἄναυδος καὶ φρίττουσα. Μετὰ μι-
κρὸν σιγῆν).

Πλὴν τί κάμνεις;

Ἀπελλῆς

Θά ἰδῇς.

Παγκάστη ἔντρομος τρέχουσα πρὸς αὐτόν.

Τί τὴν εἰκόνα σβέννεις;

Ἀπελλῆς

Ἐντελῶς, ἰδέ.

Παγκάστη

Ταλαίπωρε, τί ἔκαμες; τὴν ἔσβεσες;

Ἀπελλῆς κρατῶν τὴν εἰκόνα διὰ τῶν
δύο αὐτοῦ χειρῶν καὶ βλέπων αὐτὴν
μετ' ἄλγους καὶ χαρᾶς.

Τὴν ἔσβεσα, Παγκάστη, τὴν κατέστρεψα.

Παγκάστη

Σὺ κατεστράφης.

Ἀπελλῆς ρίπτων χαμαὶ τὴν εἰκόνα.

Μίαν ἔχω κεφαλὴν.

Παγκάστη

Θά πέσῃ ὅμως, ἄλγμον, ὑπὸ πέλεκυν.

Ἀπελλῆς

Νὰ πέσῃ, ναι, νὰ πέσῃ, εἶνε περιττή.
(Περιπτυσσόμενος αὐτήν).

Καὶ τώρα δός μοι τελευταῖον φίλημα.

(Ἀσπάζεται αὐτὴν ἐπανειλημμένως ἐπὶ τῶν
χειλέων).

Παγκάστη ζητοῦσα νὰ κρατήσῃ αὐτόν.

Μὴ φεύγῃς, μείνε, νὰ σε κρύψω ἀπ' αὐτοῦ.

Ἀπελλῆς

Θά περιμεῖνω ἀταράχως τὴν ποινήν.

Παγκάστη γονυπετοῦσα καὶ κρατοῦσα
αὐτόν.

Μὴ φεύγης.

Ἀπελλῆς προσπαθῶν νὰ διαφύγῃ.

Χαῖρε.

Παγκάστη ἀπτομένη τῶν γονάτων αὐτοῦ.

Μή.

Ἀπελλῆς

Παγκάστη.

Παγκάστη πίπτονσα γῆμαί λαβδύμενος.

Ἀπελλῆ.

Ἀπελλῆς ἔξω τῶν κινύων.

Σὲ ἀγαπῶ, Παγκάστη, πλὴν φονεύομαι.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ἡ αὐτὴ τῆς σκηνῆς διασκευὴ ὡς ἐν τῇ Β' πράξει.

ΣΚΗΝΗ Α'

ΠΑΓΚΑΣΤΗ μόνη καθημένη ἐκί τοῦ θρόνου
καὶ τὸ πρόσωπον κρύπτουσα εἰς τὰς χεῖρας
αὐτῆς, ὡς ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐρείδει. Μικρὰ
σιγή. Ἐῖτα αἶρει τὴν κεφαλὴν περίλυπος.
Ἡ εἰκὼν κείττει χαμαὶ πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς.

ὦ Ἀπελλῆ, ἐμάνης, ποῦ, ποῦ θὰ κρυφθῇς;
τὸν θάνατόν σου μόνος ἀπεφάσισας!

(Ἐγειρομένη, βιάσας καὶ τὰς χεῖρας ἐνοῦσα
ἐν ἀπελπισίᾳ).

ὦ φρίκη, φρίκη! ὦ, τῆς συμφορᾶς αὐτῆς!
Ἐντὸς ὀλίγου ἔρχετ' ὁ Ἀλέξανδρος
θὰ ἴδῃ τὴν εἰκόνα, τί θὰ τοῦ εἰπῶ;
τὸν ἔρωτα θὰ κρύψω; Ἄ, ποτέ, ποτέ!
Τὰ πάντα θὰ τοῦ εἰπῶ, τὴν ἀλήθειαν·
θὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀγνωμοσύνην μου
κ' ὑπὸ τὴν πτέρναν θὰ με πλήξῃ τοῦ ποδός.
Δὲν εἰμ' ἀξία πλέον τῆς ἀγάπης σου,
ὦ μεγαλόφρον βασιλεῦ Ἀλέξανδρε
Ἐταῖραν μ' εἶπε· κ' εἶμαι ἄλλο τι λοιπόν;
Ἀλλὰ θὰ πείσῃ ἄπνους καὶ ὁ Ἀπελλῆς.

(Ὡσεὶ βλέπουσα πάντα πρὸ αὐτῆς.)

Ἐκεῖ, τὸ βλέπω· εἴν' ἐκεῖ ὁ βασιλεὺς,
τὰ χεῖλη δάκναι, ἐξαστράπτει τ' ὄμμα τοῦ,
κρατεῖ τὸ ξίφος, εἶνε ἔμπλεος ὀργῆς.

Ὁ Ἀπελλῆς προβαίνει, σύννους, δυστυχῆς,
ὁ βασιλεὺς τὸν πλήττει, τὸν πληγώνει τρίς,
θὰ τον φονεύσῃ. Οἴμει! τὸν ἐφόνευσεν!

(Πίπτει ἐπὶ τοῦ θρόνου ἐξησθενημένη καὶ
φρίττουσα. Ἀφ' ὧν ἐγείρεται σταθερὰ καὶ ἀ-
δάκρυτος).

Ἄ, ὄχι, ὄχι, Ἀπελλῆ, οὐδέποτε!

τὰ πάντα θ' ἀποκρύψῃ ἡ Παγκάστη σου.
Δὲν θ' ἀποθάνῃς ἐνεκεν ἐμοῦ, ποτέ!
μακρὰν θὰ φύγῃς, εἰς τὴν Αἴγυπτον, μακρὰν,
καὶ δὲν θὰ σ' ἐπανίδω ἡ ταλαίπωρος,
ἀλλὰ θὰ ζήσῃς, θ' ἀπολαύσῃς τὴν ζωὴν.
Ἰγὼ θὰ δυστυχῆσω· ἔμην δυστυχῆς,
θὰ ἔμαι αἰωνίως· κόπτει εἰς ἄραν!

(Βλέπουσα τὴν εἰκόνα).

Ποῦ νὰ τὴν κρύψω τὴν εἰκόνα αὐτῆς; ποῦ, ποῦ;
Ἡ Τρύφαινα θὰ μ' εἴπῃ, ναί, ἡ Τρύφαινα.
Πλὴν ποῦ νὰ ᾄδῃ;

(Καλοῦσα ἐπανειλημμένως τὴν Τρύφαιναν).

Τρύφαινα, αἶ, Τρύφαινα.

(Ἀπελπίς ἀπὸ θύρας εἰς θύραν ἔρχεται).

Δὲν με ἀκούει. Τρύφαινα.

ΣΚΗΝΗ Β'

ΠΑΓΚΑΣΤΗ, ΤΡΥΦΑΙΝΑ εἰσερχομένη
δρομαίως.

Τρύφαινα

Τί, δέσποινα;

Παγκάστη ρυτιομένη εἰς τὸν τράχηλον
αὐτῆς.

Ἐλθέ νὰ σώσῃς τὴν Παγκάστην, Τρύφαινα.

Τρύφαινα ἀποροῦσα.

Νὰ σώσω τὴν Παγκάστην;

Παγκάστη

Ναί, ναί, Τρύφαινα.

Τρύφαινα βλέπουσα τὴν εἰκόνα.

Θεοί! τί βλέπω; ἡ εἰκὼν.

Παγκάστη

Σιώπα.

Τρύφαινα

Τί;

Παγκάστη

Ποῦ θά τὴν κρύψεις;

Τρύφαινα ὡσεὶ ζητοῦσα νὰ μάθῃ.

Ἀλλὰ πῶς...

Παγκάστη

ὦ, μὴ ζητεῖς...

Τρύφαινα

Παγκάστη, λέγε, λέγε εἰς τὴν Τρύφαιναν, εἰ σου συνέβη; πῶς εἶν' οὕτως ἡ εἰκὼν; εἰ σε φοβίζει, κ' εἰς' ἀνέσυχος; εἰπέ.

Παγκάστη κλαίουσα.

Ἄ, Τρύφαινά μου, πόσον εἶμαι δυστυχής!

Τρύφαινα

Τί ἔχεις;

Παγκάστη

Νά τὴν κρύψῃς, νὰ μὴ τὴν ἰδῇ, νὰ μὴ το μάθῃ ὁ Ἀλέξανδρος ποτέ.

Τρύφαινα κρυφίως ἐκδηλοῦσα χαράν.

Δὲν θά το μάθῃ, δὲν θά μάθῃ τίποτε.

Μὴ κλαίῃς, λέγε, κόρη μου, Παγκάστη μου ἐγὼ δὲν ἤμην καὶ δὲν εἶμαι μήτηρ σου;

Παγκάστη

Εἰς σὲ τὸ λέγω, ἥτις μὲ ἐξέθρεψας, κ' εἰς σὲ ἀκούη...

Τρύφαινα

Θάρρει.

Παγκάστη

Ἄ!

Τρύφαινα

Παγκάστη μου.

Παγκάστη

Μὴν ἄλλος ὕμνος...

Τρύφαινα

Ὅχι.

Παγκάστη

Πρόσεχε...

Τρύφαινα

Ποτέ.

Παγκάστη περισκοπᾷ πρῶτον τὴν αἴθρυσαν, εἶτα χαμηλοφώνως λέγει τῇ Τρυφαίνῃ.

Ἐν τῇ ὁργῇ τοῦ τὴν κατέστρεψε...

Τρύφαινα

Πλὴν τίς;

Παγκάστη τρέμουσα.

Ὁ Ἀπελλῆς.

Τρύφαινα

Τί λέγεις;

Παγκάστη

Κρύψε, κρύψε τὴν.

Τρύφαινα

Σὲ ἀγαπᾷ, εἰπέ μου.

Παγκάστη προσπαθοῦσα νὰ κλείσῃ τὸ στόμα τῆς Τρυφαίνης.

Σίγα, Τρύφαινα.

Τρύφαινα

Καὶ σὺ, Παγκάστη, εὖ τὴν ἀγαπᾷς αὐτὴν;

Παγκάστη

Α, Τρόφαινα μου, μή με θλίβεις, ἄφει με.

Τρόφαινα ἰδίᾳ.

Τὸν ἀγαπᾷ καὶ κλαίει, ὦ! ἐκδίκησις!

Παγκάστη

Ποῦ θάτην κρύψης, σπεῦσε, σπεῦσε, μὴν ἄργῃς.

Ἐδῶ δὲν ἔχω μέρος· ἔξω, ἀλλὰ πῶς;

πῶς θὰ ἐξέλθῃς ἀπ' ἐδῶ, θὰ σε ἰδοῦν·
οἱ θεῶλοι εἶνε κάτω, καὶ οἱ ἀμφίπολοι.

(Δεικνύουσα κάλυμμα παρὰ τὸ παράθυρον).

Νά την καλύψῃς μὲ αὐτὸ τὸ κάλυμμα.

(Τρέχει ἵνα λάβῃ τὸ κάλυμμα, ἀλλὰ ρί-
πτουσα τὸ βλέμμα ἔξω τοῦ παραθύρου ἐπι-
στοχωρεῖ).

Ἄ!

Τρόφαινα τρέχουσα πρὸς αὐτήν.

Τί συμβαίνει;

Παγκάστη ἔντρομος δεικνύουσα ἔξω
τοῦ παραθύρου.

Τρόφαινα, ἐκεῖ, ἐκεῖ,
τοὺς βλέπεις; βλέπεις τοὺς ἱππεῖς αὐτοὺς ἐκεῖ;

Τρόφαινα

Ποῦ;

Παγκάστη

Δὲν τοὺς βλέπεις;

Τρόφαινα

Ποῦ;

Παγκάστη

Ἐκεῖ, μακρὰν, μακρὰν.

(Λέγουσα ταῦτα φαίνεται ἐξιστηκυῖα
τῶν φρενῶν).

Τρόφαινα

Δὲν βλέπω.

Παγκάστη

Ἄ, ὁρμαίως ἔρχονται ἐδῶ.

Ὁ Ἡφαιστίων εἶνε . . . ὁ Ἀλέξανδρος!

(Ὁπισθοχωροῦσα).

ΤΟΜΟΣ Β', 8. — ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1928.

Θεοί! πῶς τρέμω. Πῶς, ὦ, πῶς θὰ τὸν ἰδῶ,
Δὲν ἔχω θάρρος πλέον.

(πλησιάζουσα εἰς τὸ παράθυρον).

Βλέπεις, Τρόφαινα;

Ἴδὲ πῶς τρέχουν· διὰ τήχους ἔρχονται
τοὺς βλέπεις; βλέπεις;

(Ἐντρομος).

Σπεύδουν, ἦλθαν, κρύψε την.

(Τρέχουσα πρὸς τὴν θύραν).

ὦ Ἀπελλῇ μου, ἀπολέσθης, δύστηνε!

(Ἰσταμένη καὶ πρὸς τὴν Τρόφαιναν
ἀποτεινομένη).

Τί κάμνεις; σκεῦσε. . .

(Ἐπιστρεφόμενη ἀρπάζει τὴν εἰκόνα· ἀφ' ἧς
ἀκούουσα κρότον βημάτων τείνει τὸ αὐτὸ).

Βήματα! . . .

(Ἡ εἰκὼν πίπτει ἐπὶ τοὺς χεῖρας αὐτῆς).

Θά με ἰδῇ.

(Ἐξέρχεται ὁρμαίως ἀριστερᾷ).

ΕΚΗΝΗ Γ'

ΤΡΥΦΑΙΝΑ, ΧΟΙΡΙΔΟΣ.

Χοιρίδος

Μὲ στένγει αἰωνίως. Ἄ, Παγκάστη μου;
καὶ ἐγὼ καὶ σ' εὖρον πλέον μόνην ἡλπίαν
διὰ τὰ σοῦ ἐμψόσω τὴν ἀγάπην μου.
Ὁ ἔρως μου μὲ καλεῖ, μὲ ἀνέφλεξεν.

Τρόφαινα βλέπουσα μετὰ προσοχῆς
διὰ τοῦ παραθύρου.

Ναι, εἴν' αὐτὸς καὶ σπεύδει, τρέχει, ἔρχεται.

Χοιρίδος

Τὸ τίρας πάλιν· εἴν' ἐδῶ ἡ λάμπα.

Τρόφαινα

Χοιρίδος.

Χοιρίδος

Δὲν σε εἶδον, Τρόφαινα.

Τρόφαινα ἀφ' ἧς τὴν εἰκόνα.

Ἴδὲ.

Χοιρίδος

Δὲν θὰ μου δώσης τὴν δραχμὴν λοιπόν.

Τρόφαινα δεικνύουσα αὐτῇ τὴν εἰκόνα.

Ἄ!

Χοιρίλος
Τί εἶπες;

Τρύφαινα

Βλέπεις;

Χοιρίλος ὀπισθοχωρῶν.

Τῆς Παγκάστης ἡ εἰκὼν;

Τρύφαινα

Ἐδῶ τὴν εὐρον τὴν Παγκάστην, μ' ἐννοεῖς;
Ὁ Ἀπελλῆς ἐν ἦτο.

Χοιρίλος

Αἶ.

Τρύφαινα

Δὲν ἐννοεῖς;
Τὸν ἀγαπᾷ τὸν Ἀπελλῆν, τὸν ἀγαπᾷ.

Χοιρίλος

Τίς; ἡ Παγκάστη;

Τρύφαινα

Ναί, τὸν Ἀπελλῆν, ἰδέ.

Χοιρίλος

Τὸν Ἀπελλῆν; τί λέγεις, Τρύφαινα;

Τρύφαινα

Ναί, ναί.

Χοιρίλος ἰδίᾳ.

Παραληρεῖ; τί λέγεις εἰν' ἀδύνατον.

Τρύφαινα

Κ' εἰ δύο ἦσαν πρὸ μικροῦ ἐδῶ.

Χοιρίλος

Λοιπόν;

Τρύφαινα

Τί εἶπαν, τί συνέβη, δὲν το ἔμαθον·
ἀλλὰ ὠργίσθη κατ' αὐτῆς ὁ Ἀπελλῆς
καὶ διὰ τοῦ γρωστῆρος τὴν ἀπέσβεσε.

Χοιρίλος ἐμβρόντητος.

Τὸν ἀγαπᾷ;

Τρύφαινα
Ναί.

Χοιρίλος μετὰ κομικοῦ πάθους.

ὦ!

Τρύφαινα

Ναί, ναί, τὸν ἀγαπᾷ.

Χοιρίλος σιρσφόμενος πρὸς τὸ μέρος ἀφ'
ἀφ' ὅπου ἔφυγεν ἡ Παγκάστη· ἰδίᾳ.

Σκληρὰ Παγκάστη, ἀσπλαγχνος, μ' ἐπρόδωσας

Τρύφαινα τοποθετοῦσα τὸν ὀκρίδαντα
δεξιᾷ.

Μοι εἶπε νὰ τὴν κρύψω ἡ ἀνότητος.

Χοιρίλος ἰδίᾳ.

Νὰ προτιμήσῃ τὸν ζωγράφον ἀντ' ἐμοῦ.

Τρύφαινα θέτουσα τὴν εἰκόνα ἐπὶ τοῦ
ὀκρίδαντος ὥστε νὰ ᾔηε καταφανῆς
τῷ εἰσιόντι.

Ἐδῶ θὰ στήσω τὴν εἰκόνα, ναί, ἐδῶ.

Χοιρίλος ἰδίᾳ.

Κ' ἐγὼ νὰ γράφω δι' αὐτὴν ποιήματα!

Τρύφαινα

Καθὼς εἰσέλθῃ θὰ τὴν ἴδῃ πάραυτα.

Χοιρίλος ἰδίᾳ.

Νὰ με περιφρονήσῃ! ἀσπλαγχνος, σκληρά!

Τρύφαινα τῷ Χοιρίλῳ

Τὰ πάντα θὰ τοῦ εἶπω καὶ λεπτομερῶς

Χοιρίλος τῇ Τρύφαινῃ

Λεπτομερῶς τὰ πάντα νὰ το μάθῃ, ναί.

Τρύφαινα

Ἐχθίχης!

Χοιρίλος

Ἐχθίχης!

Τρύφαινα

Ἐκδίκησις!

Χοιρίλος μεταποπίζων τὸ ἀνάκλιτρον καὶ καθήμενος ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐγὼ εἰς στίχους θά τα γράψω, Τρύφαινα.

Τρύφαινα

Ἄ, τέλος πάντων σὲ κρατῶ εἰς χεῖράς μου.
Καὶ τώρα τρέμε, ναί, τὴν Τρύφαιναν ἐμέ.
Δέν σε λυποῦμαι, ὄχι θά σ' ἐκδικηθῶ.
Θά ταπεινώσω τὴν ἀγέρωχον ὄφρ' ὦν
καὶ θά σε ἴδω δοῦλην ὡς καὶ πρότερον.
Ἐκεῖ, ἐκεῖ θά λέγω καὶ θά σιωπῇς.
Σιώπα, δοῦλη, σιωπῇ, δουλόχαρον.
Θά σε ραπίσω, σιωπῇ, μὴν ὁμιλῇς,
να μὴν ἀκούσω λέξιν, μηδὲ γρῦ, μηδέν.
Ἄ, Ἐρινύες! σεῖς με εἰσηκούσατε.

ΕΚΗΝΗ Δ'

ΤΡΥΦΑΙΝΑ, ΧΟΙΡΙΛΟΣ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ἀλέξανδρος

Οἱ φόβοι τῆς Παγκάστης ἦσαν μάταιοι!

Χοιρίλος ἐγκριόμενος καὶ μεταβαίνων ἀριστερῇ.

Κ' ἐγὼ δὲν ἔχω ἑτοιμον τὸ ποίημα.

Ἀλέξανδρος βλέπων τὴν εἰκόνα.

Ἄ, πῶς; τί τοῦτο; ἡ Παγκάστη;

Τρύφαινα ὑποκλίνουσα.

Βασιλεῦ.

Ἀλέξανδρος ἔξω φρενῶν.

Τίς τὴν εἰκόνα ταύτην ἐσθίει; τίς; τίς;

Τρύφαινα

Ὁ Ἀπελλῆς.

Ἀλέξανδρος

Τίς εἶπες; τίς;

Τρύφαινα

Ὁ Ἀπελλῆς.

Ἀλέξανδρος

Σιώπα, δοῦλη.

Χοιρίλος

Ναί.

Τρύφαινα

Αὐτὸς τὴν ἐσθίει.

Ἀλέξανδρος ἀπειλῶν τὴν Τρύφαιναν.

ὦ, εἴνα ψεῦδος! Λέγε τὴν ἀλήθειαν,
ἦ, μὰ τὸν Δία, σὲ φανεύω πάραυτα.

Τρύφαινα

Τὰ χεῖλη τῆς Τρυφαίνης δὲν ἐφύσθησαν ποτὲ, ὦ ἀναξ. Εἶμαι δοῦλη, δοῦλη σου, ἡ κεφαλὴ μου ἐξαρτᾶται ἀπὸ σοῦ θά σε λυπήσω λέγουσα τί ἔμαθον, ἀλλὰ θά εἴπω ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

Χοιρίλος

Τὰ πάντα ν' ἀναφέρῃς καὶ τὴν . . .

Ἀλέξανδρος αὐστηρῶς.

Σίγα, σὺ.

Τρύφαινα

Τὴν σὴν Παγκάστην ἀγαπᾷ ὁ Ἀπελλῆς.

Ἀλέξανδρος

Τί εἶπες;

Τρύφαινα

Κ' ἡ Παγκάστη...

Ἀλέξανδρος φοβερός.

Σίγα, γυναῖον.

Τρύφαινα

Καὶ ἡ Παγκάστη ἔρμανῶς αὐτοῦ ἐρᾷ.

Ἀλέξανδρος πίπτων ἐπὶ τοῦ θρόνου.

Πράκλεις! τί ἀκούω;

Τρύφαινα

τὴν ἀλήθειαν.

Χοιρίλος

Εἰς ἀναπαύστους τοῦτα περιέγραψαι.

Τρύφαινα

Δὲν λέγει ψεύμα, βασιλεῦ, ἡ Τρύφαινα.

Ἀλέξανδρος

ὦ, εἴθε, εἴθε αἰωνίως ψεύματα
νὰ ἔλυνες. Ἀλλ' εἴμαι! εἴν' αὐτὸς ἐκεῖ,
αὐτὸς ὁ πίναξ ἡ γυμνὴ ἀλήθεια.

Τρύφαινα

Καὶ νὰ προδώσῃ ποῖον; τὸν Ἀλέξανδρον!

Ἀλέξανδρος περίλυπος.

Ὅποια θλίψις! ἡ Παγκάστη μου; Θεοί!
(Βυθίζεται εἰς σκέψεις).

Τρύφαινα

Ἀφ' ἧς τὸ ἔργον ἤρχισεν ὁ Ἀπελλῆς
ἀλλοῖαν εἶδον τὴν Παγκάστην, βασιλεῦ.
Ἦ πρὶν γελῶσα ἔλλαιε νυχθήμερον,
ἢ πρὶν εὐδαίμων ἐπλανᾶτο δυστυχῆς,
εἰς ρέμνην καθήμεραν ἐδυθίζετο,
καὶ μόνον, μόνον ὅτε ἐπεφαίνετο
προσεποιεῖτο εὐθυμίαν καὶ χαρὰν.

Χοῖριλος

Ἀλλ' ἦτο ψεῦδος ὅπως καὶ τὸ ἔγραψα.

Τρύφαινα

Δὲν ἐνθυμίσαι εἰς τὰς Σάρδεις, βασιλεῦ,
πῶς εὗρες τὴν Παγκάστην; ἦτο ἔνδακρυς.
Τίς ἦτο ἡ αἰτία τόσης θλίψεως;
Διότι εἶδε πτώμα γραῖα: γυναικὸς
καὶ ἐνθυμήθη τὴν πτωχὴν μητέρα της;
Αὐτὰ σοὶ εἶπε τότε· σὺ ἐπίστευσας
τοὺς λόγους τῆς Παγκάστης καὶ μ' ἐν φίλημα
τὰ δάκρυά της συμπαθῶς ἀπέμαζας.
Ἀλλὰ ἡ γραῖα συνεκίνησεν αὐτὴν
ἢ τοῦ ζωγράφου ἡ τριήμερος ὀργή,
καθ' ἣν δὲν ἐζωγράφει οὐδὲ ἤρχετο;

Ἀλέξανδρος ὡς ἐν ὄνειρῳ εὐρισκόμενος.

Ναὶ, τρεῖς ἡμέρας ἔλειψεν ὁ Ἀπελλῆς....
τῆς γυναικὸς τὸ πτώμα μὴ ἀνέφερε....
καὶ τὴν ἡσπασθῆν, τὴν ἡσπασθῆν συμπαθῶς.

Τρύφαινα

Ἠγάπα, ἡγαπάτω καὶ σ' ἐπρόδιδε.
Τὰ πάντα εἶδον, ἀλλ' ἐτήρησα σιγῇ.

Διότι πῶς δὲν θὰ εἶδεν ποτέ.
Δὲν εἶχον ἀποδείξεις καὶ ἀνέμενον·
ἐσχάτῃ δούλῃ σὲ δουλεύω πλὴν πιστῶς.
Ἴδου, πιστεύεις τώρα; Ἴδε, ἡ εἰκὼν.
Διέταξας νὰ γράψῃ τὴν Παγκάστην σου,
ἡ μία χεὶρ προθύμως τὴν εἰκόνισεν,
ἀλλὰ θὰ εἶχες πλὴν τῆς ἐρωμένης του
καὶ τὴν εἰκόνα; Ἀὖ, ἴδου, τὴν ἔσβεσαν
ἡ ἄλλη χεὶρ τελείως, τὴν κατέστρεψεν.

Χοῖριλος

Αὐτὸ τὸ ἔχω εἰς ἱέρβους ἐκλεκτοῦς.

Τρύφαινα

Ὁ ἔρως τοῦ ζωγράφου κατενίκησε
τοῦ βασιλέως τὴν ἀγάπην τὴν θερμὴν.

Χοῖριλος

Τὸν Νεφεληγερέτην σκόληξ ἔστηξε.
(ἰδίᾳ)

Λαμπρά ἰδέα. Σκόληξ δάκνων τοὺς θεοὺς.
Θὰ τὴν προσθέσω εἰς τὸ ποίημα. Λαμπρά.

Τρύφαινα

Θρασὺς τεχνίτης μέγα ἀπετόλμησε.

Χοῖριλος

Ναὶ, μέγα, μέγα, μέγιστον, παρμέγιστον.

Τρύφαινα

Τοιοῦτο θράσος εἰς τὴν Λάρισσαν ἡμεῖς
διὰ βασάνων τιμωροῦμεν ἀπηνῶς.

Χοῖριλος

Τὸ τιμωροῦμεν καὶ ἡμεῖς εἰς Ἴασον
τοιοῦτο θράσος προπετές, κακὴθες.

Τρύφαινα

Ἀλλὰ πλὴν τούτου ἡ γυνὴ ἡ ἐνοχὸς
πανδῆμως θανατοῦται ἐξω τοῦ ναοῦ.

Χοῖριλος

Τοιοῦτο εἶνε κ' εἰς ἡμᾶς τὸ ἔθιμον.
ἀλλὰ πρὸ πάντων θανατοῦται ὁ ἀνὴρ.
Ἐὰν ἐν τούτοις . . .

Ἀλέξανδρος ἐγειρόμενος βιαίως καὶ τῆς
τράπεζαν διὰ τῆς χειρὸς κτυπῶν.

Αἶ, σιγήσατε λοιπὸν.
(Μετὰ μικρὴν σιγῇ).

Ἀπείλθετε.

(Περίτροποι ἀπέρχονται ἢ τε Τρύφαινα καὶ ὁ Χοιρίλος. Ὁ Ἀλέξανδρος κατέρχεται τῇ σκηνῇ).

(Μετὰ μικρὴν παύσιν).

Ἡ ὄχ' περιμένετε.

(Περίτροποι ἰστανται ἀμφοτέρω ἔξω τοῦ περιστελλίου. Μετὰ μικρὴν σιγὴν).

Εἰδὼ, ἐνώπιόν μου φέρετε εὐθὺς, σὺ, τὴν Παγκάστην, Τρύφαινα, τὸν ἄλλον, σὺ, Χοιρίλε.

(Βαίνει πρὸς τὸν ἀκρίβαντα).

Εἶπον· σπεύσατε καὶ τάχιστα.

Τρύφαινα χαμηλοφώνως.

Ἔς τὴν οἰκίαν τοῦ ζωγράφου τρέξε σὺ.

Χοιρίλος ὁμοίως.

Ἀλλ' ἡ Παγκάστη ποῦ νὰ ᾔνε;

Τρύφαινα

Πήγαινε

κ' ἐγὼ θὰ φέρω τὴν ἀθῶαν δέσποιναν.

ΕΚΚΗΝΗ Ε'

Ἀλέξανδρος μόνος.

(Ἰστανται μικρὴν πρὸ τῆς εἰκόνης· εἶτα δυσθύνως ἀνερχόμενος τὴν σκηνὴν πλησιάζει εἰς τὴν τράπεζαν, ἐφ' ἧς ἐρείθει τὴν δεξιὰν μεγαλοπρεπὴ λαμπάνων στάσιν).

Δὲν ἴσκει μέγας θρόνος εἰς ἐμὲ λοιπόν, οὐδὲ ἡ δόξα, οὐδ' οἱ τότοι θρίσμβοι, τοῦ στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων ἢ ἀρχῇ, κ' ἡ δύναμις μου ἔλη, εἰ ἐλπίδες μου; Ἐξήτουν ἄλλο· ἔρωτα ἐξήτησα;

(Κατερχόμενος τὴν σκηνήν).

Ἰδοὺ ὁ ἔρωτα ἢ ἀπάτη! ἢ γυνή!

(Ἀνασείων τὴν κεφαλὴν).

Κ' ἐπίστευσας, Ἀλέξανδρε, εἰς ἔρωτα, ἐπίταξας τὸν νοῦν σου, τὴν καρδίαν σου, εἰς τὰς θελήσεις, τὰς ὁρέξεις γυναικός· καὶ ἡ γυνὴ ἡγάπα ἄλλον ἀντὶ σοῦ.

(ὑπερφάνως).

Τίς εἶπε τοῦτα; τίς; αὐτὴ, ἡ Τρύφαινα; ἀλλ' εἶπε ψεῦδος ἢ γραῶδης γλῶσσά της καὶ θὰ τὴν ἀποσπάσω ἐκ τοῦ στόματός νὰ τὴν ἀρπάξουν κύνες, γῦπες, κόρακες.

(Μετ' ἀγάπης).

ὦ, σὺ, Παγκάστη, ἣν ἡγάπησα ἐγὼ, τὸ φίλημά σου καὶ εἰς ἄλλον ἐδίδες;

Ποτέ, ᾧ, ὄχι, ὄχι· δὲν εἶν' ἀληθές.

Μωρὸς ὁ θέλων νὰ κατῇ τὰ ἔχνη μου!

(Κλείπων τὸν πύνακα).

Ἀλλὰ ὁ πύναξ οὗτος, διατὶ σθεστός;

Πῶς τὴν εἰκόνα ὁ τεχνίτης ἐσθεσε;

(Σύννους).

Μὴ τῆς Τρύφαινης ᾔν' οἱ λόγοι ἀληθεῖς;

Κ' ἐτόλμησας, ζωγράφε, τὴν Παγκάστην μου νὰ ἀπειλήσῃς; πῶς; ἡγάπησας αὐτήν;

(Ὁργίλως).

Οὐαί! ὦν πέσῃ, ἡ ὀργή μου ἐπὶ σέ!

(Σύννους).

Ἀλλὰ πλὴν τούτων καὶ τι ἄλλο ἔλεγεν.

Τί εἶπεν; ..Εἰς τὰς Σάρδεις... ἡτυεὺνδακρος...

τὸ ἐνθαρμούμαι... εἶδα πτόμα γυναικός...

Πῶς ὁ ζωγράφος τότε δὲν ἐφαίνετο;

(ὑπερφάνως).

Καὶ ἡ Παγκάστη δι' αὐτὸ ἐνέχεται;

Ἐὰν ἐκεῖνος τοῦτο ἀπετόλμησε

θὰ ὑποπτεύσω τὴν Παγκάστην μου ἐγώ;

(Ὁργίλως).

Ἄ, γραῖα δοῦλη, ψεύδου, μ' ἡπάτησας.

(ἀνίσχυος).

Ἀλλὰ ποῦ εἶνε; πῶς θραδύνει, διατὶ;

(Μετρίων).

Πλανῶμαι, δὲν θραδύνει, καλλωπίζεται.

Ἐντὸς μικροῦ θὰ ἔλθῃ· τί ἀνησυχῶ;

(Κατερχόμενος τὴν σκηνήν).

Ἄ, ἔρωτα, ἔρωτα, καὶ ἐμὲ ἐδάμασας!

Περιεγέλων τοὺς ἐρῶντας ἄλλοτε

καὶ δὲν ἐνόουν ὅτι ὑπὸς καὶ ὁ Ζεὺς

ἀπόκειται εἰς τοῦτον. Ἄ, παιδέρων,

τὴν ἔκρυπτον ἐν τούτοις τὴν καρδίαν μου,

ἀπὸ παντὸς κινδύνου τὴν ἐφύλαττον,

ποῦ τὴν ἐξεῖρες καὶ τὴν κατετόξευσας;

ΕΚΚΗΝΗ Σ'

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ΠΑΓΚΑΣΤΗ,
ΤΡΥΦΑΙΝΑ

Τρύφαινα ὀδηγοῦσα τὴν Παγκάστην
κατηγῇ.

Ἰδοὺ αὐτή.

Ἀλέξανδρος συμπαθῶς.

Παγκάστη.

Παγκάστη μετὰ δουλίας.

Ἄναξ.

Ἀλέξανδρος τῇ Τρύφαινῃ

Φύγε σὺ.

Τρύφαινα ἀπερχομένη ἰδίᾳ.

Ἄ, τώρα ἐκδικεῖμαι! Ἔλα δούλη μου καὶ δούλη θὰ σε ἶδω, πάλιν, γύναιον.

ΕΚΚΗΝΗ Ζ'

ΑΔΕΞΑΝΔΡΟΣ, ΠΑΓΚΑΣΤΗ.

Ἀλέξανδρος

Καλή μου φίλη, πῶς καὶ πάλιν δάκρυα;
(περικτυσσόμενος αὐτήν).

Ἀλλὰ ἡ στάσις πλέον δὲν ὑφίσταται,
προέλαβε τὰ πάντα ὁ Ἀλέξανδρος.

Ἐνεφανίσθη διελύθη ὁ λαὸς
καὶ εἶνε τώρα ἡσυχος ἡ Ἔφεσος.

Ἰδέ με, στρέψε, δός μοι, δός μοι φίλημα.

Παγκάστη ἀπελπis, ἰδίᾳ.

Ἄ, Τρόφαινα, μ' ἐπρόδωσας!

Ἀλέξανδρος περιπαθῶς.

Παγκάστη μου.

Παγκάστη δειλῶς.

Συγγνώμην, ἀναξ!

Ἀλέξανδρος

Πῶς;

Παγκάστη κλαίουσα.

Ἢ Τρόφαινα...

(ἰδίᾳ).

Θεοί!

Ἀλέξανδρος

Αἶ, τὴν μοράν! Ἐψεύσθη, σὲ διάβαλεν.

Παγκάστη ἀκολούζουσα.

Ἄ, ὄχι.

Ἀλέξανδρος συνοφρυσόμενος.
Τί;

Παγκάστη ἐξησθενημένη φωνῇ.

Σοὶ εἶπε τὴν ἀλήθειαν!

Ἀλέξανδρος ἀπομακρονόμενος αὐτῆς
βιαίως.

Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς πότε, κεραυνέ!

Παγκάστη ἰκέτις.

Ἄ, μὴ με καταρᾶσαι, μὴ, Ἀλέξανδρε.
Δὲν σοι ζητῶ συγγνώμην, οὐκ ἔκταίσα,
ἀλλὰ, διότι εἰμ' ἀγνώμων, βασιλεῦ.
Τιμώρησέ με, δῖωξε τὴν δοῦλὴν σου,
θανάτωσέ με, δὲν θ' ἀκούσης στεναγμὸν·
θὰ ὑποστῶ τὰ πάντα, εἰμαι ἔνοχος.

Ἀλέξανδρος

Σὺ, σὺ, Παγκάστη, εἶσαι ἔνοχος; Λοιπὸν
τὸ φίλημα...

Παγκάστη ὑπερηφάνως.

Ἄ, ὄχι· εἰμαι ἄνεμπτος.
Τὰ λέκτρα ἐσεδάσθη τὰ βασίλεια,
καὶ οὐδὲ κἄν κατ' ἄναρ ταῦτα ἤσχυνα.
Μὴν ἀποστρέφεις ἀπ' ἐμοῦ τὸ πρόσωπον,
ὅν ἤμην ἀναξία τῆς ἀγάπης σου,
ἐλήσάν με, δὲν ἡσέθησα εἰς σέ.

Ἀλέξανδρος αὐστηρῶς.

Ὅποτε ἦλθον σὺ ἐδάκρυες ἐξῶ,
τὴν ἐκρηγαῖσαν στάσιν μοι ἀνέφερες
καὶ μ' ἔλεγες νὰ σώσω πόσους δυστυχεῖς.
Τὰ δάκρυά σου ταῦτα ἦσαν ἀληθῆ;

Παγκάστη δειλῶς.

Ναί, βασιλεῦ, σοὶ εἶπον τὴν ἀλήθειαν.

Ἀλέξανδρος

Καὶ εἰς τὰς Σάρδεις π' εὗρον κλαίοντάς ποτε;
τί μ' εἶπες τότε;

Παγκάστη

Τί;

Ἀλέξανδρος

Τὸ ἐλησμόνησας;

Παγκάστη

Δὲν ἐνθυμούμαι, πότε;

Ἀλέξανδρος

Πότε ἐρωτᾷς;

Παγκάστη

Ναί, πότε;

Ἀλέξανδρος

Ἐπιλήσιμων!

Παγκάστη

Ἴσως ἔκλαιε.

Ἀλέξανδρος

Διὰ τὸ πτώμα γράζει γυναικός.

Παγκάστη

Ἄ, ναί.

Ἀλέξανδρος

Ὁμοιάζειν ἡ γράϊα τὴν μητέρα σου.

Παγκάστη

Τὸ ἐνθυμοῦμαι τώρα μ' εἶδες κλαίουσιν.

Ἀλέξανδρος εἰρωνικῶς.

Καὶ τότε πάλιν εἶπες τὴν ἀλήθειαν.

Παγκάστη

Ναί, βασιλεῦ.

Ἀλέξανδρος ὀργίλως.

Παγκάστη!

Παγκάστη

Πῶς; πλὴν διατί;

Ἀλέξανδρος

Μὴ ὁ ζωγράφος τότε ἀπουσίαζε;
μὴν ἐλυπεῖσαι μᾶλλον δι' αὐτό;

Παγκάστη ἔντρομος.

Θεοί!

Ἀλέξανδρος

Τὸ ἐνθυμεῖσαι;

Παγκάστη ἀπελπισ ἰδίᾳ.

Τώρα ἴσως δυσπιστεῖ.

Ἀλέξανδρος

Καὶ ὅπως τί μοι εἶπες;

Παγκάστη ὑπερηφάνως.

Τὴν ἀλήθειαν.

Ἀλέξανδρος

Παγκάστη, λέγεις....

Παγκάστη ἀπλοῦσα τὴν χεῖρα.

Τοὺς Θεοὺς μαρτύρομαι.

Ἀλέξανδρος

Τὴν ψευδορκίαν ἀμειλίκτως τιμωρῶ.

Παγκάστη

Δὲν λέγει ψεῦμα ἡ Παγκάστη, βασιλεῦ.

Ἐάν ν' ἀκούσης θύλεις, ὅς τὴν ἄδειαν.

Ἀλέξανδρος

Εἶπε τὰ πάντα· μὲ μοι κρύψης τίποτε.

(Μένει ἀπαθής, ἀπαθείστατος καθ' ὅλην
τὴν διήγησιν).

Παγκάστη

Τὴν Ἀποισσαίαν δούλην ἀνεβίβασας
εἰς τὴν ὑψίστην θέσιν παρὰ σοὶ αὐτῷ.

Δὲν ἐθαμβώθην, οὐδὲ ἐλιγγίσασα
πρὸς πάντα ξένη τὰ ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Ἐάν ἐδέχθην ὅσα μοι ἐδώρησας
εὐγνωμονοῦσα δὲν σοὶ τὰ ἐπέστρεψα.

Θὰ ἐλυπεῖσαι ἐάν αἴφνης μ' ἐβλῃς
νὰ ἀπορρίπτω ἀνὰ ἐν τὰ δῶρά σου·

κ' αἰσθανομένη διὰ σέ, Ἀλέξανδρε,
εὐγνωμοσύνην μόνον ἡ καρδία μου

φροντίδα μίαν, μίαν εἶχε μέριμναν

νὰ καταστήσῃ ἄλυτον τὸν βίον σου.

Καὶ εὐδαίμονεις ἀγνοῶν τὰ κατ' ἐμέ.

ὦ, διατί νὰ εἶπες εἰς τὸν Ἀπελλῆν
νὰ γράψῃ τότε τὴν εἰκόνα μου; Ἄ, ναί,

δὲν θὰ ἐνόεις τὴν ὑλιγωρίαν μου.

καὶ αὐτοχθὲς θὰ ἦτο ὅπως πάντοτε.

Ἀλλ' εἶπες τῷ ζωγράφῳ εἰς τὴν Πέργαμον

νὰ γράψῃ τὴν εἰκόνα τῆς Παγκάστης σου,

κ' ἐνῶ πρὸς ὅλα ἤμην ἀδιάφορος.

ὡς εἶδον τὸν ζωγράφον κατεδάκρυσα.

Ἡσθάνθην τότε τὴν καρδίαν πάλλουςαν,

καὶ τότε πρῶτον ἡ ἀναίσθητος ἐγὼ

ἦσθάνθην ὅλα, ὅλα τὰ αἰσθήματα.

(Ὁ Ἀλέξανδρος δι' ἐλαφροῦς κινήσεις τῆς
κεφαλῆς φαίνεται ταρασσόμενος, ἀλλὰ ἀνα-
λαμβάνει ἀμέσως τὸ πρότερον ἦθος).

Νὰ κατακλύσω ἤθελον τὸ πάθος μου
 ἐνόουν ποῖον χόρμα μὲ ἀνέμενε·
 δὲν ἠπατώμην, ἔδωκεν τὴν ἄδυστον,
 τὸ πνεῦμά μου ὃ ἔρωε ἐλυμαίνετο,
 καὶ ἠδυνάτουν νὰ κρατήσω τῆς ψυχῆς.
 Ἡ φύσις ἐπὶ τέλους μὲ κατέδαλεν.
 ὦ βασιλεῦ, συγχώρει, τὸν ἠγάπησα!
 (Μένει σιγηλὴ καὶ κάτω νεύουσα).

Ἀλέξανδρος ἀταράχως.

Ἐξακολουθεῖ· λέγε, λέγε πάντοτε.

Παγκάστη

Ὅποτε εἰς τὰς Σάρδεις μ' εὔρες κλαίουσιν
 δὲν ἐξωγράφει πλέον τὴν εἰκόνα μου.
 Ἡ λύπη, ἡ δόνη, ἔσως ἡ δόγη,
 διότι τῷ ἠρνούμην τὴν ἀγάπην μου
 κατέβλητον ἐκείνον καὶ δὲν ἤρχετο.
 Δὲν σοὶ το κρύπτω, ἐθλιβόμην καὶ ἐγὼ,
 ἀλλ' ὅτε μ' εὔρες πάσχουσιν καὶ κλαίουσιν,
 (Ἀπλάσσει τὴν δεξιὰν χεῖρα).
 ὦ βασιλεῦ μου, τοὺς Θεοὺς μαρτύρομαι,
 σοὶ εἶπον τότε ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

Ἀλέξανδρος μετὰ μικρὰν σιγὴν.

Τὸν ὅρκον σου πιστεύω. Τώρα πύλανε.

Παγκάστη ἰδίᾳ ἀπερχομένη.

ὦ, μὲ φοδίζει ἡ ἀταραξία σου!

ΣΚΗΝΗ Η'

Ἀλέξανδρος μόνος σύννοους παρακολουθῶν
 αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός.

Νὰ κατακτήσω χώρας ἐπεχάρησα,
 λαοὺς νὰ ὑποτάξω, πλήθη βάρβαρα,
 ἐνῷ καρδίαν γυναικὸς δὲν δύναμαι
 νὰ σαγηνεύσω ὃ πανίσχυρος ἐγὼ.
 Ἀντήλλαξε τὸ σκῆπτρον τὸ βασιλείου
 πρὸς τὸν χρωστῆρα τοῦ ζωγράφου, διατί;
 Δὲν τῇ παρέσχον, ὅ,τι δὲν ἠδύνατο
 γυνὴ καμμία ν' ἀπολάβῃ ἐπὶ γῆς;
 Μὴ δὲν ἠγάπων, μὴ δὲν τὴν ἐλάτρευον;
 Ἄ, ὃ τεχνίτης ἔχει τὴν ψυχὴν αὐτῆς,
 ὃ βασιλεὺς τὴν σάρκα· τί λοιπόν; Μὴδέν.
 Ἐν τῷ στρατῷ μου εἶνε τόσσοι εὐτυχεῖς,
 τοὺς ἀγαπῶσι καὶ καυχῶνται· ἐπ' αὐτῷ,
 μόνος ἐγὼ εὐρέθην ἀνεῖς ἔρωτος;
 Εἰς ποῖαν θλίψιν μ' ἔρριψες, Παγκάστη μου!
 (Μένει σύννοους πρὸς στιγμὴν· εἶτα αἰσθάνομενος δάκρυ ἐξελισσάμενος τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀ-
 γαρινάσσεται ὅλος).

Τί; δάκρυ; δάκρυ ἔρρευσ' ἐκ τοῦ ὀμματος;
 τὴν παρειάν μου δάκρυ κατηλάκισε;
 Λοιπὸν νὰ σ' ἐξορύξω θέλεις ὀφθαλμῆ;
 Αἰσχύνῃ! δὲν δακρύει ὁ Ἀλέξανδρος,
 διότι ἄλλον ἢ Παγκάστην ἀγαπᾷ,
 συντρίβει μᾶλλον τὴν καρδίαν τὴν δαϊκὴν.
 Ἐὰν ἠγάπα, ὄνειρον ἐθώπευσε,
 τὸ ὄνειρ διελύθη. Τὴν Παγκάστην του
 τὴν χάνει, κ' εἰς τὰ στήθη τὰ σιδήρεα
 καταδυθίζει πᾶσαν τὴν δόνην του!
 (Μετὰ πόνου).

ὦ δάκρυ, δάκρυ, δάκρυ, μοῦ ἔρρύπανες
 τὸ πρόσωπόν· ὦ αἰσχος! Πῶς ἐδάκρυσα;
 Πληγὰς μυρίας, Πέρσαι, ἐν ἐλάμβανον
 κατὰ τῶν στρατιῶν σὰς μόνος πολεμῶν,
 θὰ ἠσθάνομην πόνον ὀλιγώτερον
 τοῦ πόνου, τὸν ὅποιον περὶ αἰσθάνομαι
 διὰ τὸ δάκρυ τοῦτο, ὅπως ἔρρευσεν!
 (Ἀνιχνύμενος τὴν σκηνὴν φοβερός).
 Τρέμειτε πάντες· κλαίει ὁ Ἀλέξανδρος!

ΣΚΗΝΗ Θ'

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ΧΟΙΡΙΔΟΣ, ΑΠΕΛΛΗΣ

Χοιρίδος ὁδηγῶν τὸν Ἀπελλὴν σκυθιοπέν.

Μὴ δαίλιος· προχάρει κ' εἴμ' ἐγὼ ἐδῶ.
 (Ἰδίᾳ).

Πῶς τὸν λυπεῖμαι τώρα τὸν ταλαίπωρον.
 Θὰ προσπαθήσω ὅμως νὰ τὸν σώσω, νὰ ἴ-
 καὶ θά τὸν σώσω ἐν' ἑνὸς ποιήματος.

Ἀλέξανδρος καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου
 βλέπων τὸν Ἀπελλὴν, ἰδίᾳ.

Ὁ Ἀπελλῆς!

Χοιρίδος

ὦ ἄναξ, ἄναξ κραταῖε....

Ἀλέξανδρος

Σὺ, ἄπελτε, Χοιρίδε.

Χοιρίδος

Κραταϊότατε,
 ἀπέρχομαι ἀμέσως, ἀλλὰ ἀκουσον.
 Ἐνα ζωγράφον ἔχει ἡ Ἑλλὰς, αὐτόν.
 Ἐὰν ἐκλεῖψῃ, βασιλεῦ, ὁ Ἀπελλῆς
 ἐνλείπει καὶ ἡ τέχνη. Ἀκουσον λοιπόν
 τί ἐκ προχείρου ν' ἀναφέρω ἔρχομαι,
 διότι θὰ τα εἶπω ἐκτενέστερον
 εἰς καίημα καμμέγεθες μεθαύριον.
 Ἦλάν τον θανατώσης καταστρέφεται,
 ἀλλ' ὅμως τί θὰ γίνῃ; τί; τὸ ἔργον σοῦ

μ' ἓνα τροχόν θ' αὖ μείνη, μόνον μὲ ἐμὲ
τὸν ποιητὴν Χοιρίλον, μὲ ἐνόησας;

Ἀλέξανδρος

Θὰ θανατώσω καὶ τὸν ποιητὴν λοιπὸν
διὰ τὴν μείνη τ' ἄρμα μου χωρὶς τροχῶν.

Χοιρίλος ἑντρομος.

Ἀ, βασιλεῦ ἔν εἶπον... καί, ποῦ, τὸν, τὴν, τὸν.

Ἀλέξανδρος

Ἐκεῖ, τὴν θύραν ἀνοίξε αὐτὴν ἐκεῖ.

Χοιρίλος

Ἀλλ' οἴμοι! ἀναξ, τίς, τὸν, τὴν, τὸν...

Ἀλέξανδρος

Ἔσσελθε.

Χοιρίλος

Πλὴν ἀναξ, ἀναξ, θὲν ἠθέλησα τὴν... τὸν...

Ἀλέξανδρος

Ἐκεῖ νὰ περιμείνῃς καὶ τὸν θάνατον.

Χοιρίλος ἰδίᾳ.

Καὶ ἔλθον νὰ τὸν σώσω.

Ἀλέξανδρος

Εἶπαν· πύγαινε.

Χοιρίλος εἰσερχόμενος εἰς τὸ δωμάτιον
δεξιᾶ.

Ὁ δυστυχία! θὰ θανατωθῶ κ' ἐγώ.

(Ἀπελπῆς)

Ἐλλὰς! θὰ ἀπολέσῃς τὸν Χοιρίλον σου.

ΕΚΗΝΗ!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ΑΠΕΛΛΗΣ

(Ὁ Ἀπελλῆς ἵσταται· σὺννοος καὶ κατηφής.
Ὁ Ἀλέξανδρος διὰ νεύματος τῆς χειρὸς προσ-
καλεῖ αὐτὸν νὰ πλησιάσῃ).

Ἀλέξανδρος

Ἐδῶ, ἐνώπιόν μου.

Ἀπελλῆς ἰδίᾳ.

Οἴμοι!

Ἀλέξανδρος

Ἠρώσελθε.

Ἀπελλῆς ἰδίᾳ.

Ταλαίπωρος Παγκάστη, σ' ἐθυσίασα.

Ἀλέξανδρος

Ποῦ εἶναι τῆς Παγκάστης ἡ εἰκὼν;
(Ὁ Ἀπελλῆς σιγῇ).

Σιγῇ;

Δίεταξα νὰ γράψῃς τὴν εἰκόνα της,
θὲν εἶπον νὰ τὴν σβέσῃς καὶ τὴν ἔσβεσας.
(Μικρά σιγή).

Σὲ ἐρωτῶ· τί λέγεις;

Ἀπελλῆς

Φεῦ! τὴν ἔσβεσας!

Ἀλέξανδρος

Νὰ ἀπαλείψῃς ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πίνακος
τὸ μέλαν χρῶμα.

Ἀπελλῆς

Εἶν' ἀδύνατον αὐτό.

Ἀλέξανδρος

Νὰ γίνῃ καὶ ταχέως.

Ἀπελλῆς βαίνων πρὸς τὸν πίνακα.

Ἀλλὰ πῶς; ὦ, πῶς;

Ἀλέξανδρος

ὑπὸ τὸ μέλαν χρῶμα εἶνε ἡ ζωή.

Ἀπελλῆς ἰδίᾳ.

Θὰ ἔχῃ πάλιν τὴν Παγκάστην μου, ποτὲ.

Ἀλέξανδρος ἰδίᾳ.

Ὅποια τέχνη κ' εἰς τὴν σβέσῃς τοῦ αὐτοῦ.

Ἀπελλῆς ἰδίᾳ.

Θά με θανεύσῃς ἔστω.

Ἀλέξανδρος τῷ Ἀπελλῇ.

Δὲν με ἴκουσας;

Ἀπελλῆς προτείνων τὴν χεῖρα.

Τὴν χεῖρα ταύτην κόψε· εἶσαι κύριος.
Τιμώρησέ με ὅπως θέλεις, βασιλεῦ,
πλὴν μὴ ἀπαίτει καὶ ἐνῶ ἀκόμη ζῶ
ἐγὼ αὐτὸς νὰ θάψω τὴν καρδίαν μου.

Ἀλέξανδρος

Ἀπάλεις.

Ἀπελλῆς

Δὲν δύναμαι.

Ἀλέξανδρος

Ὑπάκουσον.

ΕΚΗΝΗ ΙΑ'

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΠΕΛΛΗΣ ΠΑΓΚΑΣΤΗ

Παγκάστη εἰσερχομένη ἀριστερὸθεν Ἀπελ-
πας, ἰδίᾳ.

Ὁ Ἀπελλῆς, τὸν εἶδα, ποῦ;

(Βλέπων τὸν Ἀπελλῆν).

Ἐδῶ; Θεοί!

Ἀπελλῆς

Θανάτωσέ με.

Ἀλέξανδρος τύπτων διὰ τῆς χειρὸς τὴν
τράπεζαν.

Ἀπελλῆς.

Ἀπελλῆς

Δὲν δύναμαι.

Παγκάστη πίπτουσα εἰς τοὺς πόδας
τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ἄ, ὄχι, ὄχι, βασιλεῦ. αὐτὸν ποιά·
ἐμὲ νὰ θανατώσῃς μόνην ἑνοχον.

Ἀπελλῆς

Μὴ το πιστεύῃς, βασιλεῦ Ἀλέξανδρε.

Παγκάστη

Ὁ, πιστεύσέ με· δὲν ἔδυνάτο αὐτὸς
νὰ ἀναβῇ λέξιν παρὶ ἔρωτος
ἂν πρώτη δὲν ὀμίλουν καὶ ὀμίλησα.
Ἐγὼ τῷ εἶπον πρώτη ὅτι ἀγαπῶ,
αὐτὸς δὲν πταίει, ὦ, δὲν εἶνε ἑνοχος.

Ἀπελλῆς

Ὁ, εἴν' ἀδῶκ. Μόνος, μόνος ἔπαισα.

Παγκάστη

Πρὸ τοῦ θανάτου μίαν χάριν σοὶ ζητῶ·
τὴν τελευταίαν. Φείσθητι τοῦ Ἀπελλοῦ.

Ἀλέξανδρος ἐγειρόμενος καὶ τὴν
Παγκάστην ἐγείρειν.

Ἐγέρθητι, Παγκάστη.

(μεταβαίνων δεξιᾷ)

Θὰ τιμωρηθῇ.

ΕΚΗΝΗ ΙΒ'

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΠΕΛΛΗΣ ΠΑΓΚΑΣΤΗ
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ

Ἡφαιστίων

Ἡ Μαγνησία παρεδόθη, βασιλεῦ.

Ἀλέξανδρος ἔμπλεος χαρᾶς.

Ἡ Μαγνησία; Εἰς τὴν Μίλητον λοιπόν.

(Ἀρπάζει τὴν περιχωραίαν αὐτοῦ. Καθ' ἣν στιγμὴν θέτει αὐτὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βλέπει τὴν Παγκάστην κλαίουσαν. Μικρὰ σιγῇ.
(Ὁ Ἀλέξανδρος προσβλέπει καὶ τὸν Ἀπελλῆν, εἰτα πλησιάζει τὴν Παγκάστην ὑπερηφάνως).
Παγκάστη, μὴ δακρύῃς, ζῆθι εὐτυχής.

(Λαμβάνει τὴν Παγκάστην ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ ῥίπτει αὐτὴν εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Ἀπελλοῦ).

Εἰς σέ, ζωγράφε, τὴν δωρεὴ ὁ βασιλεῦς.

Παγκάστη περιχορῆς.

Θεοί!

Ἀπελλῆς

Ὁ ἄναξ!

Παγκάστη προσβλέπουσα τὸν Ἀπελλῆν

Μήπως εἶνε ὄνειρον;

ΕΚΗΝΗ Γ'

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΠΕΛΛΗΣ ΠΑΓΚΑΣΤΗ
ΤΡΥΦΑΙΝΑ ΛΑΒΡΑΞ ΚΟΙΡΙΛΟΣ

(Ο Λάβραξ ἀπὸ τοῦ ὤτιον κρατῶν τὸν
Χοιρίλον εἰσάγει αὐτὸν εἰς τὴν αἴθουσαν. Τού-
των προπορεύεται ἡ Τρύφαινα.)

Τρύφαινα

Πλὴν θά το μάθῃ, δοῦλε, ὁ Ἀλέξανδρος.

Χοιρίλος διατρέγων τὸν Λάβρακα.

Ἄ, ἄ.

Λάβραξ

Κρυφίως ἐδραπύττειεν αὐτὸς
ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἐκπηδήσας.

Χοιρίλος τρέβων τὸ ὤτιον αὐτοῦ.

ὦ!

Λάβραξ

Ναί, ἄναξ. Πρῶτον πάντων μὲ ἐκέλευε
νά τον λυτρώσω ἀπὸ τῶν χειρῶν σου.

Χοιρίλος

Ἄ!

(Ὁ Λάβραξ κρυφίως ἀπειλῶν τὸν Χοιρίλον
ἐξέρχεται ἀρριστερᾷ).

Ἀλέξανδρος

Σὺ, Ἡφαιστίων, δὲς τὸ ξίφος σου αὐτῷ.

Τρύφαινα ἰδὲ βλέπουσα τὸν Ἀπελλὴν
καὶ τὴν Παγκάστην.

Θεοί! τί βλέπω; ἡ Παγκάστη καὶ αὐτός;

Ἡφαιστίων δίδων τὸ ξίφος τῷ Χοιρίλῳ

Ἰδοῦ, Χοιρίλε.

Χοιρίλος λαμβάνων τὸ ξίφος.

Ἀλλὰ εἰς . . .

Ἀλέξανδρος

Φονεύθητι.

Χοιρίλος ρίπτων τὸ ξίφος μακρὰν.

Ἰατταταί!

(Ὁ Ἡφαιστίων προσβλέπει ὀργίλως τὸν
Χοιρίλον).

Τρύφαινα χωροῦσα πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον.

ὦ, ἄναξ.

(Λήρει τὸ ξίφος καὶ δίδει αὐτὸ εὐσεβάστως
τῷ Ἡφαιστίῳ).

Ἀλέξανδρος

Ἄ, τὴν Τρύφαιναν

λαβὲ γυναῖκα τότε.

Χοιρίλος

Ἰατταπαταίξ.

Πατέ· τὸ ξίφος δὲς μοι καὶ φονεύομαι.

Τρύφαινα ἰδὲ.

ὦ, τὸν ἀχρεῖον, τὴν αἰσχρὰν μ' ἐπρόδωσε.
(κρυφίως τῷ Χοιρίλῳ διατρέουσα αὐτὸν).

Ἀπόδος, φαῦλε, τὰς δραχμάς μου, τὰς δραχμάς.

Ἀλέξανδρος ἀνερχόμενος τὴν σκηνήν.

Ἔστω, Χοιρίλε, σοὶ δωροῦμαι τὴν ζωήν.

Χοιρίλος ζητῶν νὰ φύγῃ.

Ἡράκλειε! ποῦ νὰ φύγω;

Ἀλέξανδρος

Στήθι.

Χοιρίλος ἐντρομος.

Βασιλεῦ.

Ἀλέξανδρος παρὰ τὴν τράπεζαν ἰστάμε-
νος καὶ πρὸς πάντας σχεδὸν
ἀποτεινόμενος.

Εἰς τοὺς ἐταίρους, τοὺς ἱππεῖς καὶ τ' ἄγνημα,
εἰς τοὺς σαπισσοφόρους, εἰς τὴν φάλαγγα
εἰπὲ τὰ πάντα, ὅ,τι εἶδες σήμερον.

Εἰπὲ πρὸς τοὺς τοῖς, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος
ἠγάπα ὡς τὴν δόξαν τὴν Παγκάστην του,
ἀλλ' ὅτ' ἡ δόξα μόνη τὸν ἠγάπησεν.

Εἰπὲ ὅτ' ἡ Παγκάστη δέν τον ἀγαπᾷ,
τοῦ Ἀπελλοῦ ἐρώσα, ἄλλου ἀνακτος.

Εἰπὲ ὁπόσῃν δι' αὐτὴν ὁ βασιλεὺς
θεομένην ἀγάπην πάντοτε ἡσθάνετο,
ἀλλ' ὅτι τὴν Παγκάστην τὴν ἐδώρησεν,
ἵνα τὴν τέχνην σώσῃ ὁ Ἀλέξανδρος.

(Ἄκου σιγῇ. Ἐξέρχεται μεγαλοπρεπῶς ὁ
βασιλεὺς ἀπὸ τοῦ Ἡφαιστίῳνος ἀκολουθοῦ-
μενος. Ὁ Ἀπελλὴς μένει ἀκίνητος μετὰ θαυ-
μασμοῦ βλέπων τὸν ἐξέρχόμενον βασιλέα, ἐνῶς
ἡ Παγκάστη προχωροῦσα κατὰ ἐν βῆμα πεί-
νει τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον εὐγνω-
μονοῦσα. Ἀλλ' ὁ Ἀπελλὴς δράττει ἀμέτοισ
τὴν χειρὰ αὐτῆς καὶ ὅτε πλέον δέν φαίνεται ὁ
βασιλεὺς ἡ Παγκάστη πίπτει εἰς τὴν ἀγκάλην
τοῦ ζωγράφου. Ὁ Χοιρίλος μένει ἐμβρόντητος
τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ξέων. Ἐπὶ τοῦ προσώπου
τῆς Τρύφαινης ἀπεικονίζεται ἡ κακία καὶ ὁ
φθόνος. Ἡ αὐλαὶς καταπετάσσεται βραδέως.)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΠΟΛΕΩΣ ΛΥΚΙΑΣ (ΛΥΚΟΥΡΣΙΟΥ ΝΥΝ)

ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΕΝΟΣ ΑΥΤΗΣ

ΟΓΧΗΣΜΟΥ (ΝΥΝ ΛΓΙΩΝ ΣΑΡΑΝΤΑ)

Ἀνωθεν τοῦ κατάντικρὸ τῆς Κερκύρας κειμένου λιμένος τῶν Ἀγίων 40 εἰς λόφου ἀρκετὸ ὕψηλοῦ καὶ εὐρέος, εὐρίσκεται τὸ Λυκούρσιον, ὅπερ κατέστη περιλάλητον ἐσχάτως διὰ τὴν γενομένην πρὸς τὰ ἐκείσε ἀτυχῆ ἐκστρατείαν. Φρονούμεν δ' ὅτι, ὡς ἔλκοντες τὴν καταγωγὴν ἐξ ἐκείνων τῶν μερῶν καὶ ἀσχοληθέντες περὶ τὴν ἀρχαιολογίαν καὶ ἱστορίαν αὐτῶν, δυνάμεθα νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν περιεργίαν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Παργασσοῦ, διδόντες ἕσας πληροφορίες ἡδυνήθημεν νὰ περισυναγέγωμεν ἕκ τε τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, Ἑλλήνων καὶ Λατίνων καὶ ἐκ τῶν νεωτέρων ἡμεδαπῶν τε καὶ ἀλλοδαπῶν βοηθούμενοι προσέτι ἐκ τῆς αὐτοψίας καὶ τῶν ἐπικειλημένων ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν καὶ μεσαιωνικῶν λειψάνων, ἅτινα διεσώθησαν ἐν μέρει ἕως ἄρτι. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ γράφομεν τὴν παρούσαν εὐσύνοπτον πραγματείαν, ἣν καὶ διαιροῦμεν εἰς δύο μέρη διὰ τὸ εὐγραμμὸν τῆς ἐπιστημονικῆς ταξινομήσεως τῶν περὶ τοῦ λιμένος τῶν Ἀγίων 40 ἀνεγγραφομένων καὶ τῆς ὑπερθεῖν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ λόφου κειμένης ἀρχαίας πόλεως Λυκίας, ἐξ ἧς προῆλθε τὸ Λυκούρσι, ὡς θέλομεν ἰδεῖν παρακατιόντες.

Καὶ εἰς μὲν τὸ Α' μέρος θέλομεν ἐξετάσειν ἰδίᾳ τὰ περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ λιμένος Ὀγχήσμου, ἐξ οὗ προῆλθον τὰ μεσαιωνικά, Ἀγχισας, Ἀγχίσκος, Ἀγγιασμός καὶ Ἀγχιαζός: ὀνόματα, ἅπερ μετεδόθησαν ὑπερον καὶ τῇ πόλει διὰ τὴν ἀμάθειαν, ὀνομαζομένην Λυκίαν, ὡς ἐφεξῆς ἀποδειχθήσεται, ἐπὶ Ἑλλήνων.

Εἰς δὲ τὸ Β' μέρος θέλομεν ἐκθέσει τὰς δικωθείσας ἱστορικὰς εἰδήσεις, τὰς εἰς τὴν πόλιν καὶ τὸν λιμένα αὐτῆς ἀναφερομένας.

Α'

Ὅτι μὲν ὁ λιμὴν ἐκκληῖτο Ὀγχήσμος τὸ πάλαι, μαρτυρεῖται ὑπὸ τοῦ σοφοῦ γεωγράφου Στράβωνος ἐν τοῖς δε αὖν τούτῳ δ' ἐστὶ τῷ διαστήματι Πάνορμος τε, λιμὴν μέγας ἐν μέσοις ταῖς Κερκυρίοις ὄρεσι, καὶ μετὰ ταῦτα Ὀγχήσμος, λιμὴν ἄλλος, καθ' ὃν τὰ δυσμικὰ ἄκρα τῆς Κερκυρίας ἀντίκεινται.¹ Τὸ αὐτὸ ἀποδίδωσιν ὄνομα τῷ λιμένι τούτῳ καὶ ὁ Πτολεμαῖος.²

1 Στράβωνος. Βιβλ. Ζ' σελ. 50—51 ἐκδ. Κοραῆ.

2 Ὑπερωτικών Σερμίλλου σελ. 31 ἐκδ. Βερολίνου 1854.